

ΠΑΗΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β' ΔΡΙΘ. 88

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΜΠΕΝΙΖΕΛΟΥ 1 Β

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Η ΚΟΠΤΙΚΗ Η ΜΟΔΑ

ΑΝΩΤΕΡΑ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΜΕΓΑΣ ΟΙΚΟΣ ΜΟΔΑΣ

LA FEMME CHIC

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΟΔΙ-
ΣΤΕΣ ΟΝΟΜΑΣΤΕΣ ΚΑΙ
ΠΕΡΙΖΗΤΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΠΕ-
ΛΑΤΕΙΑΝ ΣΑΣ

ΣΠΕΥΣΑΤΕ

ΝΑ ΔΙΔΑΧΘΕΤΕ ΤΟ ΤΕ-
ΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΝ
ΣΥΣΤΗΜΑ ΠΟΥ ΔΙΔΑ-
ΣΚΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ
ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ ΟΙΚΟΙ

ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΕΤΕ ΤΗΝ ΤΕ-
ΛΕΙΑΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ.

ΑΠΟΚΛΕΙΟΝΤΑΙ ΕΛΑΤ-
ΤΩΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΑ ΖΑΠΩ-
ΝΕ ΚΑΙ ΡΕΓΚΛΑΝ ΜΑΝΙ-
ΚΙΑ.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΑΡ'

ΕΙΔΙΚΩΝ

ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΚΑΘΕ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΥ-
ΡΙΑ ΠΟΥ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΕΝ-
ΔΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥ-
ΤΑΙΑΝ ΛΕΞΙΝ ΤΗΣ ΠΑΡΙ-
ΣΙΝΗΣ ΜΟΔΑΣ, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΜΑΣ ΕΠΙΣΚΕΦΘΗ.

ΕΧΟΜΕΝ ΜΟΔΕΛΑ ΤΩΝ
ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΩΝ ΟΙΚΩΝ
ΜΟΔΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

ΠΑΤΡΟΝ ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ
ΜΕ ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ

ΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΑΙ

ΠΑΤΡΟΝ - ΚΡΟΚΙ

ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

“ΠΟΥΠΕ,”

ΣΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ ΜΙΑΝ ΑΡΙΣΤΗΝ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ

ΜΙΖΑΜΠΛΙ

ΣΤΑΥΡΟΣ (ΜΠΕΡΝΕΒΟΣ)
6 - ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΥ - 6

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν Χρυσόχρουν σας τὴν πέτραν
ποῦ οὐκ ἀνήκει, σύμφωνα με τὸν μῆνα τῆς γεννῆ-
σεώς σας.

Πληροφορίαι ΔΩΡΕΑΝ

Ε. Ν. ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ & ΑΦΙΟ Ο. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ) Αϊόλου 34) Τηλ. 21-548
) Φιλελλήνων 24)

Παρακαταθήκη Πετρών - Ώρολογίων - Κοσμημάτων

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Το πρόσωπο και οι ουδήποτεμέρους του σώματος χρησιμοποιήσατε το παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικόν αποτριχωτικόν RAPI-DENTH το οποίον εξαλείφει διά παντός με την ρίζαν το περιττόν τρίχωμα. Συγχρόνως δέ λόγω των εκλεκτών του καλλυντικών συστατικών προσδίδει εις το δέρμα την απαλότητα βελούδου.

Αποκλειστική πώλησις διά την Ελλάδα

ERMAN MARX

Στοά Φέξη 59 Αθήναι (Πρώτος όροφος)

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

“GEORGE,”

ΚΑΛΛΩΠΙΣΜΟΣ!!!

Το να φορείτε όραιο φόρεμα, είναι δουλειά της μοδίστας σας. Το να φορείτε όραιο καπέλλο είναι δουλειά της καπελούδης σας. Το να ελθετε όραιο είναι δική μας δουλειά.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

ΤΙΝΕΕ,

Είμεθα πέντε αδελφια: πούδρα, κρέμα, ρουζ, κρυγιόν και άρωμα ΜΑΤΙΝΕΕ. Μας εύρίσκετε εις το Μ. υρ. ο. π. ω. λ. ε. ι. ο. ν.

“ΑΡΙΣΤΟΣ,”

Περί κ. λ. ε. υ. 31 Αθήναι

Ζητούνται σοβαροί αντιπρόσωποι διά τας επαρχίας.

Ο Παύλος Κάρθαρτ έφθασε στο νοσοκομείο λίγο πριν από τα μεσάνυχτα.

—Πηγαίνει καλύτερα; ρώτησε ανήσυχά τή νοσοκόμο.

—Δέν πιστεύω. Μάλλον πολύ χειρότερα, του άπάντησε ή αδελφή, με σβυσμένη φωνή. Περάστε άπ' έδω!

Ο Κάρθαρτ άκολούθησε τήν νοσοκόμο στο διάδρομο. Στην πόρτα του δωματίου πούθελαν νά επισκεφθούν, αντίκρυσαν τό γιατρό, πού μόλις είχε δεί τήν άσθενή.

—Δόκτωρ Γιαρρόβ, έδω ό κύριος Παύλος Κάρθαρτ. Είπε ή νοσοκόμος.

Οι δυό άνδρες έσφιξαν τά χέρια.

—Θά έπιθυμούσα, γιατρέ μου, νά μου λέγατε τήν αλήθεια, είπε ό Κάρθαρτ με τόνο ψυχρό.

—Ναι, πρέπει, άπάντησε ό γιατρός ύστερα από μικρή σκέψη. Η κυρία Κάρθαρτ είναι πολύ σοβαρά και φοβόμυι πώς δέν θά γλυτώση.

—Μπορώ νά τήν ιδώ;

—Ναι, Σας λέγω όμως πώς μόνον κατά μικρά διαστήματα επανέρχεται στις αισθήσεις της.

Ο Παύλος Κάρθαρτ χαιρέτησε τό γιατρό και μπήκε.

Βρήκε τή γυναίκα του στο κρεβάτι άκίνητη και μ' άνοιχτά τά μάτια. Ήταν τόσο άσχημή, πού ό Παύλος γιά μιá στιγμή νόμιζε πώς τήν έβλεπε νεκρή. Πήρε τό χέρι της και τό φίλησε, μάλλον γιά νά πεισθή πώς ζούσε, παρά άπ' αγάπη.

—Κύνθια! ψιθύρισε δίχως πολύ συγκίνηση.

Τό πρόσωπο της κυρίας Κάρθαρτ δέν άλλαξε έκφραση.

—Δέν μ' άναγνώριζε; σκέφθηκε ό σύζυγος. Η νοσοκόμος, ένω έξήταζε τόν σφυγμό της, παρατηρούσε τό κατσουφιασμένο πρόσωπο εκείνου του άνθρώπου, πού παρακολουθούσε και τήν παραμικρότερη κίνηση της γυναίκας του, περιεργη γιά τήν άπάθειά του.

—Έμαθα πώς μ' έφώναξαν από τό νοσοκομείο, μόνον δέν έφθασα στο σπίτι, είπε ό κύριος Κάρθαρτ.

—Τήν κυρία τήν έφεραν έδω στις όχτς άκριβώς, άπάντησε ή νοσοκόμος. Άμέσως μειά τό δυστύχημα.

Η κυρία Κάρθαρτ αναστέναξε τή στιγμή εκείνη, σάν νά τήν ένοχλούσε ό θόρυβος της όμιλίας, ένω τά χείλη της έπρόφεραν σύντομες και άκατανόητες λέξεις. Ο Κάρθαρτ έσκυψε κοντά της γιά ν' άκούη καλύτερα.

—Δέν καταλαβαίνω τί λέγει, ψιθύρισε.

—Είναι άκόμη ύπό τήν επίδραση του ναρκωτικού, κύριε.

—Αν θελετε νά περιμένετε στο σαλονάκι. Έγώ θά σας φωνάξω μόλις ή κυρία επανέλθει στις αισθήσεις της.

—Οχι, εύχαριστώ, άπάντησε κυττάζοντάς τήν ύπουλα. Γιά μιá στιγμή ή κυρία Κάρθαρτ μουρμούρισε:

—Έρρίκο... Έρρίκο... τώρα τά λόγια της ήταν καθαρά.

—Τό ξαναπρόφερε αυτό τό όνομα; ρώτησε ό Κάρθαρτ.

—Δέν μπόρεσα ποτέ νά καταλάβω άκριβώς τί έλεγε άπάντησε ή νοσοκόμος. Άλλά εκείνος έννόησε από τόν τόνο της φωνής της πώς έλεγε ψέμματα.

Μπήκε ό γιατρός της ύπηρεσίας και πιάνοντάς τό σφυγμό της άρρωστης ψέλλισε.

—Χμ!... πολύ, πάρα πολύ, αδύνατος!

—Θά πεθάνη, γιατρέ μου; ρώτησε ό Παύλος.

—Δέν μπορώ νά σας τό κρύψω, γιατί ή περίπτωση είναι πολύ σοβαρά.

Στό γιατρό έκανε μεγάλη έντύπωση ή ψυχρότητα του άνθρώπου εκείνου και τό άνέφερε στον δόκτορα Γιαρρόβ.

Ο κ. Κάρθαρτ ήταν καλός οικονομολόγος αλλά ως άνθρωπος δέν ήταν ικανός νά συγκινηθή γιά τίποτε. Κι' αυτό άπεδείχθη μιá ώρα άργότερα, όταν ή κ. Κάρθαρτ έκλεισε τά μάτια γιά πάντα. Ο Παύλος τότε στάθηκε λίγα λεπτά της ώρας κοντά στο νεκροκρέββατο κι' ύστερα μουρμούρισε:

—Τώρα, μπορώ νά φύγω. Κι' έβγῆκε άπ' τό θάλαμο.

Ω, ΑΝ ΤΟΞΕΡΑ!

—Τι άνθρωπος χωρίς καρδιά... έλεγε ή νοσοκόμος κι' έκύτταζε τή νεκρή. Ποιος νά ναι άραγε αυτός ό Έρρίκος; Διαρκώς αυτό τό όνομα πρόφερε.

—Ίσως κανένας συγγενής της, είπε ό γιατρός.

—Οχι: Έγώ ήμουν έδω όταν έπρόφερε αυτό τό όνομα, άπάντησε ή νοσοκόμος, και τό άκουσε κι' ό Κάρθαρτ. Άπό τήν έκφραση όμως του προσώπου του κατάλαβα, πώς ό Έρρίκος θά ήταν κάποιος άλλος...

Κι' ή νοσοκόμος είχε δίκιο. Ο Έρρίκος ήταν ένας ζωγράφος φίλος του Κάρθαρτ, πολύ νέος κι' όραιο.

Στό μεταξύ ό κ. Κάρθαρτ καθισμένος στ' αυτοκίνητό του μουρμούριζε εκείνο τό όνομα «Έρρίκος!» Η γυναίκα του τόν φώναζε και έπρεπε νά τρέξη στη φωνή της...

—Ο κύριος με χρειάζεται άκόμη; ρώτησε ό σωφέρ όταν ό Παύλος κατέβηκε από τό αυτοκίνητο.

—Οχι, του άπάντησε τραχιά.

Ο καμαριέρης του τόν περιέμενε.

—Μπορείς νά πäs νά πλαγιάσης, του είπε ό Κάρθαρτ. Δέν έχω άνάγκη γιά τίποτε. Νά μη με ένοχλήση κανείς.

Μισή ώρα άργότερα ό κ. Κάρθαρτ άφήκε τό σπίτι, τυλιγμένος σ' ένα χονδρό παλτό. Πηγαίνει νά βρή τόν Έρρίκο πού κατοικούσε λίγο πιά μακριά άπ' εκεί. Η νύχτα ήταν παγωμένη κι' ό Παύλος ετάχυνε τό βήμα του. Έφθασε στο σπίτι του ζωγράφου αλλά τό βρήκε σκοτεινό, γιά τί είχε πιά νυκτώσει. Χτύπησε τό κουδούνι κι' άμέσως άναψε ένα φώς κι' άνοιξε ή πόρτα.

—Ω! Σεις έδώ! ξεφώνισε ό καλλιτέχνης έκπληκτος.

—Συγγνώμη αν σας άνησυχώ αότην τήν ώρα.

—Οχι, καθόλου. Δέν είχα πλαγιάσει άκόμη. Περάστε... Συνήθως όμως ποτέ δέν σας περίμενα τέτοια ώρα.

Ο Έρρίκος έκυττούσε προσεκτικά τόν έπισκέπτη.

—Τι συνέβη; ρώτησε. Η Κύνθια είναι καλά;

—Θέλετε νά πήτε γιά τή Λαίδη Κάρθαρτ; Αί, λοιπόν, μάθετέ το. Η Λαίδη Κάρθαρτ... πέθανε! είπε ψυχρά ό Παύλος.

—Πέθανε; ή Κύνθια;... ψέλλισε ό ζωγράφος με θλίψη.

—Ναι, πρό μίως ώρας από αυτοκινητιστικό δυστύχημα...

—Η Κύνθια... πέθανε... Μουρμούρισε πάλι ό καλλιτέχνης σάν νά μη πίστευε σ' αυτό π' άκούγε, και σωριάστηκε σέ μιá πολυθρόνα, όπου έμεινε άκίνητος, με τά μάτια καρφωμένα στον τοίχο, χωρίς νά βλέπη τίποτε.

—Η τελευταία λέξη πού έπρόφερε, είπε ό Κάρθαρτ με σκληρή και καθαρή φωνή, ήταν τό όνομά σας!

—Επέθανε... επανέλαμβανε ό νέος κι' έτρεμε σάν ό ήχος αυτής της λέξης νά του έκανε φρίκη.

—Σας ζητούσε, εξακολούθησε άτάραχος ό κ. Κάρθαρτ. Μόνον έσας ζητούσε... Και γι' αυτό τώρα... θά πάτε μαζί της!

Και σιγά—σιγά τραβούσε από τή τσέπη του ένα πιστόλι.

—Με καλούσε;... Με καλούσε;... Ελθε βέβαιος, πώς καλούσε έμένα; είπε ό νέος με μιá άχτίδα χαράς πού γιά μιá στιγμή έπνιξε τήν αγωνία του.

Ο Κάρθαρτ έσφιξε τά χείλη κι' είπε:

—Ναι, και τό χέρι του έσφιγγε τή λαβή του πιστολιού του.

—Όστε μ' αγαπούσε! Μ' αγαπούσε! Ω! αν τ' έξερα! Αν τ' έξερα πώς μ' αγαπούσε ή Κύνθια!

Τό στόμα του Παύλου στράβωσε γιά μιá στιγμή σ' έκφραση άμηχανίας και είπε:

—Όστε δέν τό ξέρατε;

—Οχι! Αν τό ξέρα θά φευγα μαζί της. Γιά μένα ήταν άνυπόφορο νά ξέρω πώς ή Κύνθια άνηκε σ' ένα άλλον!

Ο νέος καλλιτέχνης σκέπασε τό πρόσωπό του με τίς χούφτες του και έέσπασε σέ λυγμούς.

Ο Κάρθαρτ έννοιωσε πώς τό μίσος του κι' ή δίψα της έκδίκησης έσβυσε. Έσπρωξε τό πιστόλι στη τσέπη του, έπνιξε μιá ματιά στο νέο και σιγά—σιγά έφυγε κλείνοντας πίσω του τήν πόρτα.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ

ΑΡΧΕΝ ΤΟ ΥΠΟΥΡΧΕΝ
ΜΑΥΡΙΣΕ ΛΕΒΛΑΝΣ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΩΡΑΙΑ

Ο Βίκτωρ, δ' αστυνομικός, έπιθεωρητής της Γενικής Ασφαλείας, το Κυριακάτικο αυτό απόγευμα, ενώ βρισκότανε στο πολυσύχναστο βουλεβάρτο του Κλισού, έχασε, κείνον που παρακολουθούσε, και γιά να αποφύγει τόν συνωστισμό πού έπικρατούσε, λόγω κάποιας συνοικιακής γιορτής, έκάθησε δίπλα εις ένα από τα τραπέζια, τα τοποθετημένα έξω από κάποιο καφενείο, κι' άρχισε να διαβάξη την άπογευματινή έφημερίδα του. Μιά εΐδησις του έπροκάλεσε την προσοχή.

«Βεβαιούται—Εγραφεν ή έφημερίς—δτι ο περιφημος Άρσέν Λουπέν, ό όποιος... έπειτα από σιγήν μερικών έβδομάδων, έγινε πάλιν τε... πάλιν το θέμα της γενικής συζήτησεως, έθεάθη την περασμένην Τετάρτην εις μίαν ανατολικήν πόλιν. Έπιθεωρητής της Αστυνομίας απέστάλησαν έκεί από τό Παρίσι, αλλά γιά μία ακόμη φορά εξέφυγε από την περισφύξιν πού τού έκαναν».

Ο Βίκτωρ, πού θεωρούσε όλους τούς κακοποιούς σαν προσωπικούς του έχθρούς, έδίπλωσε νευρικά την έφημερίδα, έσηκώθη, κι' έτσι κακόκεφος, όπως ήτανε, ήήγε να ξεσκάση στόν κινηματογράφο Μπαλταζάρ, όπου παιζότανε ένα αστυνομικό έργο, γεμάτο περιπέτειες. Γόν έβαλαν να καθήση σ' έναν έξώστη, άλλ' ο Βίκτωρ πολύ λίγο έπρόσχε εις τό έργο και μετανοούσε γιάτι είχε μπη. Στό διάλημμα ήταν έτοιμος να φύγη, όταν παρετήρησε στό δίπλα νό θεωρείο, λίγα μέτρα μακριά του, μία πολύ όμορφη γυναίκα με όχρό πρόσωπο, με μαλλιά χωρισμένα στό μέτωπο και ριγμένα στό πλάγ,α, πού φαινόταν σαν κοκκινωπά από μία ρόζ φωτοσκίαση. Ήταν ένα από τά αξιολάτρευτα έκεϊνά πλάσματα πού προσελκύουν τά βλέμματα, άν και έκείνη, δέν έκανε τίποτε γιά να προκαλέση τη γενική προσοχή, ούτε με τόν τρόπο πού καθώτανε, ούτε με την πιο παραμικρή χειρονομία έπιδείξεως.

Ο Βίκτωρ δέν έφυγε. Πρίν δέ τό άπότομο σκυτάδι να σκεπάση την αίθουσα, είχε τόν καιρό να παρατηρήση την ύπόξανθη στιλπνάδα των μαλλιών της και τη λάμψη δυό θαυμασιών ματιών, και χωρίς πιά να προσέχη στό φίλμ πού τόν έκούραζε, έκανε ύπομνη μέχρι τέλους.

«Οχι γιάτι είχε ακόμη την ήλικία πού νομίζει κανείς δτι είναι δυνατό ν' άρέση» όχι! Ήξερε πολύ καλά την τραχεία φυσιογνωμία του, την πολύ όλίγο ευχάριστη έκφρασή του, τό δέρας του τό ρικνό, τά γκριζά μαλλιά του, με λίγα λόγια τά μειονεκτήματα ενός ανθρώπου πού έπέρασε τά πενήντα του χρόνια. Άλλά ή γυναίκα ή όμορφη ήταν από έκείνα τά θεάματα πού δέν τόν έκούραζαν ποτέ και πού τού θυμίζαν τις ωραιότερες συγκινήσεις της ζωής του. Έκτός ούτοϋ αγαπούσε τό έπάγγελμά του κι' είχε μοναδική έπιτηδειότητα να διακρίνη από μία φυσιογνωμία, άν έκρυβε κάτι τό μυστηριώδες, τό τραγικό ή τό άγνό.

Όταν τά φώτα άναψαν και πάλι, ή κυρία σηκώθηκε, και είδε τότε δτι ήταν ψηλή, μ' ευγενικές κινήσεις και πάρα πολύ καλά ντυμένη, πράγματα πού τού μεγάλωσαν τό ενδιαφέρον.

Έπήγε να την πλησιάση, γιάτι ήθελε να την παρακολουθήση, να μάθη.

Άλλά την στιγμή πού εύρέθη κοντά της, κάτω από την πλατεία, άκούστηκε έξαιρετικός θόρυβος. Οι θεαταί έφευγαν, ψίθυροι άκούγοντο και μία δυνατή άνδρική φωνή έλεγε :

—Μ' έκλειψε! Πιάστε την! Αύτή μ' έκλειψε! Η κομψή κυρία έσκυψε πρός την όρχήστρα. Ο Βίκτωρ έσκυψε επίσης. Κάτω, στόν κεντρικό διάδρομο, ένας νεαρός άνδρας κοντός και χοντρός, χειρονομούσε σαν τρελλός και άγώνιζότανε να διασπάση την πυκνή γραμμή των θε-

ατών πού τόν έκύκλωναν. Τό πρόσωπο πού προσπαθούσε να φθάση και πού έδειχνε με τό χέρι έπρεπε να είναι πολύ μακριά, γιάτι ούτε ο Βίκτωρ, ούτε κανένας άλλος από τούς θεατάς διέκριναν και μία γυναίκα να προσπαθή να ξεφύγη.

Έν τούτοις, ο κοντόχονδρος κύριος έλαχάνιαζε σηκωμένος στό δάκτυλα των ποδιών του και προχωρούσε σπρόχνοντας με τούς άγκωνας και τούς ώμους και φωνάζοντας.

—Έκει παύει! Αύτή πού...

περνάει την πόρτα, με μαύρα μαλλιά... ένα μαύρο παλτό—μία τόκα...

Πνιγώτανε, χωρίς να μπορή να δώση μία πληροφορία από την όπισθ θά μπορούσε να καταλάβη κανείς γιά τούτο άκριβώς μιλούσε. Στό τέλος έσπρωξε τόν κόσμο, με τόση όρμη, ώστε άνοιξε δρόμο και βρέθηκε στην έξοδο. Έκει τόν έφθασε και ο Βίκτωρ.

Έξω θορυβούσαν οι... όρχήστρες της γιορτής. Ο άνθρωπος πού είχε χάσει την κλέφτρα από τά μάτια του στάθηκε μερικά δευτερόλεπτα, άκίνητος έπάνω στό πεζοδρόμιο, κυτάζοντας γύρω του να την βρή. Έπειτα, ξαφνικά, ένόμισε δτι την είδε κι' έτρεξε κατ'ά την πλατεία Κλισού, περνώντας μέσα από τά αυτόκινητα και τά τράμ.

Δέν έφώναζε πιά, αλλά έτρεχε γρήγορα, σαν να είχε την έλπίδα δτι θα μπορούσε να συλλάβη μέσα σε τόσο κόσμο, έκείνην πού τόν έκλειψε. Έν τούτοις είχα την έντύπωση δτι από

τόν κινηματογράφο κάποιος έτρεχε όπως αυτός, σχεδόν δίπλα του, και φαίνεται δτι αυτό τού έδινε θάρρος, γιάτι έδιπλασίαζε την ταχύτητά του.

Μιά φωνή τού είπε: —Την βλέπετε πάντοτε; Πώς διάβολο μπορείτε να την βλέπετε;

Φυσώντας έμουρμούρισε. —Οχι... δέν την βλέπω πιά. Άλλ' όρισμένως έπηρε αυτό τό δρόμο.

Μπήκε σε μία πάροδο σχεδόν έρημη. Άν ήταν έκεί θά την έβλεπε. Έφθασαν σ' ένα σταυροδρόμι. Είπε σε κείνον πού τόν παρακολουθούσε να πάρη τό δρόμο δεξιά, τούδω σε τά χαρακτηριστικά της νέας και τού είπε πως αυτός θάπερνε τό δρόμο άριστερά και θά συναντώντο λίγο πιο πάνω. Άλλά δέν είχε κάνει είκοσι βήματά και παρετήρησε δτι ο άλλος δέν είχε πάρει τόν δεξιό δρόμο, αλλά τόν παρακολουθούσε.

—Φαίνεται δτι από την πλατεία Κλισού, τού είπε ο Βίκτωρ περπατάτε στό κουτούρο. Είμαι αστυνομικός, πρόθυμος να σας βοηθήσω να πιάσετε την κλέφτρα.

—Αστυνομικός; είπε ο άγνωστος σαν άφηρημένος. Εύχαριστώ... μά δέν σας χρειάζομαι.

—Άλλά ή γυναίκα αύτή; Αύτή ή κλέφτρα; —Δέν έχει σημασία. Θά την ξανάβρω.

Κι' έπροχώρησε να φύγη. Άλλ' ο Βίκτωρ τόν ακολουθούσε πάντοτε, άν και τόν έβλεπε να στενοχωρηται και τέλος τού είπε να μπουν να μιλήσουν μέσα στό σπίτι του. —Τό πρώτο αστυνομικό τμήμα πού βρήκαν στό δρόμο τους. Ο άγνωστος άντιστάθηκε, έδωσε μία γροθιά, έδέχθη δύο και τέλος νικημένος και δαμασμένος από τόν άνθρωπο έκείνον, πού ήταν πολύ εύκλινος μ' όλα τά πενήντα του χρόνια, μπήκε στό τμήμα.

Τό όνομα τού Βικτωρος ήταν γνωστό σ' όλη την αστυνομία. Ο άστυνομικός έτρεξε. Ο Βίκτωρ τού είπε δτι ο συλληφθείς ήταν ύποπτος. Έν ώ έλεγε δτι τόν έκλειψαν, έτρεχε στό κουτούρο, μάλλον προσπαθούσε να τόν αποφύγη. Τού ζήτησαν την ταυτότητά του και είπε δτι δέν είχε. Με μία βάνουσα κίνηση ο Βίκτωρ τού άρπαξε τό πορτοφόλι, τό έξήτασε και βρήκε την ταυ-

τότητά του.

—Άλφόνσος Ώντιγκραν! Είμαι κανείς τό όνομά του;

Ετηλεφώνησαν στην διεύθυνση της αστυνομίας, κι' άπ' εκεί τούς

έπληροφόρησαν, δτι είχαν τηλεγράφημα από τό Στρασβούργον δτι ένας Άλφόνσος Ώντιγκραν, με τά χαρακτηριστικά του συλληφθέντος υπάλληλος στην Τράπεζα της Άνατολής, έξηφανίσθη από την περασμένη Πέμπτη, με 9 όμολογίας της Έθνικής Τραπέζης αξίας 900 χιλιάδων φράγκων.

Ο Βίκτωρ τόν υπέβαλλε σε άνάκριση. Κλαίγοντας τά όμο λόγησε όλα, κι' αποκάλυψε δτι τις όμολογίες τού τις έκλειψε ή νέα έκείνη στόν κινηματογράφο.

—Την συνήντησα προχθές στόν υπόγειο σιδηρόδρομο, έξακολουθήσε. Χθές έφάγαμε μαζί, μεσημέρι-βράδυ. Δυό φορές την είδα και κύτταζε στην τσέπη μου όπου είχα ένα φάκελλο κίτρινο. Σήμερα στόν κινηματογράφο ήταν διαρκώς σκυμμένη έπάνω μου να με φιλή. Στόν κίτρινο φάκελλο είχα τά όμόλογα.

—Πώς την έλεγαν;

—Έρνεστίνη. Δέν ξέρω τό έπωνυμό της ούτε πού μένει ούτε άν έχει οικογένεια. Έργάζεται ως δακτυλογράφος σε μία αποθήκη χημικών προϊόντων κι' έμεις συναντώμαστε στην πλατεία της Μαγδαληνης.

Ο Βίκτωρ δέν έρώτησε περισσότερα. Συνεννοήθη με τόν άστυνόμο να τηρηθή έχεμύθεια κι' έφυγε θυμωμένος γιάτι ο ήλιθιος έκείνος Ώντιγκραν με την παρέμβασή του τόν έκανε να χάση τη θελκτική και μυστηριώδη κυρία του κινηματογράφου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΚΛΕΦΤΗΣ Νο 5

Ο Βίκτωρ κατοικούσε στη συνοικία Τέρν, σ' ένα μικρό διαμέρισμα όπου τόν ύπηρετούσε ένας γηραιός ύπηρέτης. Ήταν οικονομικώς άνεξάρτητος, κι' ατίθασσος. Άν μία ύπόθεση δέν τού άρεσε, τίποτε δέν μπορούσε να τόν άναγκάση ν' άνακατωθή. Οι προϊστάμενοί του ήταν άδύνατον να τού έπιβληθούν. Έάν κάποια άλλη τόν ένεθυσίαζε έπεφτε με τά μούτρα, την έξιχνίαζε κι' άνέφερε το άποτέλεσμα στό διεθυντή της δικαστικής Αστυνομίας, τού όπολου ήταν προστατευόμενος.

Την άλλη μέρα—Δευτέρα—διάβασε στην έφημερίδα του όλα όσα είχαν συμβή. Ο άρχιεπίσκοπος σχεδόν τάειχε αποκάλυψε όλα με την παραμικρότερη λεπτομέρεια. Καί ή έφημερίς ύπενθύμιζε τό πέραςμα τού Άρσέν Λουπέν από τό Στρασβούργον, από όπου έκλάπησαν τά όμόλογα, άν και δέν ήθελε να πιστέψη δτι είχε καμμία σχέση ο Άρσέν Λουπέν με τόν άνόητο Ώντιγκραν.

Από τις έρευνες πού έκανε ο Βίκτωρ, άνεκάλυψε δτι στην συνοικία της Μαγδαληνης καθόταν κάποια Έρνεστίνη, δακτυλογράφος στο Κεντρικό Γραφείο της χημείας στην όδον Όρος Θωρόρ. Ετηλεφώνησε και ο διεθυντής τού άπάντησε δτι τόν έπερίμενε. Έπήγε εκεί. Υπήρχαν διάφορα χωρίσματα, όπου έργάζοντο οι υπάλληλοι. Όταν τόν ώδήγησαν στό γραφείο τού διεθυντού, άκουσε εύθους έξ άρχής ζωηρές διαμαρτυρίες.

—Η Έρνεστίνη Πεγκέτ κλέφτρα; Λέτε δτι είναι ή τυχοδιώκτρια, γιά την όποια διάβασα στις πρώινες έφημερίδες; Άδύνατον, κύριε έπιθεωρητά. Οι γονείς της είναι πάρα πολύ καθώς πρέπει, και αύτή μένει μαζί τους.

—Θά μπορούσα να της κάνω μερικές έρωτήσεις;

—Άν έπιμένετε...

Την έδοποίησαν και σε λίγο παρουσιάσθηκε μία μικροκαμωμένη νέα, σεμνή και αρκετά χαριτωμένη και άθώα, αλλά έλλαξε άμέσως όψη, όταν ο Βίκτωρ την έρώτησε με τό άπότομο ύφος του τί είχε κάνει τόν κίτρινο φάκελλο πού είχε πάρει την προηγούμενη από τόν συνοδό της τού κινηματογράφου. Έτρόμαξε κι' άρχισε να κλαίη.

—Είπε ψέμματα! Διεμαρτυρήθηκε. Είδα έναν κίτρινο φάκελλο χάμω... τόν περιμάζεψα και σήμερα τό πρωί από τις έφημερίδες έμαθα δτι με κατηγορήσε.

—Δός μου τόν φάκελλο! της είπε ο Βίκτωρ.

—Τόν έχω στο γραφείο μου, κοντά στην μηχανή πού γράφω. Δέν ήξερα πού να βρω αυτόν τόν κύριο.

—Πάμε εκεί! είπεν ο Βίκτωρ.

Η Έρνεστίνη προπορεύθηκε. Έργαζόταν σε μία γωνία, κυκλωμένη από κάγκελα και παραβάν. Άνασκήκωσε στην άκρη τού τραπεζιού ένα πακέτιο από επιστολές και έφάνη δτι κατεπλάγη. Με μία πυρετώδη χειρονομία έσκόρπισε τά χαρτιά.

—Τίποτα! είπε κατάπληκτη. Δέν ύπάρχει έκεί πού τό άφησα.

—Κάνεις να μην κινηθῇ διέταξε
ὁ Βίκτωρ στὴν δεκάδα τῶν ὑπαλ-
λήλων ποὺ εἶχαν μαζεστὴ γύρω
του. Κύριε διευθυντά, δταν σὰς ἐ-
τηλεφώνησα εἴσαστε μόνος στὸ
γραφεῖο σας;

—Τὸ νομίζω... ἡ μάλλον ὄχι. Ὁ-
μᾶμαι ὅτι ἦταν μαζί μου ἡ λογίσ-
τρια ἡ κυρία Σιασέν.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν
ὁ Βίκτωρ, μερικὲς λέξεις τῆς ἔδω-
σαν νὰ καταλάβῃ περὶ τίνος ἐπρό-
κειτο. Δυὸ φορές, κατὰ τὴ διάρ-
κεια τῆς συνομιλίας μας με ἀποκα-
λέσατε «ἐπιβεωρητὴν» καὶ ἐπροφέ-
ρατε τὸ ὄνομα τῆς δεσποινίδος Ἐρ-
νεστίνης. Ἦξερε ἀπὸ τίς ἐφημερί-
δες, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ὅτι ὑπο-
πεύοντο μιά δεσποινίδα Ἐρνεστί-
νη. Ἡ κυρία Σιασέν εἶναι ἐδῶ;

—Ἐνας ὑπάλληλος τὸν ἐληηρο-
φόρησε ὅτι ἡ κυρία Σιασέν ἐφευγε
πάντοτε στὰς 6 παρὰ εἰκοσι, γιὰ
νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο τῶν 6, κ' ὅτι
κάθεται στὸ Σαῖν Κλού.

—Εἶχε φύγει δταν ἐκάλεσε πρὸ
δέκα λεπτῶν ὁ κύριος διευθυντὴς
τὴν δακτυλογράφο;

—Ὁχι ἀκόμα.

—Σεῖς δεσποινίς, τὴν εἶδατε νὰ
φεύγῃ;

—Μάλιστα ἐβεβαίωσε ἡ Ἐρνε-
στίνη. Ἐβαζε τὸ καπέλλο της, ἐνῶ
μιλούσαμε.

—Τὸν κίτρινο φάκελλο τὸν βά-
λατε στὸ τραπέζι δταν σὰς ἐκάλε-
σε ὁ κύριος διευθυντὴς;

—Μάλιστα. Ὡς ἐκείνη τῇ στιγ-
μῇ τὸν κρατοῦσα στὸν κόρφο μου.

—Σὰς εἶδε ἡ κυρία Σιασέν ποὺ τὸν ἀφήσατε ἐδῶ;

—Πιστεύω.
Ὁ Βίκτωρ, ἐρώτησε κ' ἔμαθα ὅτι ἡ κυρία ἐκείνη ἦταν
ὡς σὰν πάντα ἐτῶν, με κοκκινωπά μαλλιά, παχειά, τυλιγμέ-
νη σ' ἕνα σπορ παλτὸ πράσινο.

—Ἐφυγε. Κάτω συνάντησε τὸν προϊστάμενον ἐπόπτην
Χεδίν. Ἀντάλλαξε μαζί του δυὸ λόγια, πῆρε ἕνα ταξί καὶ
πῆγε στὸν σταθμὸ. Τὸ τραῖνο τῶν 6 ἦταν ἔτοιμο. Μὲ τὴν
πρώτη ματιὰ διεπίστωσε ὅτι στὸ ὄχημα δὲν ὑπῆρχε καμμιά
κυρία με πράσινο σπορ παλτὸ.

—Τὸ τραῖνο ἐφευγε. Ὅλοι ἐδιάβαζαν ἐφημερίδες, δυὸ συ-
ζητοῦσαν γιὰ τὸν κίτρινο φάκελλο. Καὶ εἰ παραμικρότερες
λεπτομέρειες ἦταν γνωστές.

—Μετὰ ἕνα τέταρτο ἐφθασαν στὸ Σαῖν Κλού. Ἀμέσως ὁ
Βίκτωρ συνεννοήθη με τὸν σταθμάρχην καὶ ἐπέβλεπε τὴν ἐ-
ξοδὸ τῶν ταξιδιωτῶν. Ὅταν παρουσιάσθηκε μιά κυρία με
τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Σιασέν, τῆς ἐζήτησε νὰ τὸν ἀκο-
λουθήσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου, ἀλλὰ ἐκείνη ἀρνῆ-
θηκε ὅτι ἤξερε τίποτα.

—Εἰσθε ὑπάλληλος στὸ Ἐμπορικὸ Γραφεῖο τῆς χη-
μείας καὶ ἐπῆρατε ἀπὸ τὴν δεσποινίδα Ἐρνεστίνην ἕνα κί-
τρινο φάκελλο ποὺ εἶχε ἀφήσει κοντὰ στὴ γραφομηχα-
νὴ της.

—Εγώ, ἀπάντησε ἐκείνη ἡσυχῇ. Ὑπάρχει κάποιος λά-
θος κύριε...

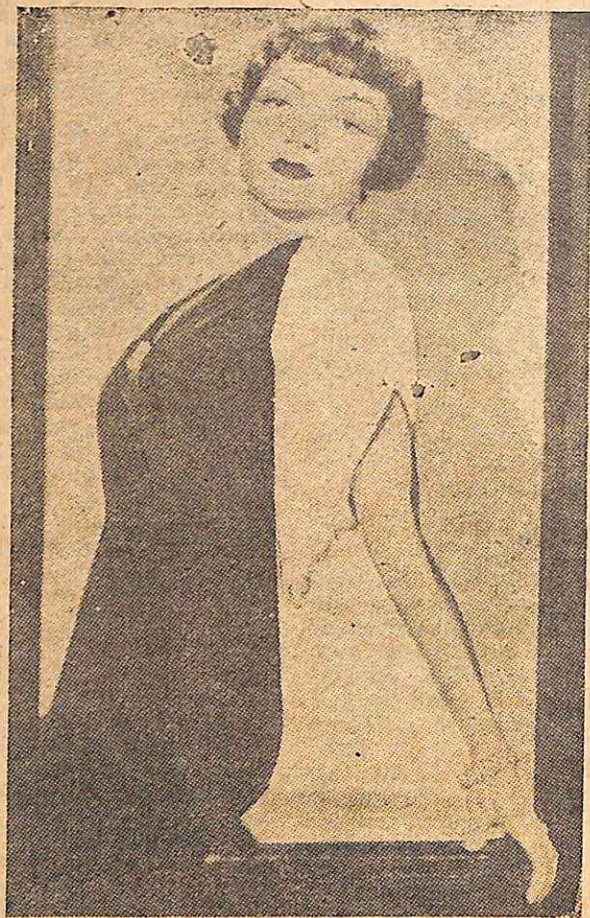
—Μιά ὑπάλληλος τὴν ἔψαξε. Δὲν τῆς βρῆκε τίποτα. Ὁ
Βίκτωρ τῆς ἐκράτησε τὴ διευθύνση καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ φύγῃ.

—Σε λίγο ἦλθε δεύτερο τραῖνο καὶ ἀπ' αὐτὸ κατέβηκε ὁ
ἀρχιεπίσκοπος Χεδίν. Ὁ Βίκτωρ τοῦ τὰ διηγήθηκε ὅλα.

—Ἡ κυρία Σιασέν βρῆκε τὸν καιρὸ νὰ κρῦψῃ τὸ φάκελ-
λό τοῦ ἐπρόσθεσε: Ἄν δὲν εἶχαντε φλυαρήσῃ χθές, δὲν θὰ
μᾶθαινε ὅλος ὁ κόσμος τὰ συμβαίνοντα. Ὅπως δὴ ποτε ἰδοὺ
ὅτι τὸ φάκελλο περᾶσε διαδοχικῶς σὲ τρία χέρια... Ἀς
περάσουμε τώρα στὸν τέταρτο κλέφτη.

—Ἐνα τραῖνο ἐφευγε γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ Βίκτωρ ἀνέβηκε
σ' αὐτό, ἀφήνοντας κατὰπληκτὸ τὸν προϊστάμενό του.

—Τὴν ἄλλη μέρα—Τρίτη—πρῶτ-πρῶτ, ὁ Βίκτωρ μπῆκε στὸ
μικρὸ αυτοκίνητό του καὶ ἀρχισε τὴν ἀνάκρισή του. Ἐσκέ-
πτετο ὅτι ἡ Σιασέν, θὰ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὸν πολύτιμο φά-

κελλο σὲ κάποιον ἐμπιστὸς τῆς
καί, μάλιστα, κατὰ τὴν διαδρομή
τῆς ἀπὸ τὸ Παρίσι ὡς τὸ Σαῖν
Κλού. Μὲ ποιὸν ὁμῶς εἶχε συντάξῃ
δεύσει;

—Ἡ κυρία Σιασέν τὴν ὁποῖαν πῆ-
γε νὰ ἰδῇ κατοικοῦσε μαζί με τὴν
μητέρα της ἀπὸ ἐνὸς ἔτους, ἀπὸ
τότε ποὺ ὑπέβαλε αἴτηση διαζυγίου
κατὰ τοῦ συζύγου της, ἐμπόρου σι-
δηρικῶν στὸ Ποντοάγνη. Ἡ μητέρα
καὶ ἡ κόρη ἔχαιραν ἐξαιρετικῶς τὴν
πολλήφωσκαὶ δένεδέχοντο σπῆτιτος
παρὰ τρεῖς γηραιὲς κυρίες. Καμμὴ
ἀπ' αὐτὰς δὲν εἶχε ταξιδεύσει τὴν
προηγούμενη ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐἰ-
ἀλλου καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς ὑ-
τέρας, δὲν ἐπέτρεπε νὰ τὴν ὑπο-
πτευθῇ ὅτι δὲν ἦταν καλῆς δια-
γῆς.

—Τὴν Τετάρτη οἱ ἔρευνες τοῦ δὲν
ἔφεραν καλλίτερα ἀποτελέσματα.
Ὁ κλέφτης νοῦμερο 4 εἶχε φαίνε-
ται λάβει ὅλες τὶς προφυλάξεις τοῦ
τῆς ἄλλης μέρας ἐγκαταστάθηκε ἐν
ἕνα μικρὸ καφενεῖο τῆς Γκαρσιέ
κοινότητος γειτονικῆς τοῦ Σαῖν
Κλού, στὸ «Σπόρ» ἀπ' ὅπου δὲν
τὴν ἡμέρα ἔτρεχε στὰ γύρω μέρα
στὴ Βιλ ντ' Ἀβιέ, στὴ Μαρτίς - Λε-
Κοκέτ, στὴ Σιβρέζ. Ἐγύρισε νὰ δε-
πνήσῃ στὸ «Σπόρ» ποὺ ἦταν ἀπέ-
ναντι στὸ σταθμὸ τῆς Γκαρσιέ, στὸ
μεγάλο δρόμο ποὺ φέρνει ἀπὸ τὸ
Σαῖν Κλού στη Βουκρεσσόν.

—Στὰς ἐννέα ἡ ὥρα εἶδε μετὰ ἐκ-
πληξή του νὰ ἔρχεται ὁ ἀρχιεπί-
σκοπος Χεδίν, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι
τὸν ζητοῦσε γιὰ τὸ διευθυντὴς ἡ

ταν ἔξω φρεῖων γιὰ τὸ δὲν ἔδωσε σημεῖα ζωῆς. Αὐτὸς δὲν
ἤξερε τίποτα σχετικῶς μετὰ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ Βίκτωρ τοῦ εἶπε

—Ἡ κυρία Σιασέν ἔχει ἐραστή!

—Εἰσθε τρελλοί! Μὲ τὴ φάτσα ποὺ ἔχει!

—Ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη κάθε Κυριακὴ κάνουν μεγάλου
πεπιπᾶτους πεζή. Τὴν προτελευταία Κυριακὴ τοῦ Ἀπριλί-
ου τῆς εἶδαν μ' ἕνα κύριο νὰ τρῶνε στὴ ρίζα ἐνὸς δέν-
δρου. Εἶναι κάποιος κύριος Λευκός, ποὺ ἔχει κατὰ τὸ
Γκαρσιέ, ὄχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ δάσος «Σαῖν Κουφά» ἐν-
τὸν περίπτερο ποὺ τὸ λένε «Μικρὸ οἶκημα». Κατ' ὁρῶσα νὰ
τὸν ἰδῷ ἀπὸ πῶνα ἀπὸ τὸ φράκτῃ τοῦ κήπου του. Πενήντα
πέντε χρόνων, καχεκτικός, μοῦσι γκρίζο.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σπουδαία σημασία.

—Ἐνας ἀπὸ τοὺς γειτόνες του, ὁ κύριος Βαγιάν, ὑπάλ-
ληλος τοῦ σταθμοῦ, μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ περισσότερες
πληροφορίες, ἀλλὰ πῆγε σήμερα τὴ γυναίκα του στὴς Βερ-
σαλλίες ποὺ εἶχαν κάποιον συγγενὴ τους ἀρρωστο. Τὸν πε-
ριμένω...

—Ἐπερίμενα ὄρες ὁλόκληρες χωρὶς νὰ μιλοῦν. Ὁ Βί-
κτωρ ἔκανε βόλτες, ὁ Χεδίν ἐκάπνιζε διαρκῶς νευρικῶς.
Στὴ μισὴ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ἦλθε ὁ κ. Βαγιάν.

—Ἄν γνωρίζω τὸν κ. Λεσκότ; εἶπε. Τὰ σπῆτια μας δὲν
ἀπέχουν οὐτε ἑκατὸ μέτρα. Εἶναι ἕνας ἀγριὸς ποὺ δὲν ἀ-
σχολεῖται παρὰ μόνον μετὰ τὸν κήπου του. Μερικὲς φορές
ἀργὰ τὴ νύκτα κάποια κυρία γλυστράει στὸ περίπτερό του
παρὰ μόνον τὴν Κυριακὴ, ποὺ κάνει τὸν περίπτερό του, καὶ
μιά φορά τὴν ἑβδομάδα ποὺ πηγαίνει στὸ Παρίσι.

—Ποιά μέρα;

—Πάντοτε Δευτέρα,

—Λοιπὸν τὴν περασμένη Δευτέρα;

—Ἦταν, τὸ θυμᾶμαι καλὰ. Ἐγὼ τοῦ πῆρα τὸ εἰσιτήριο
στὴν ἐπιστροφή.

—Ποιά ὥρα;

—Πάντοτε γυρίζει μετὰ τὸ ἴδιο τραῖνο ποὺ φθάνει ἐδῶ
στὶς 6 καὶ 19 τὸ βράδυ.

—Ἐξακολουθώντας τοὺς εἶπε ὅτι ἡ γυναίκα του ἰσχυρίζε-
ται ὅτι τὶς δυὸ τελευταῖες βραδυές, τῆς Τρίτης καὶ Τετάρ-
της, δταν αὐτὸς ἦταν τῆς ὑπηρεσίας, εἶδε νὰ περιφέρεται
γύρω ἀπὸ τὸ «Μικρὸ οἶκημα» κάποιος με γκρίζο κασκέτο,
ἐνῶ τὸ σκυλάκι τοῦ γέρο Λεσκότ ἐγαύγιζε διαρκῶς.

—Ἡ γυναίκα σας εἶναι στὴς Βερσαλλίες;

—Καὶ ὁδρῇ αὐτοῦ.

—Ὁ Βαγιάν ἔφυγε. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἐπρότεινε νὰ πᾶνε νὰ
ἐπισκεφθοῦν τὸ γέρο Λεσκότ πρῶτ-πρῶτ τὴν ἄλλη μέρα.

—Διαφορετικὰ ἐπρόσθεσε, ὑπάρχει φόβος νὰ κλέψουν
καὶ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 4 κλέφτη. Ἐν τῷ μεταξύ ἂς πᾶμε νὰ
κάνουμε τὸ γύρο τοῦ περιπτεροῦ.

—Ἐπρόχωρησαν χωρὶς νὰ μιλᾶνε ἀκολουθώντας τὰ ἔρη-
μα μονοπάτια ποὺ ἀνέβαιναν πρὸς τὸ ὕψωμα, κ' ἐφθασαν
σ' ἕνα δρόμο στολισμένο με μικρὲς ἐπαύλεις. Μιά δυνατὴ
ἀστροφειγιά μετρίαζε τὸ σκοτάδι. Ἡ νύχτα ἦταν θερμὴ
καὶ ἡσυχῇ.

—Ἐδῶ εἶναι εἶπεν ὁ Βίκτωρ

—Ὑπῆρχε στὴν ἀρχὴ ἕνας φράχτης, ἔπειτα ἕνας χαμηλὸς
τοίχος με κιγκλίδωμα, διὰ μέσου τοῦ ὁποῖου ἀπὸ τὸ ἄλλο
μέρος μίας πρασιάς διέκριναν κάποιο περίπτερο, με τρία
παράθυρα στὴ γραμμῇ.

—Θὰ πιστεύετε κανεῖς ὅτι ὑπάρχει φῶς, ἐπιθύρισε ὁ
Βίκτωρ.

—Μάλιστα, στὸ πρῶτο πάτωμα, στὸ μεσαῖο παράθυρο.
Τὸ ριντῶ δὲν ἔχει κλεισθεῖ καλὰ.

—Ἀλλὰ μιά ἄλλη λάμψις πρὸς τὴν ἄνω, φάνηκε δεξιά, ἐξου-
σε καὶ ἐξανασψε.

—Εἶναι περίεργο, εἶπε ὁ Βίκτωρ, ὅτι ὁ σκύλος δὲν μᾶς
γαυγίζει. Καὶ ὁμῶς διακρίνω τὴ φωνὴν του ἐκεῖ, τόσο
κοντὰ.

—Τὸν ἐξέκανε φαίνεται ἐκεῖνος ποὺ στριφογύριζε χθές
καὶ προχθές.

—Τότε τὸ κτύπημα θὰ εἶναι γιὰ ἀπόψε. Ἀς κάνω με
λοιπὸν τὸ γύρο τοῦ κήπου.

—Ἀκοῦσετὶ φωνάζουν.

—Μὲ ἕνα σπρώξιμο τῶν ὡμων ὁ Βίκτωρ ἐγκρέμισε τὰ
κάγκελα τῆς εισόδου. Οἱ δυὸ ἄνδρες πέρασαν τὴν πρασιά
καὶ ἀνέβηκαν στὸ μπαλκόνι ἀπὸ ἕνα παράθυρο ποὺ ἀπλῶς
τῶσπρωξαν. Ὁ Βίκτωρ ἔψαξε στὸ πρῶτο πάτωμα μετὰ τὸ ἡ-
λεκτρικὸ φαῖνι στὰ χέρια. Στὸ κεφαλόσκαλο ὑπῆρχαν
δυὸ πόρτες. Ἀνοίξε ἐκείνη ποὺ ἦταν ἐμπρὸς του καὶ στὸ
φῶς μᾶς λάμπας παρετήρησε ἕνα σῶμα ξαπλωμένο ποὺ

—Ὅταν διαβάζουμε καμμιά
φορὰ στὶς ἐφημερίδες ὅτι ἡ
κυρία Ντελμπεντέρη κατήγγει-
λε τὴν μάγισσαν Μαργαρί-
του πελέκη διότι δὲν κατάρ-
θωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ συμβιβας-
μόν μετὰ τὸ σύζυγό της, μολονότι
τῆς ἔπρεπε 2000 ὄρ. δὲν πρέ-
πει νὰ ἐκπληττώμεθα καὶ πο-
λὺ διὰ τὴν τόσῃ ἀφέλειαν
τῆς ἀπογόνου αὐτῆς τῆς Εὔας. Διότι
ὁπῆρξεν ἐποχὰ καὶ μάλιστα ὄχι πολὺ
μακριὰ ποὺ τὰ πρόσωπα τῆς ἡμέρας
ἦσαν οἱ μάγοι, οἱ θαυματουργοὶ καὶ
πρὸ πάντων οἱ ἀστρολόγοι εἰς τοὺς
ὁποῖους ἐπίστευαν, βασιλεῖς, κτηρινά-
λοι ἀκόμη καὶ πάπαι. Οἱ ἀστρολόγοι
ἰδίως τῶν ὁποίων ἡ μόδα, ὡς νὰ ἐπα-
νέρχεται, ἐπηρεάζαν ἀκόμη μέχρι τοῦ
17ου αἰῶνος δταν ἤρχισαν νὰ ἐξαφα-
νίζονται, τοὺς πάντας.

—Περὶ τῶν ἀστρολόγων, εἰς τὴν μαν-
τικὴν δύναμιν τῶν ὁποίων φανατικὰ
ἐπίστευε καὶ ὁ μεγάλος γάλλος ποιη-
τὴς Βερλαῖν, ἡσχολήθησαν κατὰ και-
ροὺς πολλοὶ σοφοί, μεταξὺ τῶν ὁποί-
ων ὁ Ἀκέν, ὁ Κέπλερ καὶ ἄλλοι.

—Ποῖοι ἐξετίμησαν περισσό-
τερο τοὺς ἀστρολόγους

—Κατὰ τοὺς ἐν λόγῳ σοφοὺς, αἱ συμ-
βουλαὶ τῶν ἀστρολόγων, σὴν δύναμιν

—ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ
ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τούτοις, συνέβαινε κάποτε νὰ
βγοῦν καὶ μερικὲς προρρήσεις τῶν ἀ-
ληθεῖς, ὡς νὰ ἐδραίωνουν τὴ φήμη
τῶν. Ὁ Ζάν Μαρτέν π.χ. εἶχε προείπει
στὸν τρομερὸ καρδινάλιο Ρισελιέ τὸ
μέλλον του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δταν
ἔγινε κυβερνήτης τῆς Γαλλίας τοῦχε κό-
ψει μιά ἐπιχορήγηση 2000 λιρῶν.

—Ἐν τ

Μπήκε βαρύς μέσα στο σπίτι, σπρώχνοντας την πόρτα με το πόδι του και έπεσε μονοκόμματος σε μία καρέκλα. Η γυναίκα δεν τολμούσε να ρωτήσει, αν και κατάλαβε άμεσα μόλις αντίκρισε την άπελπισμένη μορφή του άντρός της.

—Καρμιά προθεσμία! βόγγησε επιτέλους ο Ματβέι. Πρέπει σε μία βδομάδα να τα παραδώσουμε όλα, αλλιώς όλα μας περιμένει η κατάσχεση κι' η έξορση... Έτσι είναι ο νόμος, βλέπεις. Ο νόμος των εργατών και των χωρικών!.. Κι' ενώ οι λυγμοί του κοβαν τη φωνή συνέχισε:

—Μου τόν διαβάσανε το νόμο τους: ειδικός φόρος στην ιδιωτική καλλιέργεια και δεν σηκώνει αναβολή. Η θά παρδώνουμε τα γενήματα ή θά μας στείλουν στη Σιβηρία.

Σώπασε, κι' έφτυσε χάμω, ενώ η γυναίκα του, δοθια μπροστά του, έκλαιγε.

Η άπλη αυτή τραγωδία ήταν κοινή σε χιλιάδες, αν όχι σε εκατομμύρια ανθρώπων, μέσα στην απέραντη σοβιετική Ρωσία. Ένας μονάχα τρόπος υπήρχε να κρατήσουν την συγκομιδή τους: να πληρώσουν το φόρο με μετρητά. Τότε έπρεπε να δώσουν τα τριπλάσια, και κανένας χωρικός δεν μπορούσε, φυσικά, να όφειλη από αυτή την ευνοία. Κι' έτσι αναγκάζονταν να προσχωρήνουν στα Κολχός, στην κοινή καλλιέργεια, για λογαριασμό του κράτους. Απόμεναν ώστόσο μερικοί, που με πείσμα δεν έννοούσαν να άποξενωθούν από τα μικρά τους κτήματα, από τη γη, το αίμα της καρδιάς τους. Ο Ματβέι κι' η Άβδοτία ήσαν απ' αυτούς. Ένοιωθαν την ύπαρξή τους δεμένη με τη γη, που τόσα χρόνια καλλιεργούσαν με τόν ιδρώτα τους, έπίμονα, με άπελπισία, με μύριους κόπους. Και νάτανε μονάχα αυτή η μαύρη μοίρα που τους χτύπησε... Δυό από τα παιδιά τους είχαν σκοτωθ' στον πόλεμο, δυό κόρες τους, παντρεμένες στη Μόσχα, είχαν χαθ' μέσα στην θύελλα της έπαιναστάσεως και δεν τους άπόμεινε παρά μονάχα ο Βάσκα, το στερνοπαίδι τους, ή αδυναμία της χαροκίμμενης μάννας του, που τόσο της έμοιαζε στο πρόσωπο.

—Αλλά κι' αυτός, τους έφευγε σιγά σιγά. Ο δάσκαλος στο σχολείο του μάθαινε την άνεξαρτησία των νέων από τους γονείς κι' αυτός άκουγε μ' ένθουσιασμό την νέα διδασκαλία. Ήτανε αντιπρόεδρος της Κομμουνιστικής Ένώσεως των Νέων, κι' αυτό τόν άνέψωνε πολύ στα μάτια των κοριτσιών. Τσακωνότανε συχνά με τους γονείς του και τους παρακινούσε να προσχωρήσουν κι' αυτοί στη κοινή καλλιέργεια. Έν τούτοις, παρά το χάσμα αυτό, έτρωγε στο τραπέζι των «γέρον». Κατά βάθος όμως τους περιφρονούσε, ίσως και να τους μισούσε.

Ο Ματβέι Μπαρνανώφ σηκώθηκε, σιωπηλός, και βγήκε στον μικρό αλλά τόσο περιποιημένο λαχανόκηπό του. Κότταξε με στοργή τις πατατιές και τα καρόττα, τα πιπιζέλια και τα φασολάκια κι' άναστήναζε. Γιατί σε λίγες μέρες κι' αυτά θά του τάπαιρναν. Γύρισε σκυφτός μέσα στο σπίτι. Έπεσε βαρύς στο κάθισμα κι' ούτε σάλεψε. Τότε η γυναίκα πήγε κονιά του, κι' ενώ τα μάτια της λάμπανε από μία τρελλή έλπίδα του είπε:

—Αν πληρώναμε με λεφτά!..

—Τρελλάθηκες, γυναίκα; Πού να τα βρούμε τα λεφτά; Τότε εκείνη πλησίασε σιγά σιγά και κάτι του είπε στο αυτί. Ήτανε απλό αλλά και πόσο επικίνδυνο! Δεν είχαν όμως να χάσουν τίποτε, άφου, έτσι κι' αλλιώς, τα είχαν όλα χαμένα... Στο κρυφό έμποριο το σιτάρι έπαινε τρεις και τέσσερες φορές την αξία που πλήρωνε το κράτος. Έπρεπε μονάχα να τα καταφέρη, να τόν πουλήση κανείς κρυφά. Όχι, βέβαια, στο χωριό, γιατί θά τόν πιάναν εύκο-

ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΗΣ

λα. Άλλά μήπως στο Σπάσκοε δεν ήταν ο Γκολοβάτς, ο γέρο-μυλωνάς, που έκανε τό κρυφό αυτό έμποριο; Τους πιάνανε την είχαν άσκημα, θά πής. Μα και τώρα, θά τους τάπαιρναν όλα, το ίδιο δεν ήταν;

Στην άρχή ο Ματβέι άκουε τη γυναίκα του άδιάφορος, σιγά-σιγά όμως άρχισε να τόν κυριεύη η έλπίδα. Έτσι κι' άλλοι τους χαμένοι! Γιατί να μη δοκιμάση το στερνό αυτό καταφύγιο; Άν δεχότανε ο Γκολοβάτς!.. Και πήγε να τόν βρή.

Έτρεχε, σχεδόν πετούσε ο Ματβέι όταν γυρνούσε σπίτι του από το Σπάσκοε. Ο μυλωνάς δέχτηκε, έδωσε μάλιστα καλή τιμή. Η γυναίκα άνάσανε βαθείά, με άνακούφιση. Κλαίοντας από χαρά αυτή τη φορά, γονάτισε μπροστά στο εικόνισμα, γρήγορα όμως άναγκάστηκε να διακόψη την προσευχή της: γυρνούσε ο Βάσκα, τραγουδώντας κι' από μακριά άκούγοντουσαν τα γεμάτα άσέβεια λόγια του τραγουδιού. Γιατί ο σύντροφος Βασίλης Μπορνανώφ, κομμουνιστής συνειδητός και οργανωμένος, ήτανε φυσικά και μέλος της Όμοσπονδίας των Άθών.

Τό εικόνισμα και τό κερί έξαφανίστηκαν άμέσως. Βιαστικά ή Άβδοτία άνοιξε τό στενό πορτάκι να φύγη ή μυρωδιά του κεριού, κι' όταν ο Βάσκα μπήκε μέσα βρήκε τους γονείς του να κάθονται ήσυχα στην κουζίνα.

—Καλημέρα, σύντροφοι τους! είπε για χαιρετισμό.

—Καλημέρα, παιδί μου, άποκρίθηκε λιγόλογη ή μητέρα. Ο πατέρας δεν είπε τίποτε, ούτε σήκωσε καν τα μάτια του να τόν δ'η. Κάτω από τα δασά του φρύδια έκρυβε με πονηρία τό βλέμμα του από φόβο, μη προσέξη ο γιός του τη φλόγα της έλπίδας που τό φωτίζε.

—Έχει να φάμε τίποτα; ρώτησε άπότομα ο νέος. Η μητέρα τούφερε τή σούπα και μία μεγάλη φέτα ψωμι σικαλλίο. Σώπασαν κι' οι τρεις.

—Θά φύγω, έλεπε σε λίγο ο Βάσκα, για τό συνέδριο του Τορζόκ. Με στέλνει αντιπρόσωπο ή έπαρχία. Δεν πιστεύω να με δ'ητε πολύ συχνά αυτή την έβδομάδα, γιατί πρέπει να πάω σ' όλα τα χωριά γύρω, να συνεννοηθώ.

Ο Ματβέι κι' η Άβδοτία δεν μπόρεσαν να μη άλλάξουν μία ματιά γεμάτη ίκανοποίηση. Άπαλλαγμένοι από την ύπουλη έπίβλεψη του Βάσκα, θά τα κατάφερναν καλλίτερα.

—Μήπως θά χρειαστής να σου έτοιμάσω τίποτε για τό ταξίδι σου; ρώτησε ή μητέρα.

—Εύχαριστώ, τίποτα. Η κολλεκτίβα θά φροντίση για τη συντήρησή μου, άποκρίθηκε με περηφάνεια ο Βάσκα.

Έφυγε την άλλη μέρα, χαράματα. Οι δυό γέροι άνοπομονούσαν πότε να νυχτώση. Μετά τό μεσημεριανό φαγητό, ο Ματβέι δεν μπορούσε πιά να συγκρατηθ'η. Πήγε σάν τόν κλέφτη στον σταύλο και κότταξε τη φοράδα του. Λάδωσε κατόπιν του τροχούς του κάρρου, εξέτασε τα χάμους και κάθε δέκα λεπτά, κότταζε πόσο χαμήλωνε ο ήλιος.

Επιτέλους ο ήλιος έδυσε. Ήταν ή ώρα της τελευταίας προετοιμασίας. Ο χωρικός πήγε πάλι στην άποθήκη, στο ύπόστεγο, στο σταύλο... Όλα ήταν έτοιμα... Περιμένε όμως άκόμη κι' όταν άρχισαν ν' άνάβουν τα φώτα στο χωριό και δεν μπορούσε πιά κανείς νάρθ'η να τους ένοχλήση, ο Ματβέι άνέβηκε στην άποθήκη να πάρη τό πρώτο σακί. Και μονάχα άφου κατέβασε όλα τα σακιά του πρώτου φορτίου, έξεψε τη φοράδα και κατόπι, μαζί πιά με τη γυ-

ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ

ναίκα του, φόρτωσαν μέσα στο σκοτάδι τό κάρρο κι' ήτανε πιά έτοιμος να ξεκινήση.

—Φεύγω, γρηά, κι' ο Θεός μαζί σου, είπε.

Ο Θεός να σε συνοδεύη, άποκρίθηκε ή γυναίκα σταυρώνοντας τον μ' ελάνθρα κι' έκανε κι' ή ίδια τό σταυρό της. Κατόπι, άγκαλιαστήκανε και φιληθήκανε συγκινημένοι κι' ο γέρος ξεκίνησε με σ'ιγουρο βάδισμα, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας.

Δυό φορές έκανε τό ταξίδι εκείνη τη νύχτα και γύρισε ίκανοποιημένος και ασιόδοξος. Δεν είχε άντικρύσει κανένα... Ο Θεός τους προσάτευε. Έστησαν τό εικόνισμα πάνω στο τραπέζι, άναψαν τό κερί και γονατισμένοι εύχαριστούσαν την Παναγία... Με την ίδια άνυπομονησία πέρασε κι' ή άλλη μέρα. Κι' όταν νύχτωσε πάλι, ο Ματβέι έκανε τρεις φορές τό επικίνδυνο ταξίδι. Και τό πρωί της τρίτης μέρας, αν ή άποθήκη είχε μισοαδειάσει, είχε όμως στο πορτοφόλι του πολλά λυγδιασμένα χαρτονομίσματα. Τάκρυψε μέσα στο έρμάρι, κάτω από τ' άσπρόρρουχα.

Ο Ματβέι είχε άκόμη δυό ταξίδια να κάνη, για να συμπληρώση τα χρήματα που του χρειαζόντουσαν για τό φόρο. Άρχισε να βρέχη κι' αυτό τόν εύχαριστούσε άκόμη, περισσότερο γιατί λιγόστευαν οι κίνδυνοι να τόν άνταμώνη κανένας στο δρόμο. Ήταν άκόμη νύχτα βαθείά, όταν γύρισε από τό τελευταίο του ταξίδι και κάτω από τό τρεμουλιαστό φως του κεριού έξαναμέτρησε προσεκτικά, τα τραπέζο γραμμάτια, που τό έξασφάλιζαν την έλευθερία για ένα χρόνο άκόμη... Και ύστερα; Έχει ο Θεός για κατόπι. Ένοιωθαν τόση χαρά τώρα, τόση εύτυχία έχειλίζε από την καρδιά τους, που άσυνείδητα ξαναβρήκαν αίσθημα, λόγια, κινήσεις, έξασμένους από καιρό, κι' ή νύχτα αυτή της έλπίδας, ή νύχτα της άναστάσεως, τους ξανά νείωσε και χαμογελώντας σάν παιδιά ρίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου.

Ο ήλιος άνάτειλε πάνω από τους καθαρισμένους από τη βροχή άγρους, πάνω από τό δροσιμένο δάσος, μέσα στον διάφανο ουρανό. Άφου φρόντισαν για τις συνηθισμένες τους δουλειές, ο Ματβέι κι' η Άβδοτία φάγανε τή σούπα τους νωρίτερα από τό συνηθισμένο.

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκαν βήματα στην αυλή και τό σκυλί που γαυγίζει. Κάποιος χτυπούσε στην πόρτα και πριν προφτάσουν να δώσουν άπόκριση, είδαν να μπαίνει ο Γιεγγώρ Μπαρνανώφ, έάδελφος του Ματβέι και γραμματέας της έκτελεστικής έπιτροπής στην περιφέρειά τους. Μία παγωμένη σιωπή τόν υποδέχτηκε. Η χαρά κι' ή έλπίδα χάθηκαν από τις καρδιές των δυό συζύγων μόλις αντίκρυσαν εκείνον τόν άνθρωπο. Όστόσο, ο Ματβέι, μπόρεσε και τού είπε, άν και ήξερε πόσο άσκοπα ήσαν τα λόγια και τό χαμόγελό του:

—Καλωσώριες, Γιεγγώρ, κάτσε να φας μαζί μας.

Η γυναίκα δεν βρήκε τη δύναμη να π'η λέξη. Χωρίς να βγάλ'η τό κασέκτο του κι' ούτε να άποκριθ'η στα φιλόξενα εκείνα λόγια, ο Γιεγγώρ είπε, τονίζοντας με φανερό εύχαρίστηση κάθε του λέξη:

—Σύντροφε Ματβέι Μπαρνανώφ, να παρουσιάστης στο έπαναστατικό δικαστήριο γιατι κατηγορείσαι πώς πουλήσες κρυφά σιτάρι... Ξέρεις τις συνέπειες.

Κι' έφυγε βαρύς, χωρίς να κλείση την πόρτα. Ο Ματβέι σηκώθηκε όρθιος, μ' όλο του τό έπιβλητικό, γιγάντιο παράστημα, κι' έσφιγγε τις γροθιές του, ενώ τό πρόσωπό του κιτρίνισε. Η Άβδοτία νόμισε για μία στιγμή πώς θά χυμούσε να σκοτώση τόν Γιεγγώρ. Εκείνος όμως κατέπεσε βαρύς πάνω στον πάγκο κι' άπόμεινε εκεί σάν άπολιθωμένος, άκίνητος, φρικτό άγαλμα του μίσους και της άπελπισίας.

—Παναγία μου! φώναξε ή γρηά τρομαγμένη. —Σώπα γυναίκα, μούγκρισε ο Ματβέι. Άσε με ν' άνασάνω. Δεν κατάλαβες λοιπόν; Όλα είναι χαμένα, τώρα, δ'λα!... Έμεις στη Σιβηρία και τα χωράφια στα χέρια των σκυλιών!.. Ουρλιάζε τώρα τρατώντας τα γκρίζα μαλλιά του.

Ποτέ ή Άβδοτία δεν τόν είχε δ'η, τόσα χρόνια τώρα, σε τέτοια κατάσταση. Ξεχνώντας τόν πόνο της, με τη στοργή που μονάχα μία γυναίκα καρδιά μπορεί να βρή, προσπαθούσε να τόν παρηγορήση. Και κείνος, επιτέλους, έξαντλημένος, έξουθενωμένος, άκούμπησε πάνω στο στήθος της γυναίκας του σάν νάγερνε σε μάννας στήθος.

Έξαφνα όμως την σκούνησε άποτομα και ήρθε άμέσως στον έαυτό του.

Σε λίγο ο νέος μπήκε μέσα. Όταν τόν είδε, ή γυναίκα, ένοιωσε και τόν δικό της πόνο: θά την στέλνανε έξορση, και δεν θάβλεπε πιά τό παιδί της.

—Βάσκα, άγόρι μου, τάμαθες!... είπε δακρύζοντας.

Ο νέος έγνεψε «να!» και πλησίασε στο τραπέζι.

—Βλέπεις, παιδάκι μου, είπε με κόπο ο Ματβέι, βλέπεις που μάς κατήνησαν οι φίλοι σου! Κι' άπότομα, ουρλιάσε. Άχι άν τόν κρατούσα στα χέρια μου τό σκύλο που με πούλησε! Θά τόν στργγάλιζα μ' αυτά μου τα χέρια, που δεν γνώρισαν παρά την τιμημένη δουλειά. Πέσμου, Βάσκα, πέσμου, ποιός είναι; Τόν έξερεις!...

Και πλησίασε τό μανιασμένο πρόσωπό του έπιτακτικά κοντά στο παιδί του. Ο νέος σηκώθηκε όρθιος, κίτρινος σάν τό νεκρό. Τα χέρια του τρέμανε, κι' άπόφυγε να τόν κυττάξη κατάματα. —Βάσκα!... Έσύ!... άκούστηκε σβυσμένη ή φωνή της καταπληκτικής μάννας, γεμάτη άγανάκτηση.

Ο Βάσκα πήδηξε προς την πόρτα... Γρήγορος όμως και τρομερός, σάν μία πελώρια άρκούδα που χυμεί πάνω στο θύμα της, ο Ματβέι ώρμησε καταπάνω του, τόν έφτασε και τόν έσφιξε με τα γερά του χέρια, ενώ ο Βάσκα ουρλιάζε τώρα τρομαγμένος...

Η Άβδοτία, μαρμαρωμένη κοντά στο παράθυρο, με τα χέρια σταυρωμένα, και τα νύχια μηγμένα στις σάρκες της, παρακολουθούσε άσυγκίνητα, άπάνθρωπα αυτή τη σκηνή. Ο άντρας της θά τιμωρούσε τό παιδί τους, κι' αυτή δεν ήθελε να έπέμβη παραδομένη στο μίσος της, μή μπορώντας να συγχωρήση τη φοιχτή προδοσία που παράδινε τη γη, τα χωράφια τους, τα ιδροποτισμένα, στους ξένους, στους μισητούς έχθρους, από τό θέλημα του ίδιου της του σπλάχνου...

Κάτω από τόν δγκο του Ματβέι, ο Βάσκα σπαρταρούσε με άπελπισία, βογγώντας, άφρίζοντας και τσιμπούσε, δάγκωνε τό πατέρα του, προσπαθώντας ν' άπαλλαγ'η από τό βάρος που τόν έπνιγε. Έξαφνα ο Ματβέι, τόν άρπαξε από τό λαιμό. Τα μάτια του, κατακόκκινα από την όργη, δεν είχαν τίποτα τό ανθρώπινο. Βρήκε τό λαιμόγυι κι' έσφίγγε. Ο νέος, με μία τελευταία προσπάθεια, έγυρε λίγο πλάι και μπόρεσε να τραβήξη τό μαχαίρι του. Χτύπησε δυό φορές τόν πατέρα του στη ράχη. Τότε όμως ή Άβδοτία πήδηξε έξω και τού άπόσπασε τό μαχαίρι δαγκωνοντας του τό δάχτυλο. Τα χέρια του Ματβέι ξανάσφιξαν τό λαιμό του Βάσκα. Και τώρα τό πρόσωπό του μελάνιασε, τα μάτια του πετάχτηκαν άγρια, φοιχιά, έξω, απ' τις κόγχες, ένας ρόγχος άκούστηκε κι' έπειτα τίποτα.

Κι' ο γέρος έξακολουθούσε να σφίγγη τό λαιμό του πεθανένου παιδιού του...

Ο Ματβέι άνασηκώθηκε με κόπο. Πονούσε πολύ κι' απ' τις πληγές του, τό αίμα έτρεχε ποτάμι. Τό μίσος όμως φωτίζε άγρια πάντα τα μάτια του.

Κότταξε σαστισμένος τη γυναίκα του, σάν να μη την γνώριζε κι' ύστερα είπε σφουριχτά:

—Πάμε!.. πάμε τώρα να παραδοθούμε... Δεν έχουμε πιά τίποτα άλλο να κάνουμε εδώ...

Ο Βασιλάκης ήταν εδύτης. Με τό δεξί του χέρι είχε αγκαλιάσει τη μέση της αγαπημένης του Λιλίκας, και μαζί της προχωρούσε στον σκοτεινό δρόμο, άρρα.

Ευζητούσαν. Είχαν καταστρώσει όλα τους τα σχέδια, και τώρα άνακεφαλαίωναν μερικές λεπτομέρειες.

—Λοιπόν, άγάπη μου, είσαι άποφασισμένος; Τον έρώτησε η Λιλίκα.

—Απολύτως. Αύριο με τό καλό, θά πάω στόν μπαμπά σου και θά τοῦ πῶ καθαρά: Κύριε... αγαπάω τήν κόρη σας. Αισθάνομαι ότι θά τήν κάνω ευτυχισμένη και σās ζητώ τό χέρι της... Φαντάζεσαι ότι θά μου άρνηθῇ;

—Ασφαλώς όχι. Τό πολύ—πολύ νά σās πῇ: Κύριε... ευχαρίστως κατ' άρχήν, αλλά θά έρωτήσω και τήν ίδια.

—Και έτσι όλα θά τελειώσουν μιά χαρά.

—Μόνο εκείνη ή μικρή δυσκολία ύπάρχει.

—Τό ζήτημα τοῦ άθλητισμοῦ;

—Ναι, όπως τό ξέρεις, στό σπῆτι δλοι είμαστε λίγο—πολύ, φίλαθλοι και θυμάμαι μιά φορά τόν μπαμπά ποῦ έλεγε: "Αν μου ζητήση κανένας τό κορίτσι μου και δέν είναι άθλητής θά φάη κλωτσιά ποῦ δέν τήν περιμένει."

Ο Βασιλάκης έρώτησε άνήσυχος:

—Ο μπαμπάς σου κλωτσιάει;

—Τό λέει ο λόγος...

—Καλά... αὐτά δέν έχουν και τόση σημασία. Άθλητής; Άθλητής!... θά τοῦ κάνω και τόν άθλητή. Δόξα σοι ο θεός τά μπράτσα μου είναι γερά και θά τοῦ πῶ πῶς ξέρω λίγο άπ' όλα... Λίγο μπόξ, άλλα εἰς ὕψος, δρόμο μετ' έμποδίων... Τί έχω νά χάσω; Θά τοῦ πῶ μάλιστα ότι στά έμποδία είμαι τσάμπιον. Και ψέμματα; Άπό τόν καιρό ποῦ γεννήθηκα δλο έμποδιαπηδάω... Μά δέν μου λές: Με αγαπās;

—Σέ λατρεύω... Πρέπει όμως νά χωριζώμαστε, γιατί φτάσαμε στό σπῆτι.

—Αλήθεια. Με τήν κουβέντα δέν τό καταλάβαμε...

—Λοιπόν άρεβουάρ. Αύριο;

—Θά είνα ή μεγάλη μας ήμέρα. Θάρθω στό μπαμπά σου κατά τις πέντε τό άπόγευμα. Με αγαπās;

—Σέ λατρεύω. "Αν ήσουν όμως άθλητής θά σε αγαπούσα πῶς πολύ.

—Είμαι. Θά ιδῇς τί θά πῶ αύριο στόν μπαμπά σου...

—Φούσκωσέ τον με λόγια για νά μὴν ἔχη αντίρρησης.

—Εἰς τόν φουσκώσω... Όλους θά σās φουσκώσω.

—Ωρεβουάρ χρυσό μου.

—Αγάπη μου!

Στά σκοτεινά ένα φίλημα άκούστηκε και δυό σκιές έχωρίστηκαν. Η Λιλίκα έμπῆκε στό σπῆτι της και ο Βασιλάκης... ευτυχισμένος και γεμάτος έλπίδες έτρεξε άμέσως χωρίς νά χάση καιρό στό καφενείο ποῦ κάθε βράδυ έβλεπε τούς φίλους του συγκεντρωμένους.

Ήσαν πέντε—έξη καλά παιδιά, άλλοι, τραπεζιτικοί, υπάλληλοι, ένας αἰώνιος φοιτητής, ένας νεαρός γιατρός και ένας—αὐτόν έζητούσε άπόψε ο Βασιλάκης—υπάλληλος σ' ένα κατάστημα άθλητικῶν ειδῶν. Τούς εὔρηκε όλους εκεί, έπήρε ιδιαιτέρως τόν φίλο ποῦ έγύρευε και τοῦ εἶπε τά βά-

σανά του.

—...Λοιπόν καταλαβαίνεις, άφού άποφάσισα νά περάσω για φίλαθλος χωρίς νάχω ιδέα,

μάθε μου κάτι τι, πές μου κανένα δυό δνόματα τσάμπιον νά τά συγκρατήσω στό μυαλό μου, τίποτα ρεκόρ, κανένα έργοστάσιο άθλητικῶν ειδῶν...κι' έγώ θά τά ξαφουρνίσω όλα αὐτά πάνω στην κουβέντα με τέτοιο τρόπο, ποῦ ο πεθερός μου θά νομίση πῶς έχει μπροστά του τόν πῶς μεγάλο σπόρτμαν τοῦ κόσμου. Μπορεῖς;

—Τό μόνο εύκολο, τοῦ εἶπε ο φίλος του και τό μάθημα άρχισε...

Ο κ. Θεμιστοκλῆς Μονόζυγος—ο πατέρας τῆς Λιλίκας—μέσα στό σπῆτι τοῦ, έγυμνάζετο. Έφορούσε ένα κοντό παντελονάκι, λινά παπούτσια χωρίς τακούνια, και μία λεπτή φανελίτσα και κατεγίνετο με θρησκευτική εὐλάβεια νά δίνη γροθιές σέ μιά μπάλλα κρεμασμένη άπό τό ταβάνι με ένα γερό σύρμα και δεμένη στό πάτωμα με άλλο σύρμα. Ήταν ένας ροδοκόκκινος γέρος, με άσπρα μαλλιά, παράστημα άθλητικῶν και μπράτσα άτσάλενια.

Δίπλα του ο Γιαννάκης, ο υπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ, φιλαθλος και λόγου του, κατεγίνετο στην άρση

βαρῶν.

Τό δωμάτιο εἰς τό ποῖο έγυμνάζοντο ήταν ένα σαλονάκι ποῦ τό είχαν μεταβάλλει σέ... γυμναστήριο.

Επιπλά έλάχιστα. Ένα τραπεζάκι με μερικά ζευγάρια γάντια πυγμαχίας, αλτήρες, στόν τοίχο πιστόλια σκοποβολῆς, κορίννες, και άλλες διάφορες άθλητικές άμαρτίες.

Τό κουδοῦνι τῆς έξωθύρας άκούστηκε.

Ο κύριος Μονόζυγος χωρίς νά δια-

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΙ ΑΘΛΗΤΙΚΗ

κόψη τις γροθιές του, εἶπε στόν όπῆρή του ποῦ αντικατάστῆσε τούς άτήρες με δυό κορίννες.

—Γιάννη, πήγαινε ν' άνοίξης.

Ο Γιάννης στριφογυρίζοντας πάτα τις κορίννες του έτρεξε και σέ λίγα έπείσῆρε μ' ένα έπισκεπτήριο στό στόμα, διότι τά χέρια του ήταν άπῶχολημένα με τις κορίννες.

—Ενας κύριος θέλει νά σās δῇ.

—Αγνώστος;

—Πρώτη φορά τόν βλέπω. Μοῦ έδωσε τήν κάρτα του, άπάντησε μέσα άπό τά δόντια του ο Γιάννης.

Ο κύριος Μονόζυγος, έπήρε τό έπισκεπτήριο άπό τό στόμα τοῦ Γιάννη και διάβασε:

—Βασιλάκης Παρδαλός... δέν τό ξέρω. "Ας περάση και άς περιμένη, νά βάλω μιά στιγμή ένα σακκάκι.

—Περάστε κύριε, έφώναξε ο Γιάννης ένῶ τά χέρια του διέγραφαν τέραστια ήμικύκλια με τις κορίννες.

Ο Βασιλάκης ένεφανίσθη δειλά στην θύρα, χωρίς νά τολμῇ νά περάσῃ. Έκύτταζε με φόβο τις τρομῆρες κορίννες οἱ όποιες δέν έφαινοντο νά έχουν διαθέσεις φιλικές. Έτόλμησε νά ψιθυρίσῃ:

—Ο κύριος Μονόζυγος;

—Τώρα θά έρθῃ. Πῆγε νά βάλῃ ένα σακκάκι.

—Χωρίς σακκάκι ήτανε;

—Εγυμνάζετο κύριε.

Ο Βασιλάκης έθυμήθηκε τόν φίλο θλο πατέρα τῆς Λιλίκας και δέν εἶπε τίποτε. Έδοκίμασε νά προχωρήσῃ μέσα στό δωμάτιο. Ο Γιάννης με τις κορίννες έξακολουθοῦσε νά γυρίζον άνεμόμυλος με τά φτερά του. Ο Βασιλάκης προσεπάθησε νά σκύψῃ νά περάσῃ. Ματαία προσάθεια. Μις κορίννα τόν εὔρηκε στην τροχιά τῆς και προσέκρουσε στό καύκαλό του.

—Ωχι!

—Με συγχωρεῖτε. Ξυστή ήτανε.

—Εἶναι άνάγκη μωρέ παιδί μου νά πολεμάς με αὐτά τά ρόπαλα;

—Γυμνάζομαι κύριε Ξέρετε, ύπῆρξε σέ οικογένεια άθλητική και μοῦ έπιβάλλεται...

—Νά ύποδέχεσαι τούς έπισκέπτες με ραμπαδόξυλο;

Με συγχωρεῖτε. Φαίνεται πῶς εἶσθε άσυνήθιστος στά άθλητικά.

Ο Βασιλάκης προσεβλήθη.

—"Οχι και άσυνήθιστος... είμαι φίλαθλος άπό τούς σπουδαιότερους, και άρκετά συνθισμένος σέ τέτοια.

—Ο κύριός μου, εἶπε ξαφνικά ο Γιάννης, και ένῶ έκοβε τή συζήτηση ξανάρχιζε τις κορίννες του.

Ο κύριος Μονόζυγος έμπῆκε λυγστός, κουνιστός και γελαστός.

—Ο κύριος Βασιλάκης Παρδαλός, έρώτησε με εὐγένεια.

—Μάλιστα. Ο κύριος Μονόζυγος;

—Εγώ είμαι. Τί έπιθυμεῖτε;

Ο Βασιλάκης έρριξε μιά ματιό στόν Γιάννη ποῦ έκράδαινε τις κορίννες. Ο πατέρας τῆς Λιλίης έκάταλαβε.

—Γιάννη, πήγαινε έξω, εἶπε.

Ο Γιάννης έβγήκε, ένῶ συγχρόνως ο κύριος Μονόζυγος έκανε μερικές ά-

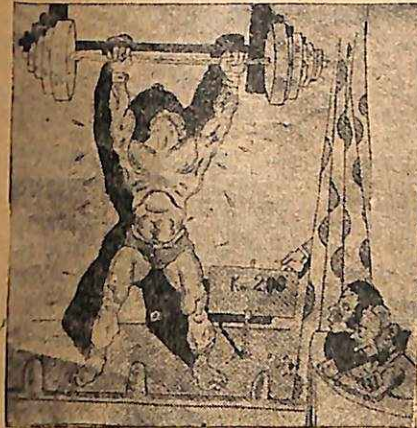
ΤΟΥ Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ!

ναπνευστικές άσκήσεις και ο Βασιλάκης έξερόβηξε έτοιμος νά σκάσῃ τό μουσικό.

—Κύριε Μονόζυγε, λαμβάνω τήν τιμή νά σās ζητήσω...

Διεκόπη. Μετά τις αναπνευστικές κινήσεις, ο άθλητικός πατέρας τῆς Λιλίης, άρχισε νά τρέχῃ στό δωμάτιο. Ο Βασιλάκης χωρίς νά τά χάσῃ άρχι-

σε νά τρέχῃ πίσω του.

—Κύριε... κύριε Μονόζυγε... σταθῇτε σās παρακαλῶ. Λαμβάνω τήν τιμήν... σταθῇτε σās παρακαλῶ... έλαχάνιασε... λαμβάνω τήν... άμάν!.

Ο Μονόζυγος έσταμάτησε.

—Λοιπόν;

—Λαμβάνω τήν τιμήν, κύριε Μονόζυγε, νά σās ζητήσω τό χέρι τῆς κόρης σας.

—Τῆς Λιλίκας;

—Μάλιστα. Με αγαπῶ, τήν αγαπῶ, αγαπιώμαστε τρελλά και παλαβά.

—Εἰς εἰσθε ο νέος ποῦ μοῦ εἶπε ή Λιλίκα;

—Φαντάζομαι. Δέν πιστεύω νά εἶναι κανένας άλλος... άπό τώρα...

—Ναι. Φαίνεται ότι ή κόρη μου σās αγαπῶ...

—Εν τοιαύτῃ περιπτώσει θά μοῦ επιτρέψετε νά σās πῶ ότι τά αισθημάτα δέν είναι άμοιβαία. Έγώ δέν τήν αγαπῶ τήν κόρη σας.

—Δέν τήν αγαπῶτε;

—Τήν λατρεύω!.

—Α!

—Μάλιστα, εἶπε ο Βασιλάκης και υπεκλίθη, βέβαιος για τήν έπιτυχία του. —Κατ' άρχήν δέν θά εἶχα αντίρρηση, άπάντησε ο πατέρας, ένῶ έξήταζε με προσοχή τό σῶμα τοῦ Βασιλάκη, αλλά φαίνεται πῶς δέν εἰσαστε και πολύ γερός...

Ο Βασιλάκης έσκέφθηκε: εἰς ένέργεια τά μεγάλα μέσα και, δῆθεν άφελῶς έπιασε άπό τό τραπεζάκι ένα ζευγάρι γάντια πυγμαχικά, και, ένῶ τά έφορούσε, έρώτησε με ὕψος γνώ-

στού:

—Τίνος έργοστασίου είνα;

—Εγγλέζικα, έσπευσε νά άπαντήσῃ ο πατέρας πρόθυμα. Έγγλέζικα, μάρκας Σμιθ...

—Δέν είναι τόσο σπουδαία. Καλλιτερα μοῦ φαίνονται τά γαλλικά Ντε-

λακρουά...

—Και ναι και όχι. Τό δέμα τους ύστερεῖ...

—Πάντως, προσέθεσε ο Βασιλάκης ύπερήφανα, έγώ προτιμῶ τά άμερικάνικα Πάτερ

σον...

—Βλέπω πῶς εἰσθε ειδικός...

—Αγαπητέ μου κύριε... τό μπόξ, είναι ή άδυναμία μου.

—Σοβαρά; Μά τότε επιτρέψτε μου νά σās πῶ γαμπρό μου άπό τώρα.

Γαμπρέ μου, στην αγκαλιά μου. Η κόρη μου σās ανήκει.

—Πεθερέ μου!.

Και ο Βασιλάκης με τά γάντια τῆς πυγμαχίας αγκάλιασε τόν πατέρα τῆς Λιλίης. Έκείνος έφάνηκε συγκινημένος.

—Είμαι πολύ ευχαριστημένος ποῦ θά κάνω γαμπρό μου ένα πυγμαχο και για νά έπισφραγίσωμε τόν λόγο ποῦ έδώσαμε, θά κάνωμε μιά μικρή φιλική συνάντησῃ...

—Τί θά κάνωμε; έρώτησε ο Βασιλάκης, ένῶ έβγαζε τά γάντια του περὶτρομος.

—Ενα μικρό μάτς... τελειῶς φιλικό.

—Μά δέν είμαι σέ φόρμα...

—Αστεία πράγματα, ο Γιάννης θά μάς χρησιμεύσῃ για διαιτητής. Γιάννη...

—Μά δέν είναι σωστό. Πεθερός και γαμπρός ν' άρχίσωμε άπό τώρα τις γροθιές...

—Καλέ βάλε τά γάντια σου γαμπρέ μου... Νά... έγώ είμαι έτοιμος.

Πραγματικά ο πατέρας τῆς Λιλί-κας εἶχε φορέσει ένα ζευγάρι γάντια και έδινε γροθιές στόν άέρα... Ο Γιάννης έμπῆκε. Έκατάλαβε άμέσως και έβγαλε τό σακκάκι τοῦ Βασιλάκη, ο όποιος έσυλλογιζότανε τήν κοριννιά ποῦ εἶχε δεχτῇ στό κεφάλι άπό τόν ύπῆρητή και τις γροθιές ποῦ θά έτρωγε τώρα άπό τόν άφεντικό. Σκέφθηκε μιά στιγμή νά φύγῃ, αλλά έθυμήθηκε τήν Λιλίκα. Άναστέναξε...

—Είμαι θυμα τῆς άγάπης, έψιθύρισε, έφόρεσε τά γάντια του και άρχισε νά τρέχῃ στό δωμάτιο.

—Μπράβο! έφώναξε ο πατέρας του, θέλει νά ξεμουδιάσῃ τά νεύρα του. Φαίνεται νά είναι σπουδαίος μποξέρ.

Τοῦ έπετέθη με ένα ντιρέκτ, τό όποῖον ο Βασιλάκης έδέχθηκε κατάμουτρα. Εἶδε τόν οὐρανό σφοντύλι, αλλά μέσα στό σφοντύλι έφάνταζε ή εἰκόνα τῆς Λιλίκας... Πρὶν προλάβῃ νά άμυνθῇ έφαγε άλλη μιά, και άλλη και άλλη...

—Μπράβο! έφώναξε ο πεθερός... σπουδαίος είναι... μπράβο... θέλει νά με κουράσῃ και δέν μοῦ ρίχνεται... τά ξέρω έγώ αὐτά...

Ο Βασιλάκης συγκέντρωσε τις δυνάμεις του, ρίχτηκε τοῦ πεθεροῦ του, τοῦ έσκασε μιά γροθιά στό μού-

τρα, ο πεθερός του άπήντησε και ο Βασιλάκης εὔρεθηκε ξαπλωμένος στό χαλί.

Ο Γιάννης, ο όπῆρητής—διαιτητής, έσκυψε άπάνω του και άρχισε νά μετράῃ:

—Ενα, δύο, τρία, τέσσερα...

Ο Βασιλάκης έσηώθηκε. Τό μάτι του τό άριστερό ήταν μαύρο. Τό δεξιό ήταν μπλε...

Έλεεινῶ και άξιοδάκρυτο τόν κά-

θισ ο Γιάννης σέ μιά καρέκλα, τοῦ έβγαλε τά γάντια και τοῦ έκανε άέρα

με μιά πετοέτα. Ο πεθερός ήταν έν-

θουσιασμένος.

—Μπράβο γαμπρέ μου, τοῦ εἶπε. Η Λιλίκα σου ανήκει!

—Χαλάλι οἱ γροθιές, έσκέφθηκε ο Βασιλάκης. Είμαι θυμα τῆς άγάπης...

—Τώρα θά φωνάξω και τήν πεθερά σου... νά τήν γνωρίσῃ. Μαριέτται... Μαριέτται!.

Μιά κυρία σοβαρή, με ὕψος άνδρικό και πίπα στό στόμα έμπῆκε.

—Τί τρέχει;

—Άρραβώνιασα τήν Λιλίκα με τόν κύριο. Εἶναι σπουδαίος μποξέρ...

—Αλήθεια; Είμαι ευτυχῆς γαμπρέ μου...

—Κυρία μου... με συγχωρεῖτε ποῦ δέν σηκωνομαι, εἶπεν ο Βασιλάκης, αλλά εὔρεθηκα νῶκ—άουτ...

—"Οχι νῶκ—άουτ, επενέβῃ ο πεθερός. Έκάναμε μιά φιλική συνάντησῃ...

—Τελειῶς φιλική κυρία μου. Φαντασῆτε αν δέν ήταν φιλική τί θά γινότανε. Τώρα θά στέλνατε για νε-

κροφόρα.

—Εἶναι και άστείος ο γαμπρός μας, εἶπε ή πεθερά.

—Πολύ άστείος, συνεπλήρωσε ο πεθερός. Άλλά είναι θαυμάσιο παιδί.

Έκάναμε λοιπόν μιά φιλική συνάντησῃ, αλλά δέν έμεινε νῶκ—άουτ... άπῶς ένικήθηκε εἰς τά σημεία...

Γι' αὐτό θά φύγω σημειῶμένος, εἶπε ο Βασιλάκης.

Η πεθερά έλαβε τόν λόγο.

—Γαμπρέ μου είμαι ευτυχῆς ποῦ εἰσθε φίλαθλος αλλά λυποῦμαι μόνο ποῦ παίζετε μπόξ.

—Αμ' έγώ, δέν λυποῦμαι;

—Τί τό θέλετε; Αὐτά είναι βάρβαρα πράγματα. Γροθιές... πῇ!.

—Εγώ, άσχολοῦμαι με εὐγενέστερα σπόρτ!.

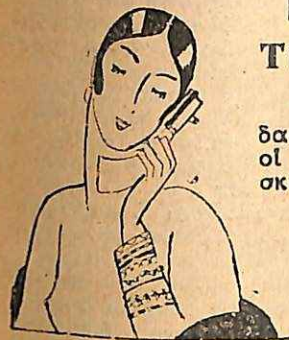
—Με τήν πεθερά μου θά κάνω πα-ρέα, έσυλλογίσθηκε ο Βασιλάκης. Και τήν έρώτησε με εὐγένεια: Με τί άσχολεῖσθε;

—Είμαι σκοπεύτρια. Τσάμπιον τῆς Έλλάδος στή σκοποβολή...

—Αλήθεια;

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΕΧΑΘΗΣΑΝ 200 ΓΥΝΑΙΚΕΣ !

Τις έσκότωσαν ; τις έκλεψαν ; έδραπέτευσαν ;

Έδω δέν πρόκειται γιά τά ταχυ δακτυλουργικά «κόλπα» πού κάνουν οί διάφοροι ταχυδακτυλουργοί στή σκηνητούθεάτρουπουσκεπάζουν μέ- να θάσση μιά γυναίκα κι' ύ- στερα... όπ-λά !.. σηκώνουν τό θάσση κι' ή γυναίκα δέν ύ- πάχει πιά! Αυτό σημαίνει έπ- άγγελμα κι' όχι μυστήριο. Εί- ναι «κόλπο» κι' όχι πραγματι- κότης στή ζωή.

Στις μεγάλες πόλεις, κατά πολύ παράξενο τρόπο, έκα- τοντάδες εκατοντάδων γυναικες χάνονται χωρίς νά άφι- σουν κανένα ίχνος. Στο Λονδίνο, έφέτος, ή άστυνομία άνα- κάλυψε τό πτωμα μιάς νέας γυναίκας, πού τής είχαν κό- ψει τό κεφάλι και έκάλεσε τό κοινό νά τήν βοήθησιν στή διαλεύκανση του μυστηριώδους αυτού έγκλήματος, δίνον- τας τό όνόματά των γυναικών εκείνων, πού τις έχασαν τά σπείτα τους κατά τό τελευταίο έξάμηνο. Λοιπόν, πό- σα όνόματα... άπώλεσθαισων γυναικών νομίζετε πώς έδηλώθησαν στήν άστυνομία ; 800 ! ! Έπίσης μέσα σέ μιάν εβδομάδα έγνώσθησαν τά όνόματα άλλων 200 γυναικών, πού γι' αυτές δέν ύπάρχει καμμία πληρο- φορία άν ζουν ή πέθαναν.

Φυσικά, όλες αυτές οι γυναίκες πού χάθηκαν δέν είναι πρωταγωνίστριες ρομαντικών περιπετειών άλ- λά και ούτε τις έκαναν κομμάτια ! άπεναντίας, μπο- ρεί νά πη κανείς πώς οι περισσότερες άπ'αυτές ζούν εότυχισμένες σ' ένα άλλο σημείο τής γής 'Υπάρχουν όμως και πολλά παραδείγματα γυναικών πού εξα- φανίσθησαν κατά τρόπον μυστηριώδη κι' άνεξήγητο χωρίς νά γνωσθή ποτέ τί απέγιναν.

Πρό τριάντα χρόνων, κι' άκριβώς στό 1905, κατοι- κούσε στό Κέττερικ τής Άγγλίας μιά κόρη ώς είκο- σι χρόνων—ή Έλλυ Μάρου—άρραβωνιαστι- κιά του Βαλεντίνου Ούικ, νεαρού ήλεκτρολό- γου. Κάποια μέρα οι δυό άρραβωνιασμένοι έ- μάλυναν, αλλά ή ψυχρότης τους μπορούσε νά σβύση μέσα σ' ένα τέταρτο τής ώρας Έν τού- τοις ή διμάχη τους άναψε μέχρι του σημείου νά τρώγονται σάν τό σκύλο μέ τή γάτα και χάρισαν. Άργότερα όμως, ή Έλλυ άρχισε νάπο- νή και νά πικραίνεται γιά τό χωρισμό αυτό, μέ- χρι του σημείου πού μιά μέρα άρρώστησε βα- ρεία και κρεβάτωθηκε. 'Ο γιατρός είπε πώς έπαθε ή ύγεια τής άπό μεγάλη στενοχώρια και μπορούσε νά πεθάνη !

Πεθαίνει όμως ; κανείς άπό έρωτα ; Βεβαίως, αλλά ή Έλ- λυ δέν πέθανε γιατί ή Βαλεντίνος έτρεξε κοντά της κι' έτσι τά ξανάφτιαξαν και άφού ώρκίστηκαν αιώνια άγάπη, άρσαν τους γάμους των γιά τις 15 'Ιουλίου.

Τό βράδυ τής 14 'Ιουλίου κειμήθηκαν άργά στό σπίτι τής Μάρου γιά νά τό έτοιμάσουν γιά τήν αύριο. 'Η Έλλυ ήταν κατακουρασμένη κι' άπεσύρθη γιά ύπνο ά- φού παρακάλεσε τή μητέρα της νά τήν ξυπνήσουν έγκαί- ρως. Πράγματι, τό άλλο πρωί ή μητέρα τής χτύπησε τήν πόρτα τής Έλλυ κι' έπειδή δέν πήρε άπάντηση γύρισε τό πόμολο και μπαίνοντας βρήκε τό δωμάτιο κενό !

Τό κρεβάτι ήταν άνω—κάτω και τό παράθυρο άνοιχτό. Γιά μιά στιγμή νόμισε πώς ή Έλλυ είχε κατέβει. Δέν τήν είδε όμως κανείς κι' άρχισαν οι πρώτες άνησυχίες. Έ- φαξαν στόν κήπο, σέ κάθε γωνιά του σπιτιού, σ' όλη τήν πόλη. Δέν τήν βρήκαν πουθενά. Ήρθε ή άρραβωνιαστικός μέ τους φίλους του, φώναξαν τήν άστυνομία κι' όλη ή πό- λη σηκώθηκε στό πόδι αλλά δέν στάθηκε δυ- νατόν νά τήν βρούν.

Τό Κάττερικ δέν έχει ποτάμια, ούτε λί- μνες, ούτε βουνά ούτε θάλασσα κι' όμως ή έ- λη σηκώθηκε στό πόδι

ΠΑΝΘΕΟΝ

ρευνα έγινε και στά γειτονικά χω- ριά, σέ μιά άκτίνα 100 χιλιομέτρων Είδοποιήθηκαν όλα τά λιμάνια τής Άγγλίας, και ύπεσκέδασαν μεγάλα ποσά σ' όποιον θά έφερνε άποτελε- σματικές πληροφορίες γιά τήν Έλ- λυ Μάρου. Λοιπόν, άκόμη και σήμερα κανείς δέν ξέρει ούτε μο- ρεί νά πη άν ή γυναίκα αυτή είναι ζωντανή ή πεθαμένη και πώς εξαφανίσθη τόσο μυστη- ριωδώς.

Στήν ήουχη Όλλανδία πάλι, και άκριβώς στό Τίλμπουργ, έγινε μιά παρόμοια ιστορία, λί- γους μήνες πρό του παγκοσμίου πολέμου. 'Η δεσποινίς Χέλντα Τέπλι, μιά όραία κόρη είκοσι πέντε χρόνων, κόρη γαιοκτήμονος ποί'ή-αν έγκα- τεστημένος οικογενειακώς σέ μιά μικρή βίλλα έξω άπό τήν πόλη, είχε τή μανία νά πηγαίνει Ιππασία, γυρίζοντας τά χωράφια και τά μονοπάτια, ήταν δέ άρραβωνιασμέ- νη μ' έναν νέον έμπορο πού τήν αγα- πούσε πολύ.

Μιά μέρα, όπως συνήθως, ή Χέλντα βγήκε μέ τ' άλογο. Έφτασε όμως τό βράδυ και μη βλέποντάς τήν νά έπιστρέφει έτρεξαν σέ άναζητησή της Δέν βρήκαν όμως παρά μόνον τό άλογο, ήσυχο, νά τρώη χόρτο στό χωράφι. Όλα ή- σαν στή θέση τους, σέλλα, ήνία κτλ. Κανένα όμως ίχνος πεσίματος ή δυστυχήματος !

Άπευθύνθησαν στήν άστυνομία. Μ' όσα όμως κι' άν έκαναν και μολονότι ένδια- φέρθη άκόμη κι' ή Βασίλισσα, ούτε ίχνος τής Χέλ- ντας άνεκαλύφθη.

Στά 1928, ένας μετανάστης, γυρίζοντας άπό τήν Άμερική είπε ότι γνώρισε μιά κυρία όλλανδέζα σύ- ζυγο ένός έμπόρου Ιρλανδού, στόν Καναδά. Ένας άδελφός τής Χέλντας, μαζί μέ τόν άρραβωνιαστικό της, πήγαν στόν Καναδά όπου έμαθαν πώς ή κυρία ήταν πράγματι άπό τήν Όλλανδία, αλλά άπό τό Ντέ- σεντερ. 'Ετσι ή έξοφάνιση τής Χέλντας σκεπάζεται άκόμη άπό πυκνό μυστήριο. Μιά έξ ίσου μυστηριώδης εξαφάνιση γυναίκας άπασχόλησε όλη τή Βαυαρία

Στό Βέντεν, σ' ένα μικρό σπιτάκι, κοντά στό σταθ- μό του σιδηροδρόμου, διέμεναν στό 1924 ή Αύγου- στος καλή Κωνσταντζα Ρίσελμαν. Μόλις πρό όλίγων μηνών είχαν πραγματοποιήσει τόνειρο τής άγάπης των, τό γάμο. 'Ο Αύγουστος ήταν σιδηροδρομικός υπάλληλος, κι' εκείνη έμενε στό σπίτι κι' έτοίμαζε τό κάθε τι γιά νά εύχαριστή τόν άντρα τής όταν γύριζε άπό τή δουλειά του.

Ένα βράδυ, άργότερα άπό τις έπτά, ή Αύγουστος γύρι- σε στό σπίτι του και τόν ύποδέχτηκε ή γυναίκα του μ' έραι- ρετική άγάπη και συγκίνηση. Του είπε πώς σέ λίγο καιρό θ' άποχτούσαν ένα παιδάκι. 'Ο Αύγουστος θέλησε νά γιορ- τάσει τό γεγονός και είπε.

— Πηγαίνω ν' αγοράσω γλυκά κι' ένα μπουκάλι κρασί και σέ μισή ώρα θά γυρίσω.

Όταν όμως γύρισε ό φτωχός, δέν βρήκε τή γυναίκα του στό σπίτι. Τήν ζήτησε παντού, βγήκε στή γειτονιά γιά νά πληροφορηθή μήπως τήν είδαν, έψαξε παντού όλη τή νύχτα αλλά μάταια. 'Η άνείπωτη άπογοήτευσή του έσυγκίνησε όλη τήν πόλη και τήν άστυνομία και σιγά-σιγά άναστατώθηκε ό- λη ή Βαυαρία, αλλά πάντα μέ άρνητική άποτέλεσμα. 'Ο δυ- στυχισμένος σύζυγος εξακολούθησε μόνος του τις έρευνές του ώσπου έχασε κάθε του, έλπίδα και μαζί μ' αυτή και τό μυαλό του κι' έτσι τόν 'Ιούλιο του 1927 τόν μετέφεραν στό Νοσοκομείο τής Νυρεμβέργης. Σήμερα είναι σωστό έρεπιο.

2105

—Βέβαια, Στα τριακόσια μέτρα περνάω τή σφαίρα άπό δακτυλίδι.

—Είμαι εύτυχής. 'Η σκοποβολή εί- ναι τό πάθος μου.

—Σοβαρά ; Μά τότε ή κόρη μου είναι δική σας, θά περάσωμε όραία. Θά παραβγαίνωμε στή σκοποβολή.

—Μέ μεγάλη μου χαρά, είπε ή Βα- σιλάκης και συγχρόνως έσκέφθηκε : τί έχω νά πάθω ; Τίποτα. 'Η σκοποβολή δέν είναι μόδες...

—Μαριέττα, είπε τότε ή πεθερός. 'Αφού τοι άρέσει ή σκοποβολή, κάν' του τό πείραμα...

—'Ο Βασιλάκης άνησύχησεν έλαφρά :

—Ποιό πείραμα ;

—'Α ! Ένα πείραμα, γαμπρέ μου, πολύ διασκεδαστικό. Γιάννη, φέρε μου ένα μήλο.

—Μάλιστα κυρία. Και ένώ ή Γιάν- νης έπήγαινε νά φέρη τό μήλο, ή πε- θερά του Βασιλάκη έπερνε ένα πιστό- λι σκοποβολής άπό αυτό πού ήσαν κρεμασμένα στόν τοίχο.

—'Ο Βασιλάκης ένόμισε ότι έκα- τάλαβε :

—Κτυπάτε τό μήλο ; έρώτησε τήν πεθερά του.

—'Αστέιο πράγμα. Τό πετυχαίνω στό σίγουρα. Έσείς ;

—'Ω ! Εγώ ! Εγώ, βρήσκω τό κουκ- κούτσι του μήλου.

Έν τώ μεταξύ ή Γιάννης έφερε τό μήλο, τό έδωσε τής κυρίας του, ή ό- ποία άφελéstata τό έτοποθέτησε στό κεφάλι του Βασιλάκη, άπομακρύνθηκε λίγα βήματα, έσήκωσε τό πιστόλι και έσκόπευσε.

—'Ο Βασιλάκης έγινε κίτρινος.

—'Αστειεύσεθε βέβαια, είπε, και έ- βγαλε τό μήλο άπό τό κεφάλι του.

—Καθόλου γαμπρέ μου. Νά ίδης τί πεποίηση έχω στό μάτι μου...

—Ναι μ' άδέν έχω έγώ.

—'Ω !.. μεταξύ συναδέλφων δέν λέ- γονται τέτοια πράγματα. Είσαι σκο- πευτής ή όχι ;

—Είμαι !

—'Εχεις πεποίηση στόν έαυτό σου ;

—Έχω !

—'Αλλο τόσο κι' έγώ. Έκτός άν φοβάσαι... αλλά σέ προειδοποιώ ότι δέν έχω καμμία διάθεση νά κάνω γαμ- πρό φοβιτσιάρη.

—'Ο Βασιλάκης έθυμήθηκε τήν Λιλί- κα και ήρθε στό φιλότιμο. Έβαλε μό- νος του τό μήλο στό κεφάλι και είπε παλληκαρίσια :

—Τράβα, πεθερά !..

—'Εκείνη έσκόπευσε, ένώ ή άντρας τής τήν έρωτούσε :

—Ποιό πιστόλι έπήρες ; Τό Σμιθ ;

—Ναι, έκείνο πού κάνει τήν παρέκ- κλιση του μισού χιλιοστού. Γιά νά πετύχη τό μήλο, σημαδεύω τό μάτι !

Καταστροφή. 'Ο Βασιλάκης κάτω- χρος, έπέταξε τό μήλο μακριά.

—Ναι, αλλά μη φοβάσαστε...

—Μά είναι νά μη φοβάμαι ; Στο κεφάλι του τρελλού θά μάθετε σκο- ποβολή... Δέν παίζω ..

—Δειλέ !.. Έχεις έμπιστοσύνη στόν έαυτό σου ;

—Έχω !..

Βάζω έγώ τό μήλο στό κεφάλι μου, είπε ή πεθερά. Τράβα γαμπρέ...

—Πάει ! Θά τήν σκοτώσω τήν πε- θερά μου, έσκέφθηκε ή Βασιλάκης, πρίν τήν κανω πεθερά...

—'Η κ. Μαριέττα έβαλε τό μήλο στό

κεφάλι της και ή Βασιλάκης έσήκωσε τό πιστόλι... έσκόπευσε, έκαμε μιά χειρονομία άπελπισίας και είπε :

—Δέν γίνονται αυτά τά πράγμα- τα. Σκεφθήτε πώς έχουμε στρατιωτικό νόμο και άν ρίξωμε πιστολιές μπορεί νά πάμε και μέσα...

—Έχει δικαίο τό παιδί, διέκοψε ή πατέρας. Φαίνεται πώς είναι μυαλω μένος άνθρωπος... Γαμπρέ μου.. στήν άγκαλιά μου...

—Πεθερέ μου !..

—Γαμπρέ μου, νά σέ φιλήσω !..

—Πεθερά μου !..

—'Ο Γιάννης, συνεχάρη και αυτός τόν Βασιλάκη, ή όποιος έσκέπετο ότι φτηνά τήν είχε γλυτώσει άφού έπαιρ- νε τήν Λιλίκα, μέ μία κοριννιά, μερι- κές γερές, είναι άλήθεια, γροθιές, και μέ μιά μικρή τρομάρα του πιστολιού.

—'Ωστε λοιπόν, έν τάξει ; Πού είναι ή Λιλίκα...

—'Η Λιλίκα έχει βγει. Έπήγε νά παρακολουθήσιν τήν άφιξη των μα- ραθωνοδρόμων.

—Τι μανία κι' αυτή...

—'Εί.. είμαστε οικογένεια άθλητι- κή, γαμπρέ μου.

—'Ολοι ήθληται !

—'Ολοι... 'Ακόμα και ή άδελφός μου, είπεν ή πεθερά, ή Λάμπρος.. 'Αλή- θεια Γιάννη, φώναξε τόν κύριο Λάμπρο...

—Νά γνωρίσωμε και τόν θείο Λάμπρο...

—'Ο Γιάννης έτρεξε. Μετά δύο λε- πτά ή Λάμπρος ήταν εκεί. Έχάρηκε πολύ πού του άνήγγειλαν τους άρρα-

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Γελώντας ψάχναμε κι' οι δύο στόν άναμνήσεων τό συριάρι —'Νά κάποιον γράμμα πούχα πάρει άθώα παιδούλα στό σχολείο.

»Νά κι' άλλο ραβασάκι άστέιο' »αυτός μου γράφει γιά φεγγάρι »πώς τά ματάκια μου είναι φάροι »κι' ή δόλια του ή καρδούλα πλοίο»

Γελώντας ψάχναμε κι' οι δύο, μ' άφρονι δάκρυους σάν είδες δυό κίτρινες, θολές, σελίδες, άνάμεσα σ' ένα βιβλίο...

»Ενοίωσα ζήλεια, μούρθε κλάμμα.. μ' έσύ μέ χάϊδες στο χέρι και μούπες : «Δάκρυα μούχει φέρει ξανά, τό πρώτο σου τό γράμμα.»

ΓΙΩΡΓΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

ΣΑΝ

Είσ' ένα θρύψαλο του άπείρου, σ' άγέρι επάνω ένα φτερό, ένα τραγούδι τραφερό μιά άνάλαφρη πνοή ζεφύρου.

Είσαι τό άσύλληπτο του όνείρου, τό χάδι κύκνου στό νερό είσ' ένα σκέρτσος στό χορό μιά ζάλη ήδονική του μύρου.

Τόσο γλυκά σ' έχω αγαπήσει πού σ' άγκαλιάζω μέ τό νού, μέσ' στήν ψυχή μου σ' έχω κλείσει σάν τά λουλούδια του βουνού σάν τά γαλάζια τ' ούρανο σάν τά ροδόφυλλα στή δύση.

ΦΑΙΔΩΝ ΣΠΑΘΑΡΗΣ

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΛΕΠΙΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— Έν τούτοις, έ-
ξακολούθησε ο Χά-
βελοκ, έγω έχω
στά χέρια μου ά-
πειρες έπιστολές
του λόρδου, γραμ-
μένες σέ χαρτί με
την έπικεφαλίδα και διεύθυνση
του ξενοδοχείου, που άρνούνται
ντι τόν έφιλόξενον ποτέ.

— Έγώ τώ ήξερα πού πολ-
λού αυτό, είπε ο Ντίκ.

— Είναι δυνατόν; Πρώ δύο
των μου είχε ζητήσει τηλεφω-
νικά νά τού στείλω χίλια
πολλάρια στην διεύθυνση του
ξενοδοχείου. Έπειδή όμως τώ
ισοβάρ τόν παρεκάλεσα νά
λήθω από γραφείο μου νά τά
παραλάβω ο ίδιος. Μου άπήν-
τησε όμως ότι τού ήταν άδύ-
νατο νά τώ κάνη, γιατί θά έ-
μευε μετά μιάν ώρα γιά τήν
εκκέντρη. Έγερσώθηκα λοι-
πόν νά τού στείλω τά χρήμα-
τα μ' έναν άνθρωπο της άπο-
ύτου έμπιστοσύνης μου. Με-
τά τώ γεγονός αυτό μιά ύπο-
πία πού άρχισε νά μέ βασανί-
η μου ένέβαλε και τήν σκέψη
ά άρχισω αύστηρές άνακρί-
σεις.

Τήν ώρα του τσαγιού, ή
Σίβυλλα και ή μητέρα της ήλ-
αν νά συναντήσουν τούς ά-
στυνομικούς στην βεράντα του
πύργου ένώ ο Χάβελοκ έβη-
ατίζε άνήσυχα μέσα στο πάρκο.

— Εκοιμήθηκα θαυμάσια, κύριε Μάρτεν, έλεγε ή Σίβυλλα
τόν άστυνομικό πού τήν ρωτούσε μέ ένδιαφέρον γιά τήν ύ-
παι της και τήν ψυχική της διάθεση. Έλλά γιάτ μένουμε
κόμη έδώ;

— Ο κύριος Χάβελοκ νομίζει... άρχισε νά λέγη ο Ντίκ.

— Α! ο κύριος Χάβελοκ φοβείται τόν δέικουσε ή Σίβυλλα.
ομίζει ότι όλοι αύτοί οι κακοί άνθρωποι πού άπειλούν τή
αή μας τόν εξέλεξαν αυτόν ως πρώτον θύμα τους. Φοβεί-
αι κυρίως τόν Σταλέττι. Έχει τήν ιδέα ότι ο λόρδος βρί-
σκεται υπό τήν έπίδραση του Σταλέττι και ότι έχει πολλά νά
ορβεται έκ μέρους αυτού του ανθρώπου. Νομίζει ότι μένον-
τες έδώ είναι έν άσφαλεια, γιατί ο πύργος του Σέλφορντ
ιάζει μέ φρούριο. Έλλά δέν καταλαβαίνω τί σχέση έχω
ώ μέ όλ' αυτά, και τί μπορεί νά μέ θέλη ο λόρδος Σέλ-
φορντ.

— Έξέρετε καλά, δεσποινίς Σίβυλλα, ότι είσθε ή εξαδέλφη
ο λόρδου και κατά συνέπεια ή φυσική του κληρονόμος.

— Ο Χάβελοκ ύποθέτει ότι ο Σέλφορντ παντρεύθηκε και
ι δια τού γάμου αυτού πάομε νά είμεθα οι κληρονόμοι.

— Έίστε όμως και ή μόνη συγγενής του, γι' αυτό και σάς
ειλούν διάφοροι κίνδυνοι. Τώ χαρτί πού σάς έδινε ο Κόντυ
έ ύπογράφετε, θά ήταν χωρίς άμφιβολία κάποια διαθήκη
ο τόν ευνοούσε.

— Έλλά πού βρίσκεται τώρα ο λόρδος Σέλφορντ; ρώτησε
νέα.

— Δέν ξέρω, δεσποινίς, άπάντησε ο άστυνομικός. Πολλές
έφεις και όπόνοιες βασανίζουν όμως τήν φαντασία μου.
τως και νά πέθανε, δέν είμαι βέβαιος. Έλλά καλλίτερα
έχη πεθάνη παρά νά συμβαίη εκείνο πού ύποθέτω.

Τήν στιγμή εκείνη ο Χάβελοκ έπλησίασε τούς δύο νέους
ι ο Ντίκ τόν ρώτησε.

— Πότε νομίζετε πώς θά έπιστρέψη ο λόρδος Σέλφορντ;

— Αύριο τώ πρωί μεταξύ των έξη και έπτά, άν έννοείται
θη, είπεν ο Χάβελοκ. Γιά τήν στιγμή δέν έλπίζω νά τόν
ο γρήγορα. Κάποια προαίτηση όμως μέ βασανίζει. Πόσο
υχος θά ήμουνά άν είχε ήδη έημερώση ή αύριανή ήμέρα.
χετε νεώτερες ειδήσεις γιά τόν Σταλέττι, Μάρτεν;

— Ένας άστυνομικός μάς έπληροφόρησε σήμερον ότι τόν

— Ο λωποδύτης Φίνυ Λίβιν, συνελήφθη από τόν άστυνομικό
Ντίκ Μάρτεν γιά κάποια κλοπή, άλλ' εκείνος άπέδειξε τώ άλλοθι
και τού διηγήθη ότι κάποιος τού είχε άναθέσει νά διαρρήξει έναν
αφο κι' έπειδή τόν φοβώτανε, ζήτησε νά μείνη σπίτι του. Έλλά
τό άλλο πρωί ο Ντίκ Μάρτεν τόν βρήκε σκοτωμένο μέ μιά άτσα-
λένια λεπίδα. Ο νεαρός άστυνομικός γνωρίζεται μέ τήν Σίβυλλα
Λανσντάουν, από τήν όποιαν πέρνει κάποιο κλειδί πού μερικά μν
στηριώδη πρόσωπα προσπαθούσαν νά τής άρπάξουν. Κλέβει από
τόν Κόντυ ένα άλλο παρόμοιο κλειδί και μέ τόν δικηγόρο Χάβε-
λοκ, τόν έκτελεστή τής διαθήκης του λόρδου Σέλφορντ, έπισκέ-
πτονται τούς είκοσι τάφους του λόρδου, ένας από τούς όποιους έ-
χει μιά πόρτα μ' έπτά κλειδαριές, στις δύο έκ των όποιων έφαρ-
κνύει ότι ήταν μπασμένες στις καρδιές των από μιά άτσαλένια λε-
πίδα. Ο Ντίκ Μάρτεν πού ύποπτεύεται τόν μυστηριώδη γιάτρο
Σταλέττι, κάνει έπανειλημμένες έρευνες σπίτι του, αλλά δέν βρί-
σκει τίποτα και πηγαίνει στόν πύργο του Σέλφορντ όπου είχε γυ-
ρίσει ή Σίβυλλα, κι' εκείνη τού διηγείται ότι ως έκ θαύματος έ-
σώθη από κάποιον άγριάνθρωπο πού τής έπετέθη στο χώλλ. Σέ
λίγο έρχονται εκεί ή μητέρα τής νέας, ο άστυνόμος Σνέντ και ο
δικηγόρος Χάβελοκ ο όποιος έδήλωσε ότι έιδοποιήθη από τόν νεα-
ρό λόρδο Σέλφορντ ότι ένινδύνεσε εκεί μέσα ή Σίβυλλα και τού
συνιστούσε νά πάη νά τήν σώση.

να μεταξύ τους μέ μολυβένις
δερένια κάγκελα.

— Τά σίδερα αυτά, πού βλέπετε, είπε ο θυρωρός στούς
άστυνομικούς, τά έτοποθέτησε ο γέρος Σέλφορντ. Έγινε κά-
ποτε κάποια διάρρηξη έδώ μέσα. Τώ δωμάτιο αυτό βρίσκε-
ται κοντά στη σκάλα και είναι εύκολο στόν καθένα νά σκαρ-
φαλώσθ ως έδώ.

— Πολύ ώραία, είπε ο Σνέντ. Μάς άρκει νά τοποθετήσω
μέ έναν φρουρό στο πλατύσκαλο και θά είμεθα έντελώς ή-
συχoi γιά τήν ζωή των κυριών.

— Όταν ο Ντίκ έμεινε μόνος μέ τόν θυρωρό, τόν παρεκάλε-
σε νά τού δείξη τά ύπόγεια και τίς οίναποθήκες του πύργου,
πράγμα πού εξέπληξε πολύ τόν άπλοϊκό αυτόν άνθρωπο.
Τά ύπόγεια του πύργου ήσαν χωρισμένα σέ δυο σειρές από
έναν στενόν διάδρομο. Ο Ντίκ παρατήρησε ότι παρά τήν
συνήθεια τής παληάς έποχής, ή στέγη του ύπογείου δέν ήταν
θολωτή, αλλά μεγάλα και χονδρά δοκάρια έσχημάτιζαν τώ
ταβάνι. Η μιά σειρά του ύπογείου ήταν έφοδιασμένη μέ
Γαλλικά και Ίσπανικά κρασιά τής καλλιτέρας παραγωγής.
Η άλλη σειρά όμως ήταν γεμισμένη μέ μερικά βαρέλια μπό-
ρας και ουριγοφερμένα. Αυτό τώ κατάλαβε ο Ντίκ από τή
μυρωδιά, και στά ζητήματα αυτά δέν τόν γελοούσε ποτέ ή
δωρησις του. Τού φάνηκε άκόμη τού Μάρτεν ότι τά βαρέ-
λια αυτά έσκόρπιζαν μιάν άλλοιώτικη μυρωδιά, Δέν είχαν
τήν μυρωδιά τής μύρας. Βρήκε κάποια πρόφαση γιά νά ά-
πομακρύν τόν θυρωρό. Μόλις βρέθηκε μόνος του κατόρθω-
σε κι' άνοιξε ένα από αυτά τά βαρέλια. Καί βρέχοντας μέσα
στό περιεχόμενο τώ χέρι του, άρχισε νά εξέταζή μέ προσο-
χή τόν άφρό πού είχε βρέξει τώ δάκτυλό του. Εύτυχής γιά
αυτή τήν ανακάλυψη του άνέβηκε στο χώλλ. Τήν ίδια νύχτα
ήταν βέβαιος ότι τώ μυστήριο πού σκέπαζε τήν ζωή του λόρ-
δου Σέλφορντ θά διαλυόταν.

Μετά τώ βραδυνό γεύμα, ο Ντίκ παρέσυρε τήν Σίβυλλα
κάτω στόν κήπο. Η κυρία Λανσντάουν, καθισμένη στην τα-
ράτσα τούς έβλεπε νά κάνουν βόλτες και νά συζητούν ζωη-
ρά. Τέλος ή νέα ξαναγύρισε μόνη της και είπεν λίγα λόγια
στην μητέρα της. Οι δυο μαζί έπήγαν σέ λίγο νά συναντή-
σουν τόν νεαρό άστυνομικό πού ήταν βυθισμένος σέ βαθιά
συλλογή.

Η ώρα ήταν άρκετά προχωρημένη πλέον όταν ή κυρία
Λανσντάουν και ή κόρη της έζήτησαν τήν άδεια ν' άποσυρ-

είδαν τώ πρωί νά
πηγαίνη στο Λον-
δίνο μέσα σ' ένα
εξαεργαλίο μένο
αυτόκινητο. Η ά-
στυνομία του Λον-
δίνου έδοκιμήθη
άμέσως. Δέν πι-
στεύω νά κατωρ-

θώση νά διαφύγη.

Μετά τώ τσάι ο Χάβελοκ
και οι κυρίες έπέστρεψαν στο
πάρκο, ένώ οι άστυνομικοί, βο-
ηθούμενοι και από τόν θυρω-
ρό έκαναν μιά πρόχειρη έπιθε-
ώρηση στα διάφορα διαμερί-
σματα. Ο πύργος δέν είχε
παρά μόνο έναν δροφο. Η
σκάλα πού ώδηγούσε άπάνω
στόν πύργο ήταν μαρμαρίνη
και οι αγκυλίδες της σκαλιστές.
Ακριβώς στο κεφαλόσκαλο
βρισκόταν ο ξενών του πύργου
και τώ δωμάτιο αυτό είχε προ-
ετοιμασθή γιά τήν κυρία
Λανσντάουν και τήν κόρη της.
Ήταν ένα ευρύχωρο δωμάτιο
έπιπλασμένο μέ αύστηρά έπί-
πλαση παλαιάς έποχής. Ένα
μεγάλο κρεβάτι μέ κολώνες,
θαυμάσια σκαλισμένες πού
συγκρατούσαν τήν όροφή του
κρεβατιού ήταν τοποθετημένο
στη μέση του δωματίου. Ο
Ντίκ πλησιάζοντας τά παρά-
θυρα του δωματίου είδε ότι
πίσω από τά μικρά τετράγω-
να τζαμάκια, πού ήσαν ένωμέ-
νά, υπήρχαν βαρείς σι-

θών στο δωμάτιό τους γιά νά ήσυχάσουν. Πρίν καλονυ-
χίσουν τούς φίλους των τούς παρεκάλεσαν θερμώς νά τίς
έμπήσουν πρωί γιά νά πάνε κι' αυτές νά προύπαντήσουν
τόν λόρδο Σέλφορντ στόν σταθμό.

Όταν οι κύριοι έμειναν μόντοι, ο Ντίκ είπεν στόν Χά-
βελοκ.

— Θά έπιθυμούσα πολύ νά πάω νά έπισκεφθώ γιά δευτέ-
ρη φορά τώ μαουσώλειον των Σέλφορντ.

— Έγώ δέ θά μπορέσω νά σάς συνοδεύσω, είπεν ο Χά-
βελοκ, γιατί νοιώθω τόν έαυτό μου λίγο έννευρισμένο.

— Θά μπορούσαμε νά κατεβούμε τούλάχιστον ως κάτω
στόν κήπο και οι τρεις μαζί, άπάντησε ο Σνέντ. Δέν υπάρ-
χει κανένας φόβος άν μείνουν οι γυναίκες μόνες. Σέ κάθε
γωνιά του σπιτιού είναι κρυμμένος και ένας άστυνομικός.
Οι κυρίες είναι πλήρως έξασφαλισμένες από κάθε κίνδυνο.
Κύριε Χάβελοκ θά έπιθυμούσα νά μάς συνοδεύατε γιά νά
μάς δώσετε μερικές τοπογραφικές πληροφορίες γιά ένα μέ-
ρος του πάρκου.

Μόλις έφθασαν στο μέρος όπου είχε εξαφανισθή ο Τόμ
Κάουλερ, ο Ντίκ Μάρτεν δείχνοντας τούς λευκούς βρά-
χους, έρώτησε τόν Χάβελοκ, τί υπήρχε στο μέρος αυτό.

— Έδώ είναι ένα λατομείο πού δέν τώ έκμεταλλεύθηκα ά-
κόμη ο δικηγόρος. Απαγόρευσα δέ νά διαβαίνουν από
τό μονοπάτι πού βρίσκεται άπάνω στούς βράχους, γιατί ο
δρόμος είναι επικίνδυνος. Ξεγλυστράει κανείς πολύ εύκο-
λα από κεί πάνω.

Έγύρισαν σιγά στόν πύργο περνώντας από τούς κή-
πους. Περπατώντας ο Σνέντ άνεκοίνωσε στόν Χάβελοκ
τούς λόγους τής δολοφονίας του Φίνυ.

— Ήταν άλήθεια πολύ τραγικό τώ τέλος του ανθρώπου
αυτού και φρικιαστικές οι λεπτομέρειες του έγκλήματος.
Δέν χωράει άμφιβολία πλέον ότι ο άνθρωπος αυτός έπή-
γαινε νά διαρρήξει τούς τάφους των Σέλφορντ. Είμαι βέ-
βαιος ότι έργαζόταν γιά λογαριασμό του Σταλέττι. Μπερ-
δεμένα πράγματα όλες αυτές οι ιστορίες. Δέν μπορώ ά-
κόμη νά καταλάβω πιά σχέσις υπήρχε μεταξύ του Κόντυ
και του λόρδου Σέλφορντ. Καί τί ρόλο έπαιζε σ' αυτή τήν
ύπόθεση αυτός ο καταραμένος ο Ίταλός.

— Όχι Ίταλός αλλά Έλλην, τόν διώρθωσε ο Σνέντ.
Θέλει νά περνά γιά Ίταλός αλλά είναι Έλλην. Η ίδιωτι-
κή άλληλογραφία τής κυρίας Κόντυ μάς έδωσε πολύτιμες
πληροφορίες γιά τίς σχέσεις πού είχαν τά άτομα αυτά με-
ταξύ τους. Ένθυμείσθε νά στείλατε κάποτε τόν λόρδο Σέλ-
φορντ στο σχολείο, κύριε Χά-
βελοκ;

— Μάλιστα, άπάντησε ο
Χάβελοκ, τόν έστειλα κάποτε
στο ίδιωτικό ολκοτροφείο έ-
νός Μπέρτραμ.

— Αυτός ο Μπέρτραμ άλ-
λαξε τώ όνομά του και όνο-
μαζόταν Κόντυ. Καί όταν ο
λόρδος Σέλφορντ ήταν μι-
κρός πώς όνομαζόταν ή νια-
νά του;

— Κράουθερ, είπεν ο δικη-
γόρος ή κάτι παρόμοιο, δέν
ένθυμώμαι καλά αυτή τήν
στιγμή.

— Όνομαζόταν Κάουλερ,
κύριε Χάβελοκ και χρόνια ο-
λόκληρα έφρόντιζε μόνη της
γιά τήν άνατροφή του παι-
διού. Όλα αυτά δέν σάς έξη-
γοούν γιά πού λόγο ο Κόντυ
έπανδρεύθη τήν χονδρογυναί-
κα αυτή, πού δέν είχε κανένα
έπαιτη, ούτε και καμιά
μυρωσση; Έκτός όμως αυτού,
ήλθθη δέν έμάθατε ποτέ
ότι ο δόκτωρ Σταλέττι έκλή-
θη δυό ή τρεις φορές στόν
πύργο αυτό γιά νά άνακουφι-
ση τόν λόρδον στούς άλκοο-
λικούς παροξυσμούς του;

— Έκπλήττομαι μέ τά λό-
για σας, είπεν ο δικηγόρος.
Είστε βέβαιι ότι πρώτη φορά
έ άκούω αυτά. Ο ολκογενει-
κός Ιατρός των Σέλφορντ
έάν άνέκαθεν δίσταζε τζών

Τέντον. Καί σεις πού έλάβατε αυτές τίς πληροφορίες;

— Ο Σνέντ έβγαλε από τώ πορτοφόλι του ένα γράμμα πού
είχε βρή άνάμεσα στην άλληλογραφία τής κυρίας Κόντυ
και πού έφερε τήν ύπογραφή Μπέρτραμ και τώ έδωσε στόν
δικηγόρο.

— Έλλά και πάλιν δέν μπορώ νά καταλάβω τί σχέση
έχουν όλ' αυτά μέ τόν σημερινό λόρδο Σέλφορντ, είπεν ο
Χάβελοκ. Όλα όσα μου λέτε μου φαίνονται δυσεξήγητα.
Όσα περισσότερα άκούω τόσο πιά σκοτεινή μου φαίνεται
αυτή ή ύπόθεση.

— Μη βασανίζετε τή σκέψη σας, άπάντησε ο Ντίκ. Τώ
καλλίτερο είναι νά πάμε ν' άναπαυθούμε και νά καθου-
χάσουμε τή σκοτισμένη φαντασία μας. Αύριο τώ πρωί ο
ίδιος ο λόρδος Σέλφορντ θά μάς έξηγήση τά σκοτεινά ση-
μεία τής ζωής του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ - ΤΕΡΑΤΑ

Η ώρα ήταν προχωρημένη όταν οι τρεις άνδρες έπήγαν
νά κοιμηθούν. Ο Ντίκ, συνάδευσε τόν δικηγόρο στο δωμά-
τιό του και μετά έκλειδώθηκε καλά ο ίδιος μέσα στο δικό
του. Άναψε τώ κερί του και έπλ μερικά λεπτά έμεινε άκί-
νητος. Κατόπιν, χωρίς νά κάνη θόρυβο, έβγήκε έξω κλει-
νοντας τήν πόρτα και κατέβηκε στο χώλλ όπου τόν περι-
μενε ο Σνέντ. Χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μιά κουβέντα με-
ταξύ τους προχώρησαν πρós τώ μέρος του Ισογείου πού ή
Σίβυλλα είχε βρεθή άντιμέτωπος μέ τόν άνθρωπο-κίτηνος.

— Μείνε στο διάδρομο Σνέντ, είπεν ο Ντίκ. Μη κινηθής
και μην κάνης κανένα θόρυβο πρίν σέ φωνάξω. Θά άναγ-
κασθώμε νά περιμένουμε όλη τή νύχτα ίσως έδώ, αλλά
είμαι βέβαιος πενήντα τά εκατό, ότι ο άνθρωπος μέ τήν
πυκνή γενειάδα θά ξανάρθη.

Ο καιρός όμως περνούσε και ο Ντίκ άρχισε ν' άπελπί-
ζεται και νά μετανόη γιά τώ άδικο ξενύχτι του. Όταν ο-
μως οι πρώτες άχτίδες τής ήμέρας άρχισαν νά φωτίζουν
άμυδρά τώ δωμάτιο, ο Ντίκ είδε τώ τζάκι νά κινηται, νά ά-
νασηκώνεται και νά γυρίση όλόκληρο άπάνω σ' ένα στρο-
φέα. Ένα κεφάλι ξεπρόβαλε από τώ πάτωμα.

Τώ πρόσωπό του ήταν άπαίσιο, ή έκφρασίς του φρικια-
στική, τά μάτια άπλανή, οι τρίχες τής γενειάδος του άνορ-
θωμένες και άγριες. Τά δέ πελώρια και γερά χέρια του

κρατούσαν σφιχτά τά χείλη του
άνοίγματος. Όλη αυτή ή έμφάνι-
ση ήταν περισσότερο φανταστι-
κή παρά πραγματική. Τώ τέρας
άφισε ένα κερί άναμμένο άπάνω
στό παρκέ και ξεπετάχθηκε μέ
εύκολια έξω από τήν τρύπα. Δέν
φορούσε κανένα άλλο ρούχο έκ-
τός από ένα πολύ κοντό σώβρα-
κο. Καί άμέσως κατόπιν του έ-
νας άλλος γίγας ξεπετάχθηκε
από τήν τρύπα. Ήταν πιά ψη-
λός από τόν πρώτο. Τώ άσχημο
πρόσωπό του δέν είχε καμιά
έκφραση. Άντιθέτως όμως πρós
τόν σύντροφό του, αυτός ήταν
άμύστακος και είχε τά μαλλιά
του κομμένα κοντά.

Ο πρώτος άγριάνθρωπος
κρατώντας τώ κερί στο χέρι έ-
πλησίασε στόν τοίχο πίασεν ένα
έλατήριο και άμέσως ένα μέρος
του σανιδώματος πού σκέπαζε
τόν τοίχο, άνοίχθηκε σάν μιά
ντουλάπα. Έβγαλε κάτι από κεί
μέσα και τώ έδειξε στο σύντρο-
φό του. Φαίνεται ότι τώ άντικεί-
μενο αυτό θά τούς ένδιέφερε ίδι-
αιτέρως, γιατί τώ παρατηρούσαν
μέ μεγάλο ένδιαφέρον.

Τήν ίδια όμως στιγμή ο Ντίκ
άκουσε νά χτυπούν τήν πόρτα.
Άμέσως τώ κερί έσβυσε. Άγα-
νακτισμένος ο νεαρός άστυνομι-
κός πετάχτηκε έξω. Βρέθηκε
μπροστά στόν Σνέντ.

(Ακολουθεί)

Ενώ η «ρόλις-ρόλις» της Ντόροθυ, της κόρης του τραπεζίτου Κλάιτον, έγλυστρουσε, άθόρυβα έπάνω στην άσφαλτο της Πέμπτης Λεωφόρου, άκούστηκε τó άπαλό κουδούνισμα τού άσυρμάτου τηλεφώνου, με τó όποιο ήταν έφωδιασμένο τó αυτοκίνητό της. Η Μίς Ντόροθυ έξεκρέμασε τó άκουστικό και ρώτησε.

— Ποιός;
— Ποιός άλλος; άπάντησε μιά λεπτή γυναικεία φωνή. Πάλι έγώ, ή Μίς Νόρμα Γκρέυ.

— Με συνοδεύετε πάντοτε; ρώτησε χαμογελώντας ή Ντόροθυ.

— Ναί, βέβαια. Σας φρουρώ έξ άποστάσεως πενήντα μέτρων. Αυτό δεν είναι τó καθήκον μου ως ντετέκτιβ; Τó αυτοκίνητό μου έχει πάντοτε «έν ύψει» τó δικό σας. Και έπειδή παρατήρησα κάτι ύποπτες κινήσεις...

— Υποπτες κινήσεις; δέχθηκε παραγμένη ή Ντόροθυ.

— Σας παρακολουθούν τέσσερες άπό τούς πιό έπικίνδυνους γκάγκστερς. Ίσως αúτοι πού έστειλαν στό μπαμπά σας τά άπειλητικά γράμματα. Φαίνεται σχεδιάζουν άπαγωγή. Δέ μπορούν νά τó χωνέψουν οί άνθρωποι ότι ό πατέρας σας, είναι βουτηγμένος στά έκατομύρια και θέλουν νά τόν ξαλαφρώσουν άπό μερικά, κλέβοντάς σας...

— Τι πρέπει νά γίνη λοιπόν;

— Πρώτα άπ' όλα, νά μή χάνετε τήν ψυχραιμία σας. Ύστερα, νά τούς κάνωμε νά χάσουνε τά ίχνη σας. Γι' αúτό, όταν φύγετε άπό τó σπίτι τού μνηστή- ρος σας, διατάξετε τó σωφέρ σας νά τραβήξη κατ' εúθειαν και νά σταθή στά καταστήματα «Γκίμπελ» στούς 34 δρόμους. Κατεβήτε και μπήτε μέσα. Θά σας περιμένω δεξιά τού ταμείου.Θά πήτε στό σωφέρ σας νά περιμένει στήν είσοδο τών 34 δρόμων κι' έμεις θά φύγωμε άπό τήν άλλη πόρτα τών 33 δρόμων με τó πρώτο ταξί πού θά βρούμε.

— Οραία. Θά γίνη όπως λέ- τε, έπεί ή Ντόροθυ, κρεμώντας τó άκουστικό.

Και διέταξε τó σωφέρ νά στα- θή, στό σπίτι τού μνηστήρος της δικηγόρου της τραπεζίς Τζάκ Ρέφλερ, ό όποιος με άνησυχία άκουσε τούς κινδύνους της και τήν παρεκάλεσε νά μείνη σπίτι τού όπου θά ήταν έν άσφαλεία. «Αλλ' εκείνη δέν δέχθηκε και κατέβη και πάλι. Μπήκε στό αúτοκίνητό της και έξεκίνησε και σέ λίγα λεπτά έσταμάτησε μπρός στό κατάστημα «Γκίμπελ». Μπήκε εκεί και σέ λίγο έχανό- ταν μέσα στό πλήθος, πού κυκλοφορούσε στίς τεράστιες αίθουσες τού καταστήματος αúτου, ποδει- ναι τó μεγαλύτερο τού κόσμου. «Εκεί μέσα συνήντησε τήν ντετέ- κτιβ Νόρμα Γκρέυ, ή όποία τήν έμπασε βιαστικά σ' ένα άσανσέρ. «Αλλά μόλις τó άσανσέρ έξεκί- νησε, ένας άπό τούς άλλους τρεις έπιβάτες, πού ήταν μέσα, έσβυσε ξαφνικά τó φώς. Μέσα στή σύγχυση και τó θόρυβο πού άκολούθησε, άκού- στηκε μιά πνιχτή κραυγή της Μίς Ντόροθυ κι' ένας παρά- δοχος ρόγχος άγωνίας της ντετέκτιβ.

«Έν τώ μεταξύ, στήν είσοδο τού καταστήματος Γκίμπελ, στούς 33 δρόμους, έστάθηκε ένα ταξί κι' επήδησαν κάτω τρεις καλοντυμένοι κύριοι. «Ό ένας έκανε, δήθεν άδιάφορα, μερικά βήματα στό πεζοδρόμιο και οί άλλοι δυό έστάθη- καν δίπλα στή μεγάλη πόρτα τού καταστήματος.

Σέ λίγο φάνηκε ταραγμένη ή Μίς Ντόροθυ Κλάιτον, πού βγήκε βιαστικά άπ' τó κατάστημα. Έκúτταξε γύρω ά- νήσυχά και ύστερα έτράβηξε κατ' εúθειαν γιά τó ταξί, πού περίμενε μπρός στό πεζοδρόμιο. «Ό σωφέρ, έπροθυμ- ποιή- θη ν' άνοίξη τήν πόρτα. Οί δυό γκάγκστερς, πού περίμεναν στήν έξοδο τού καταστήματος και ό τρίτος, πού έφερνε βράδες στό πεζοδρόμιο, άλληλοκυττάχθηκαν με χαμόγελο θρίαμβου.

«Η Ντόροθυ πήδησε μέσα στό ταξί και έπεί στό σωφέρ,

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ ΚΙ' ΑΠΟ ΕΝΑ ΑΣΤΥ- Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ

— Στήν Τράπεζα Κλάιτον, παρακαλώ, γλήγορα.

— Μάλιστα δεσποινίς, άπάντησε αúτός κι' έξεκίνησε άμέσως, ένώ οί άλλοι τρεις σύντροφοί του μπήκαν σέ άλλο αυτοκίνητο και τόν άκολούθησαν.

«Ό σωφέρ, με λοξά βλέμματα, μέσα άπό τó καθρεφτάκι, πού ήταν μπροστά του, μπορούσε νά παρακολουθή τήν ά- γωνία της Μίς Ντόροθυ, πού βιαζόταν νά φθάση κοντά στόν πατέρα της και νά τού άφηγηθή τήν τραγική περιπέ- τεια τού άσανσέρ, πού έστοίχισε τή ζωή της ντετέκτιβ Νόρμα Γκρέυ. «Η φτώχη Ντόροθυ νόμισε πώς είχε σωθή «ώς έκ θαύματα» γκάγκστερς και βρισκόταν στά χέρια τους.

Στή γωνία τών 38 δρόμων ό σωφέρ έστα- ψε άριστερά και άρχισε νά τρέξη με μεγα- λή ταχύτητα γιά τίς δυτικές λεωφόρους. «Η Μίς Ντόροθυ έσφαιρίστηκε και τού θύμι- σε, ταραγμένη, πώς έπρεπε νά τραβήξη γιά τó Πάρκ «Αβενιου, μά εκείνος έφάνηκε πού δέν άκουσε. Είχαν φθάσει πιά στήν όδω λεωφόρο, όταν ή Ντόροθυ έσηκώθηκε άπό τó κάθισμά της, άπελπισμένη πιά και κατά- χλωμη άπό τόν τρόμο της κι' έσπρωξε δυνα- τά τόν σωφέρ στίς πλάτες, φωνάζοντάς του.

— Μά πού με πάς, επί τέλους; Στάσαι, γιατί θά φωνάξω βοήθεια, θ' άνοίξω τήν πόρτα νά πεταχτώ στό δρόμο!

Τότε εκείνος, χωρίς καθόλου νά στραφί- νά τήν κυτάξεί, έμετρίασε τήν ταχύτητα τού αυτοκινήτου και σέ λίγο σταμάτησε στή γω- νία της έννάτης Λεωφόρου. Μά πριν άκού- σταθή καλά καλά τó άμάξι, άνοιξαν και οί δυό πόρτες του κι' ένώ ή Ντόροθυ είχε έ- τοιμασθή νά κατεβή, δυό άνθρωποι—οί ίδιοι πού είχαν σταθή έξω άπό τó Γκίμπελ— επήδησαν έπάνω κι' έκάθισαν δίπλα της ένώ ό σωφέρ ξανάρχισε πάλι τó δαιμονι- σμένο δρόμο του... Χωρίς δέ νά της δώσει καιρό νά μιλήσει, ό ένας έκατέβασε τά κου- τινάκια τών παραθύρων και ό άλλος τής έπεί:

— «Ελπίζουμε, δεσποινίς ότι δέ θά μω- αναγκάσετε νά μεταχειρισθώμε νορκωτικό γιά νά καθήσετε φρόνιμα. Μή φοβάστε κα- θόλου, δέν θά πάθετε τίποτα... άρκεί νά βρ- λήση ό πατέρας σας.

— Ποιοι είσθε σείς; φώναξε ή Ντόροθυ κατατρομαγμένη. Τι ζητάτε άπό μένα;

— «Από σας ζητούμε νά φανήτε λογική και ψυχραιμία και νά μή μάς κάνετε σκηνές. «Από τόν πατέρα σας ζητούμε διακόσιες χι- λιάδες δολάρια, άν θέλη νά σας ξαναβρ-

ζωντανή...

— Κακούργοι! Έκαμε ή Ντόροθυ, κρύβοντας με φρίκη τó πρόσωπο.

— Μή βγάλετε τσιμουδιά, άν αγαπάτε τή ζωή σας. Διέταξε τότε αúστηρά ό ένας άπό τούς δυό άπαγωγείς άφίνοντας νά φανή στό χέρι του ή άστραφτερή λεπίδα έ- νός στιλέτου... «Η Ντόροθυ έσώπασε τρομαγμένη.

..

Τό βράδυ της ίδιας ημέρας ό τραπεζίτης Κλάιτον έλα- βε τήν παρακάτω έπιστολή γραμμένη με γραφομηχανή.

«Λατρευτέ μου μπαμπά, είμαι αιχμάλωτος τών γκάγκ- στερς, οί όποιοι, γιά νά με άπελευθερώσουν, ζητούν 200 χιλιάδες δολάρια. Σέ παρακαλώ στείλε τά άμέσως. «Απει- λούν νά με σκοτώσουν άν δέν τάλάβουνώς αύριο τó μεσημέ- ρι. Γιά τ' όνομα τού Θεού, μή είδοποιήσης τήν άστυνομία γιάτι είμαι χαμένη. Περιμένω με άγωνία τή σωτηρία μου. Σέ φιλώ, ή κόρη σου Ντόροθυ.»

Συγχρόνως έλαβε κι' ένα άλλο γράμμα άπό τούς γκάγκ- στερς, οί όποιοι τόν άπειλοήσαν ότι θά σκότωναν κατ' όν άγριότερο τρόπο τήν κόρη του άν έτολμούσε νά κα- ταγγέλναι τήν άπαγωγή στήν άστυνομία και τού έδιναν όδη- γίες γιά τήν άποστολή τών λύτρων: Τήν άλλη μέρα τó

ΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ FELIX CARR ΜΙΣ ΚΛΑΪΤΟΝ

πρωί, στίς δέκα ό θείος της Ντόροθυ, Μπίλ Τζάκσον ή ό ίδιος ό τραπεζίτης, θά πήγαινε στή δυτικομεσημβρινή γω- νία τού Σέντραλ Πάρκ, και θά καθόταν στόν δέκατο τρίτο πάγκο κατ' σειράν της εισόδου, κρατώντας τó δέμα με τά χαρτονομίσματα τών διακοσίων δολλαρίων. «Όταν θά έλπε έναν όνθρωπο καμπούρη, με γένεια, πού θά καθόταν στό συντριβάνι άπέναντι και θά φταρνιζόταν τρεις φορές, έβρινε τó δέμα και θάφευγε....

«Ό Κλάιτον δέν άργησε ν' άποφασίση νά θυσιάση τά χρή- ματα γιά νά σώση τήν κόρη του. Και ό μνηστήρας της κό- ρης του, ό Τζάκ Ρέφλερ, τó ίδιο τού συνεβούλευσε. Μά τόν έπείραζε ή περιέργεια νά μάθι πώς έγινε ή άπαγωγή και γιάτι ή ντετέκτιβ Νόρμα Γκρέυ, πού συνάδευε τήν μίς Ντό- ροθυ, δέν έτρεξε νά τόν είδοποιήση. «Αλλά πώς θά μπορού- σε νά μάθι γιά τή Νόρμα; «Έτρεμε στήν ιδέα, ότι άν ρω- τούσε στό γραφείο της, θά μάθαιαν οί άστυνομικοί τήν ά- παγωγή και θά κινδύνευε άπό τίς ένέργειές τους ή ζωή της κόρης του.

«Ένώ έβασανιζόταν άπ' αúτες τίς σκέψεις, ό Κλάιτον, έμπήκε στό γραφείο του ό Μπίλ Τζάκσον, άδελφός της γυναικάς του, ό πιό έμπιστος άπό τούς ανθρώπους τού πε- ριβάλλοντός του, ό όποιος τίς δυό τελευταίες ήμέρες είχε έξαφανισθή και έξέτασε νά μάθι τίς λεπτομέρειες της ά- παγωγής. «Ο τραπεζίτης τού διηγήθηκε ό,τι ήξερε και τού δείξε τó γράμμα της μίς Ντόροθυ.

«Εκείνος έμεινε γιά λίγο σκεπτικός. «Ύστερα έπεί:

— Είμαστε άνίσχυροι νά τά βγάλουμε πέρα μ' αúτους τούς ανθρώπους.

— Και τώρα; ρώτησε ό τραπεζίτης. Τι με συμβουλεύεις νά κάνω;

— Μι' θέλει και ρώτημα; Έκαμε ό Μπίλ. Νά στείλεις τά χρήματα δίχως άναβολή. Και νά φροντίσης νά γνωρι- σθής με τόν άρχηγό αúτης της συμμορίας.

— Μήπως ξέρω ποιός είναι;

— Πάντα βρίσκεται τρόπος νάρθη κανείς σέ συνεννόηση έτσι και με έναν άγνωστο.

— Ναι, αλλά γιά ποιό λόγο;

— «Απλούστατα, γιά νά τόν άκριβοπληρώνης νά σέ φρου- ρή. Δέν έκατάλαβες άκόμη, ότι άν έχωμε κάτι άχρηστο

στόν τόπο μας, αúτό είναι ή άστυνομία;

«Έκείνη τή στιγμή άκούστηκαν διακρι- τικά χτυπήματα στήν πόρτα τού γραφεί- ου. Και, σέ πρόσκληση τού Κλάιτον, έμ- πήκε μέσα ένας ψηλόξανθος κύριος, πού άρχισε άμέσως νά μιλή.

— Με συγχωρείτε πού σας διακόπτω, κύριε Κλαίτον, μά έπρεπε νά σας δώ.

Είμαι ό άστυνομικός έπιθεωρητής Τζών Κλέμπερ. Νά ή ταυτότητά μου. Είμαι διευ- θυντής τού «Γραφείου παρακολουθήσεως» στό όποιο ύπηρετεί και ή Μίς Νόρμα Γκρέυ, πού είχε αναλάβει τή φρούρηση της κόρης σας Ντόροθυ. Σήμερα τó πρωί ή Μίς Γκρέυ έφυγε άπό τó γραφείο γιά νά συνοδεύση τή δεσποινίδα Κλάιτον ως τó μεσημέρι, αλλά, μολονότι ένύχτως ήδη, δέν έφάνηκε άκόμη. «Ανησυχώ μή πώς συνέβη τίποτε κι' έτηλεφώνησα στό σπίτι σας. Μου άπήντησαν πώς ούτε ή κόρη σας δέν έχει έπιστρέψει. «Ενόμισα λοιπόν πώς έπρεπε νά σας δώ. Μήπως έέ- ρετε πού όφείλεται ή άργοπορία; Είχα- με πληροφορίες ότι μιά συμμορία λη- στών έσκόπευε ν' άπαγάγη τή μίς Κλαί- τον γιά νά σας έκβιάση νά πληρώσετε λύτρα. Μήπως λάβατε κανένα σχετικό γράμμα.

— «Όχι, φίλε μου, δέ λάβαμε τίποτα. Βιάστηκε ν' άπάντησθ ό Μπίλ Τζάκσον με ύφος άπότομο. «Εκτός αúτου, και άν άκόμη άποφασίσουν οί γκάγκστερς νά μάς κλέψουν τή Ντόροθυ, δέν είσθε άστυχώς έσείς πού θά μάς προστα- τεύετε....

— Είναι λυπηρό, έκαμε και ό Κλάιτον, σάν ήχώ, μάδε μπορείτε νά μάς προστατεύσετε.

— «Ό άστυνομικός πού κύτταξε με δυσπιστία τόν Μπίλ Τζάκσον και δέν μπορούσε νά έξηγή- ση τήν έξαφάνισή του τών δυό τελευταίων ήμε- ρών στάθηκε γιά μιά στιγμή σκεπτικός.

— Γιατί τó λέτε αúτό; ρώτησε έπειτα. Μιλάτε άπάνω σέ τίποτε συγκεκριμένο;

— «Όχι, άγαπητέ μου, έπεί ό Μπίλ, δέν ύπάρχει τίποτα συγκεκριμένο. «Απλώς μιλάμε έπάνω στήν πραγματικότητα. «Όσο γιά τήν δεσποινίδα Κλάιτον, σας πληροφορώ πώς είναι άριστα στήν ύγεια της.

— Είναι δώ; Μπορώ νά τή δώ; έπέμεινε ό άστυνο- μικός.

— «Όχι, έκαμε ό Κλάιτον. Δέν είναι έδω αúτή τήν ώρα..

— «Έχει πάει στό θέατρο, έπεί ό Μπίλ γλήγορα. Με συγχωρείτε, όμως, πρέπει νά φύγω τώρα. Αύριο τó μεσημέ- ρι τά ξαναλέμε, άν θέλετε...

«Ό Μπίλ Τζάκσον έφυγε βιαστικά. «Ό έπιθεωρητής Κλέ- β- ρ τόν παρακολούθησε με τó βλέμμα, έχαμογέλασε πικρά και κατόπιν έπεί στόν τραπεζίτη.

— Με συγχωρείτε γιά τήν ένόχληση. Εύχομαι νά μή συμβάλει τίποτε στήν κόρη σας. «Όπωςδήποτε, σας πληρο- φορώ ότι θά συλληφθή πολύ γρήγορα ό άρχηγός κάποιας συμμορίας πού σας τριγυρίζει. Και βεβαιώθηκε πώς όταν μάθετε ποιός είναι θά έκπλαγείτε πολύ, μά πάρα πολύ!

«Ό Κλέμπερ υπεκλήθη κι' έφυγε, χωρίς νά πη τίποτε άλ- λο, ένώ ό Κλάιτον έμεινε σκεπτικός χωρίς νά μπορή νά έξηγήσθ τά λόγια του...

Τό άλλο πρωί, ό θείος της Ντόροθυ Μπίλ Τζάκσον παρέλαβε άπό τόν τραπεζίτη τίς διακόσιες χιλιάδες δολ- λάρια, σέ χαρτονομίσματα τών χιλίων δολλαρίων, τά έτο- ποθέτησε σέ μιά πέτοινη θήκη κι' έτοιμάσθηκε νά φύγη.

— «Όποτε έπιμένεις νά τά πάς έσύ; έρώτησε ό Κλάιτον.

— Ναί, άφοϋ δέν έχεις έσύ τó κουράγιο. Δέν έμπιστεύο- μαι κανέναν άλλο. «Υποπτεύομαι όλο τόν κόσμο.

— «Αν δέν είχε τουλάχιστον έξαφανισθή ή ντετέκτιβ Μίς Νόρμα Γκρέυ! «Η δυστυχισμένη κοπέλλα! Πολύ φο- βοϋμαι ότι οί γκάγκστερς έξέκαναν πρώτα αúτή γιά νά μπορέσουν νά κλέψουν τή Ντόροθυ.

«Ό Μπίλ έγέλασε σαρκαστικά και έπεί:

— Κι' έγώ ξέρεις τί φοβοϋμαι; «Ότι αúτη ή περίφημη Μίς Γκρέυ έχει παρασύρει στήν παγίδα τή Ντόροθυ. Φεύγω τώρα. Πρέπει νά κρι- βής στό ραντεβϋ. «Ετοιμάσου νά δε- χθής τήν κόρη σου.

Τό μεσημέρι άκριβώς ένα μικρό αúτο- κίνητο έσταμάτησε έξω άπό τó μέγαρο τού Κλάιτον και μιά εύκίνητη κοπέλλα, με λεπτή σιλουέτα, επήδησε κάτω κι' έχτύ- πησε τó κουδούνι. Μόλις της άνοιξαν και μπήκε, μιά κραυγή χαράς βγήκε άπ' τά στήθη όλων.

— «Η Μίς Ντόροθυ!

Μά ή χαρά έμετριάσθηκε όταν έπρόσε- ξαν, ότι μόνο τó φόρεμα και τó καπέλλο ήταν της Ντόροθυ. Και ό Κλάιτον, πού εί- χε τρέξει έν τώ μεταξύ στό χώλλ, μαζί με τó Μπίλ Τζάκσον, έπεί, ξαφνιασμένος.

— Πώς; Σείς ντετέκτιβ Μίς Νόρμα Γκρέυ, με τά φορέματα της κόρης μου;

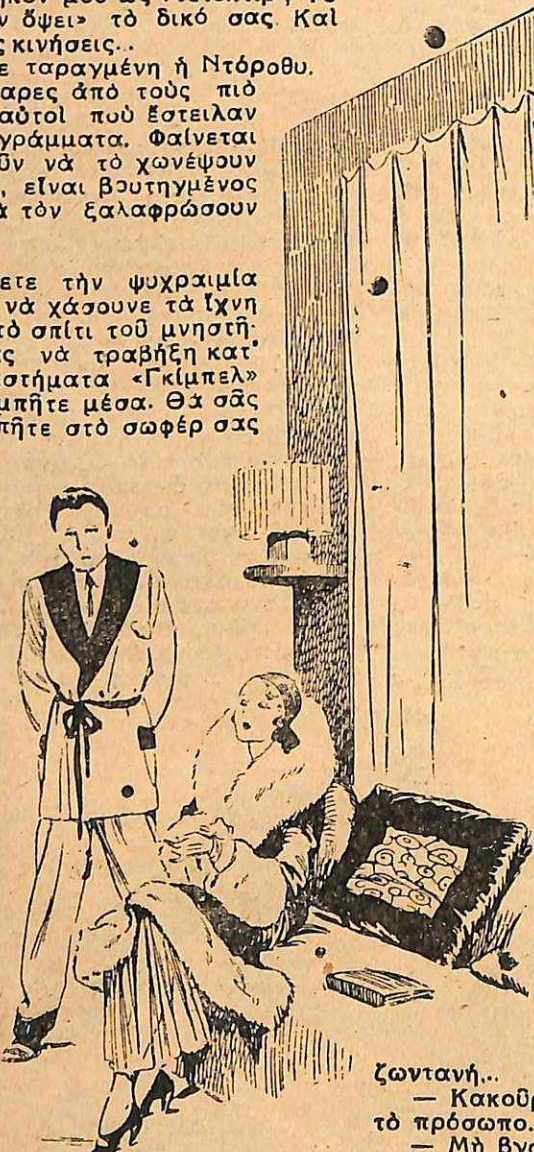
— «Ακριβώς, άπάντησε γελώντας ή ντετέκτιβ. Αúτό σημαίνει πώς ή κόρη σας φοράει τά δικά μου φορέματα, πού δέν της πηγαίνουν καθόλου.

— Πού είναι ή Ντόροθυ; Πρός Θεοϋ, τι ημαιοδών δλ' αúτά;

— Μήν άνησυχήτε καθόλου. «Η Μίς Ντό- ροθυ είναι έν άσφαλεία στό σταθμό τών αταστημάτων Γκίμπελ.

— «Όστε έλευθερώθηκε;

— Δέν είχε ποτέ άπαχθθ. «Όταν είδα θές πώς δέν έγλυτώναμε τήν άπαγωγή και άπό τήν έπιθυμία πού είχα νά γνωρί- ω και νά συλλάβω τούς άρχηγούς της συμμορίας, έπαιξα ένα έπικίνδυνο, μά κα

λό παιχνιδι: έδημιούργησα ένα ψεύτικο «χόλντ-άπ» σ' ένα ασανσέρ του Γκίμπελ. Έτσι έμπηκα μαζί με την κόρη σας στον αστυνομικό σταθμό του καταστήματος. Εκεί έφόρεσα τα φορέματα της μίς Ντόροθι, κι' επειδή ήξερα πώς οι γκά-γστερς είχαν κλέψει τις τηλεφωνικές οδηγίες που της είχα δώσει να φύγει με ταξί από την έξοδο των 33 δρόμων κι' έ-περίμεναν εκεί για να την απαγάγουν έκατέβηκα γρήγορα ως μίς Κλάιτον πιά και μπήκα, δήθεν τυχαίως στο ταξί της απαγωγής. Κανείς τους δεν ύποπτευκε τίποτα. Έπαιξα θαυμάσια τó ρόλο της Ντόροθι. Μ' έκλεισαν σ' ένα σπίτι της δωδεκάτης λεωφόρου. Μ' εξηνάγκασαν να ύπογράψω τó γράμμα που σάς έστειλαν. Μιμήθηκα έπι-τωχώς την ύπογραφή της και τούς ξεγέλασα. Δέν μ' έδεσαν Μιλούσαν έλεύθερα μπροστά μου. Όταν βεβαιώθηκαν πώς δέν είχα περίστροφο στο τσαντάκι μου, μου έπέστρε-ψαν να τóχω μαζί μου. Φυσικά, δέν μπορούσαν να φαντα-σθούν πώς μέσα στο σωληνάριο του «ρούζ» των χειλιών είχα κρυμμένο ένα ισχυρώτατο ναρκωτικό σέ άερώδη κα-τάσταση. Όταν ήλθαν τα λύτρα και μου έδήλωσαν πώς θά ήμουν σέ μια ώρα έλεύθερη, έκαμώθηκα πώς ήθελα να μω στο δωμάτιό μου και άφησα τó σωληνάριο του ρούζ

άνοιχτο άπάνω στο τραπέζακι του σάλονοιού που έκαθόμα-στε όλοι. Όταν έπέστρεψα, τούς βρήκα όλους βαθεία ναρ-κωμένους. Τούς πήρα τó πιστόλια, τούς έδεσα κι' έτρελε-φώνησα στο τμήμα Καταδιώξεως. Τώρα είναι όλοι μέσα σέ δροσερά κελιά... Και άρχηγός τους έρεπε ποιος είναι: Ο δικηγόρος της Τραπεζής σας, ό Τζακ Ρέφλερ.
— Έ ; Ι έκαμε ό Κλάιτον κατάπληκτος.
— Μάλιστα, έβεβαίωσε ή Μίς Γκρέυ Κα! τώρα σάς έπιστρέ-φω τά «λύτρα». Ίδου 200 χιλιάδες δολάρια, άκριβώς ό-πως τις φέρατε. Έν τάξει ; Όρε βοιάρ. Τρέχω ν' άπελευθε-ρώσω τη Ντόροθι από τó τμήμα Γκίμπελ. Φαντασθήτε ότι ούτε ό έπιθεωρητής Κλέβερ δέν ύποπτεύεται πώς είναι κρυμμένη στο τμήμα ή Ντόροθι και πώς οι γκάγκστερς έ-κλεψαν άμένα άντι για κείνη.
— Άγαπητή μου Νόρμα, φώναξε ό Μπιλ Τζάκσον, σφί-γοντας τó χέρι της ντετέκτιβ, θά γίνης άφιρη ν' άρχίσω να χωνεύω τού ; άστυνομικούς !
— Καί τó πιό νόστιμο είναι, είπε γελώντας ή Μίς Γκρέυ, πώς ό έπιθεωρητής Κλέβερ ύποπτεύεται... σάς ως άρχηγό της συμμορίας που έπιασα.
ΦΕΛΙΞ ΚΑΡΡ

ΟΙ ΠΙΟ ΑΠΙΘΑΝΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ο ΞΑΝΘΟΜΕ-ΛΑΧΡΟΙΝΟΣ

Στο πρόσωπο ενός παιδιού στο Λός Άντζελες ή φύσις μάς παρουσιάζει μια νέα ι-διοτροπία της. Τό άριστο μέρος τού κε-φαλιού του εί-ναι ξανθό, ένω τó δεξί είναι μελα-χροινό.

Δηλαδή, παρατηρώντας τó κανείς από τó άριστο προφίλ, τó παιδάκι αυτό δείχνει ένα μάτι γαλανό, μαλλιά ξανθά και λευκή έπιδερμίδα. Άντιθέ-τως όταν τó παρατηρή από τó δεξί μέρος βλέπει να έχη ένα μαύρο μάτι καστανά μαλλιά και έπιδερμίδα μάτ.

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ Ι

Ο Φρειδερίκος Χέλτσελ, πολίτης τού Σικάγου, είναι άξιος θαυμασμού γιατί προσφέρει άνεκτιμήτους ύπηρε-σίας στην άνθρωπότητα.

Ο άνθρωπος αυτός μια μέρα άνε-κάλυψε πώς τó στομάχι του λειτουργεί σαν κι' εκείνο της στρουθοκαμή-λου. Δηλαδή ότι και να φάγη τó χω-νεύει άμέσως ! Γι' αυτό λοιπόν ξεκί-νησε και πήγε στον πρόταμι τού Πα-νεπιστημίου και προσέφερε τόν έ-αυτό του στο έργαστήριό έπιστημονι-κών μελετών, για την παρακολούθηση όλων των σχετικών με την πέψη, που παραμένουν άκόμη σκοτεινά για την έπιστήμη, φυσικά επί άμοιβή. Έτσι, από την ήμέρα εκείνη ό κ. Χέλτσελ τρώγει όλες εκείνες τις ούσιες που σήμερα ή έπιστήμη δέν νομίζει κατάλ-ληλες ούτε προς τροφήν ζώων.

ΤΙ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙΖΕΙ !..

Θέλετε τώρα να μάθετε, άγαπητοί άναγνώσται, ποιος είναι ό κατάλογος

των φαγητών που προτιμά ό κ. Χέλ-τσελ; Ίδου τον.

Στις 11 τó πρωί : ένα πιάτο με σω-ληνες έλαστικού γυρνισμένες με λάσπη ! Στις 6 τó βράδυ : σούπα από σπάγγους μαζί με παραφίνη Άλλου-μίνιο κάρκινιστό, σίδερο, μολύβι, άση-μι, λάδι φαλαίνης μαζί με τάλκ : ή μπαλλίτσες γυάλινες με σάλτα από χοντρό άλάτι διαλυμένο μέσα σέ κρα-σί : ή άκόμη, μπαμπάκι βουτηγμένο μέσα στην άμμο κι' ένα ποτήρι σι-ρόπι.

Όσο κι' άν σάς φανή άπίστευτο αυτό τó γεγονός, έντούτοις όμως τά... φαγητά αυτά πολύ σπανίως δέν τά

χωνεύει ό κύριος Χέλτσελ, ό όποιος, μόνον μια φορά, παρ' όλίγο να πλη-ρώση με τή ζωή του την έκκεντρικό-τητα του να τρώγη, δι. είναι αδύνα-το να φάγη ό άλλος κόσμος. Τή φορά όμως αυτή ήθέλησε να καταπιή χίλιες γυάλινες μπαλλίτσες κι' έτσι βούλωσαν τά έντερα του και έχρειάστηκαν όλό-κληροι μήνες για να θεραπευθή.

Τήν πέψη όλων αυτών από τόν χα-λυβδόστόμαχο και πραγματικά... χαλ-κέντερο κ. Χέλτσελ την παρακολούθη-σαν μετά προσοχής και διά ραδιογρα-φιών όλοι οι γιατροί τού νοσοκομείου. Ένας χειρουργός δέ στέκεται έτοιμος πλάγι του να τού κάνη έγγχείρηση άν παραστή άνάγκη.

Σήμερα όμως βρίσκεται σέ κακά χάλια. Είναι πολύ αδύνατος, νευροπα-θής και γεμάτος μικροενοχλήσεις. Έν-τούτοις όμως παραμένει άκόμη στο νοσοκομείο ως μάρτυς της έπιστήμης και τού βιοπορισμού. Μόνο που για έ-να δάστημα ύπεχρεώθη να τρέφεται όπως όλος ό κόσμος.

ΨΑΡΕΨΕ ΠΟΥΛΙΑ

Στην πόλη Άλλοα τ ής Σκωτίας, ένας έργάτης ψάρε-ψε με καλάμι και άγκιστρι τέσσαρες μι-κρές κουρού-νες.

Τό πρωτάκουστο αυτό πράγμα δέν έγινε σέ θάλασσα ή σέ λίμνη, όπως θά νομίσουν πολλοί αλλά σέ μια έ-ρειπωμένη καπνοδόχο.

Στή βάση της καπνοδόχου αυτής είχε χτίσει τή φωλιά του ένα ζευγάρι κουρουνών με τά τέσσερα μικρά τους κι' ένας έργάτης είχε έξουσιοδοτηθή από τον Ιδιοκτήτη της καπνοδόχου να καταστρέψει τή φωλιά δίχως να σκο-τωθούν οι μικρές κουρούνες που ύπηρ-χαν εκεί μέσα.

Ο έργάτης τότε έπενόησε ένα πρω-τότυπο μέσον για να κάνη τή δουλειά του : Τοποθέτησε σ' ένα κοινό άγκι-στρο δυό τρία σκουλήκια για δόλωμα και έρριξε τó άγκιστρι μέσα στην κα-πνοδόχο, άπ' όπου σέ λίγο άνύψωσε μια μιά και τις τέσσαρες μικρές κου-ρούνες, οι όποιες είχαν πιαστή με τó άγκιστρι από τó ράμφος την ώρα που πήγαιναν να ταιπήσουν τó δόλωμα. Έγστερα τις εξαγκίστρωσαν και έλα-φρά πληγώμενες τις τοποθέτησαν στη στέγη τού σπιτιού, να χτίσουν άλλη φωλιά άν ήθελαν ή να φύγουν.

ΟΛΑ ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Στην τελευταία συνεδρίαση της ήλε-κτρικής εταιρίας τού Λονδίνου άνεκοι-νώθη ότι ή άδηση της παραγωγής υπο-ρεί να προωθηθή με τή βοήθεια γυμ-νών ήλεκτροφόρων συρμάτων διαχί-ζό-ταν ύπογειως τó έδαφος των κήπων Πειράματα σχετικά είχαν πλήρη έπι-τυχία, και τ' άγγούρια, οι ντομάτες και τά σαλατικά που παρήχθησαν πρώτα με τόν ήλεκτρισμό ήσαν νοστιμώτατα

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ Μ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Κατά τόν Απολλίο τού 1791 ό νεαρός ύπο-λοχαγός Ναπολέ-ων Βοναπάρτης άγάπησε παράφο-ρα, στο Ώξόν, μια

τρισαριθμμένη κοπέλλα, την Μανέσκα Πιγέ.

Η νέα ήταν άληθινά όμορφη, με μεγάλα όλόφωτα μά-τια, πλούσια ξανθά μαλλιά και τρυφερή καρδιά.

Η μητέρα της χήρεψε πολύ νωρίς, και για ν' αναθρέψη με άνεση και άξιοπρέπεια την μοναχοκόρη της, ξαναπαν-τρεύτηκε μ' έναν πλούσιο ξυλέμπορο, άνθρωπο τού χρή-ματος και των άπολαύσεων, τού όποιου μοναδική χαρά και προορισμός ήτανε να καλοτρώη και να καλοπίνη. Στις άρες της μεγαγχολικής μοναξιάς της, ή μητέρα της όμορ-φης Μανέσκας μετάνιωνε πολλές φορές για την άπόφασή της αυτή, που ή άνάγκη την πίεσε να λάβη, χωρίς να αλ-σθάνεται κανένα αλοθηματικό δεσμό με τόν άντρα της, παρηγοριότανε όμως βλέποντας την χαριτωμένη κορούλα της να μεγαλώνη μέσα στην ευμάρεια και στα πλούτη.

Ο νεαρός Ναπολέων Βοναπάρτης, με τά γκρίζα του μάτια, την ένεργητική έκφραση της μορφής του, την παρά-ξενη εκείνη φλόγα που έλαμπε μέσα στη ματιά του, είχε μεγάλες έρωτικές έπιτυχίες. Τίποτα όμως δέν άξιζε γι' αυτόν, όσο ή τρυφερή στοργή της νεαρής αήτης κόρης στην όποια έστειλε άδιάκοπα γράμματα γεμάτα από τούς θερμότερους έρωτικούς παλμούς.

Μιά μέρα που άνταμώθηκε στην άκροποταμιά, της έ-ξομολογήθηκε με όλη τή θερμότητα της καρδιάς του, τά τρυ-φερά αίσθήματα που πλημμύριζαν γι' αυτήν την ψυχή του.

— Μονάχα σένα σκέπτομαι, της είπε, μέρα και νύχτα. Η άγάπη μου έχει πάρει τó λογικό Δέν γιατρεύεται κα-νείς άπ' αυτή την άρρώστεια.

Και καθώς ή νέα φαινότανε συγκινημένη, ό νεαρός ύπο-λοχαγός πρόσθεσε :

— Άν μου έπιτρέπης, Μανέσκα, θά στείλω τόν έφημέριο να σέ ζητήσει από τόν πατριό σου. Δέν είμαι πλούσιος. Δέν έχω παρά μονάχα τόν μισθό μου, από τόν όποιο μά-λιστα πρέπει να συντηρώ και τόν μικρότερο άδελφό μου. Τό μέλλον όμως είναι δικό μου. Δέν φαντάζεσαι τί δύνα-μη νοιώθω μέσα μου, τί είμαι Ικανός να κάνω για την ευ-τυχία σου...

— Άλγο μ' ενδιαφέρει, Ναπολέων, που είσαι φτωχός ! Σ' άγαπώ και γώ, και θέλω να γίνω δι-κή σου, για όλη μου τή ζωή ! Φρόντι-σε λοιπόν να στείλεις τόν παπα στο σπίτι κι' άν, με ρωτήση ό πατριός μου θά τού πω πώς ή μοναδική μου έπιθυ-μία είναι να γίνω γυναίκα σου.

Έγστερα από όκτώ μέρες ό νεαρός άξιωματικός άνάθεσε στόν άββα Μπι-ντάλ έφημέριο τού Άτέ, κοντά στη Μιζζόν, να ιδή τόν κ. Σαμπέρ και να τού ζητήσει τó χέρι της Άδος Πιγέ. Ο παπας όμως γύρισε με την άρνηση τού πλούσιου έμπορου.

— Ο κ. Βοναπάρτης έχει μονάχα τά γαλόνια και τó σπαθί του. Δέν είναι άρκετά αυτά για μια οικογένεια, είχα άπαντήσει ό ξυλέμπορος.

Ο Ναπολέων δέν έπέμενε περισ-σότερο και δέν ξανάειδε την Μανέσκα.

Στις 3 Φεβρουαρίου 181, μετά την Ροτιέρ, ό Ναπολέων έφθασε στο Τρου-άγκ και κατέλυσε στην νομαρχία της πό-λεως αυτής. Έγστερα από τή σύσκεψη με τούς σωματάρχας και τούς στρα-τηγούς του, άφοι άπεφάσισαν για όλα τά μέτρα που έπρεπε να ληφθούν για την έπιτυχία των έπιχειρήσεων, έτοιμαζότανε να περάση στο δωμάτιό του ν' αναπαυθή. Έκείνη τή στιγμή ό κ. Ροστάν, ό μαμελούκος ύπηρε-της του, τόν είδοποίησε πώς μια κυ-ρία ζητούσε να γίνη δεκτή.

— Βεβαίως πώς είναι γνωστή στη Μεγαλειότητά σας, πρόσθεσε ό ύπη-ληθς Λέγεται Μανέσκα Πιγέ.

Εικοσιτρία όλόκληρα χρόνια ό αυ-

τοκράτωρ δέν είχε ά-κούσει νά μιλούν για τήν κόρη που είχε άλλοτε τόσο ά-γαπήσει κι' ή πα-ρουσία της τώρα

κοντά του, τού προκάλεσε παράξενα συναισθήματα. Τή στιγμή εκείνη που έννοιώζε τή βασιλική του δύναμη να καταρρέη, δέν ήτανε διόλου δυσαρεστημένος να ξαναϊδθί εκείνην που άλλοτε είχε προκαλέσει τις πρώτες του φιλο-δοξίες και διάταξε να την εισαγάγη.

Έγστερα από λίγα λεπτά ή Μανέσκα βρισκότανε μπρο-στά του. Δέν είχε αλλάξει και πολύ. Είχε, βέβαια, κοντά στα χείλη της δυό βαθιές ρυτίδες κι' άλλες, λεπτότερες, γύρω στα μάτια. Τό παράσημά της όμως έμενε πάντα έ-λαφρό και κομψό και τó χαμόγελό της διατηρούσε όλό-κληρη την παλιά γοητεία του.

— Είμαι πολύ ευτυχισμένος, Μανέσκα, που σέ ξαναβλέ-πω ! της είπε χαιρετώντας την θερμά.

Και καθώς έκείνη, μ' ένα χαμόγελο φανέρωσε την ίδια ευχαρίστηση, ό Ναπολέων πρόσθεσε :

— Πρέπει να είσαι ευτυχισμένη, γιατί δέν άλλες διόλου.

— Και όμως, Μεγαλειότατε, είμαι σαράντα χρονών.

Τού διηγήθηκε πώς είχε παντρευτή μ' έναν συμβολαιο-γράφο σέ κείνη την πόλη και πώς είχε δυό γιους, έναν εί-κοσιενός χρονών, που πολεμούσε στο σώμα τού Μακντό-ναλ, κι' έναν άλλο νεώτερο.

— Η οικογένεια σου έδωσε χαρές που διαρκούν. Αυτές τις χαρές έγώ τις γνώρισα πολύ άργά, της είπε.

— Δέν με ξεχάσατε, Μεγαλειότατε ;

— Δέν μπορούσα να σέ ξεχάσω. Συμβόλιζες όλη τή θερμότητα μου χρόνια. Ηθελα να σέ ξαναβλέπω, Γιατί δέν ήλθες ποτέ να με δής στόν Κεραμεικό ;

— Δέν τολμούσα, Μεγαλειότατε.

Καθισμένη άντίκρου στο τζάκι, έκρυβε τά βλέμματά της κάτω άπ' τά μακρυνά της ματόκλαδα. Και σέ μια στιγμή τού είπε πώς δέν ξεχάσε ποτέ τις συναντήσεις των στο Ώξόν.

— Άγαπημένη μου Μανέσκα ! Άν ό Θεός δέν θέλησε να ζήσουμε μαζί, δοξάζω πάλι τ' όνομά του που σέ ξαναβρή-κα. Σ' εύχαριστώ που ήλθες να με δής. Ξαναθυμίζοντάς μου τις παλιές άναμνήσεις, μου χαρίζεις μια νεότητα, μια δύναμη, που θά μου χρειασθούν αύριο στην σκληρή πάλη που με περιμένει...

Σηκώθηκε συγκινημένος και της έ-δωσε τó χέρι. Έτσι φλυαρώντας μα-ζί της έφθασε στην πόρτα από την όποια ή γυναίκα έκείνη θά έφευγε πάλι από κοντά του, όταν εξαφνα ή Μανέσκα τόν σταμάτησε.

— Μεγαλειότατε, τού είπε, θά σάς παρακαλέσω κάτι για τó γυιό μου. Όνομάζεται Λουκιανός Ντεβίκ. Πολέ-μησε στο Μπωζέν και στο Σαίν Ντιν-τιέ. Είναι μονάχα ύπολοχαγός άκόμη και θά ήθελε πολύ να γίνη λοχαγός της Φρουράς.

Ο αυτοκράτωρ χαμήλωσε τά μά-τια και μια βαθιά ρυτίδα αulάκωσε τó μέτωπό του.

— Θά έξετάσω κι' άν είναι δυνα-τόν, θά προαχθί αύριο, κυρία μου.

Τής φίλησε τó χέρι, άνοιξε την πόρτα για να περάση ή γυναίκα έ-κείνη και την ξανάκλεισε γρήγορα πίσω της. Τότε, ένας πικρός στεναγ-μός έξφυγε από τά στήθη του και με μια κουρασμένη κίνηση, άφέθηκε να πέση στο κάθισμά του.

Όταν άντίκρου πάλι τή Μανέ-σκα, είχε φαντασθή πώς δέν είχε άλ-λο σκοπό, άλλη έπιθυμία, παρά να τόν ξαναϊδθί έγστερα από είκοσιτρία χρόνια κι' αυτό τού ζωογόνησε την ψυχή. Μά δέ βαρύνεσαι. Γελάστηκε... Δέν ζητούσε τόν άνθρωπο που τόσο την άγάπησε, αλλά τόν αυτοκράτο-ρα. Η έπίσκεψή της έγινε από συμ-φέρον.

ΠΙΕΡ ΣΑΝΛΑΙΝ

Ο μηχανικός απόβησε να κατεβή ο ίδιος να εξετασθή το βυθισμένο σκάφος, γιατί οι εκθέσεις των δύο δυτών ήταν αντιφατικές. Έπρεπε να βεβαιωθεί μόνος του αν η σωτηρία του χρηματοκιβωτίου μιας μεγάλης τραπεζής, που μετέφερε το πλοίο, ήταν δυνατή. Φόρεσε με όλες τις προφυλάξεις τη βαρεία στολή του δύτη και σε λίγο βρισκόταν σε βάθος τριάντα μέτρων κοντά στο βουλιαγμένο επιβατικό, στον βυθό της θάλασσας.

Γύρω του βασιλευε ένα γαλάζιο μισοσκόταδο. Απομακρύνθηκε με άργα βήματα από το ναυάγιο για να το κυττάξη ολόκληρο: το σκάφος ύψωνότανε μπροστά του θορό, ή πρύμνη του είχε πιασθή ανάμεσα σε δύο βράχους που το συγκρατούσανε σ' αυτή τη στάση, σαν να βρισκότανε στη δεξμενή. Ήταν ένα μικρό αγγλικό επιβατικό που ταξίδευε στη γραμμή Σούθαμπτον-Χάβρης. Ένα μεγάλο καρβουνιάρικο το είχε κτυπήσει καταμεσής, ένα πρωί με πυκνή ομίχλη, και το βύθισε μέσα σε πέντε λεπτά. Είχαν τώρα ανάθεσι στην ναυαγοσωστική εταιρία του μηχανικού Τουρνιέ να βγάλη από το σμπάρι του πλοίου το γεμάτο χρηματοκιβώτιο της τραπεζής του Πόρτμουθ.

Ο φόβος του θεάματος που τον πηρίμενε πάνω στη γέφυρα, συγκρατούσε τον νεαρό μηχανικό ακίνητο σε κείνη τη θέση. Ήξερε πως θα βρισκε μέσα στο σκάφος τα πτώματα των ναυαγών, πως θα σκουνοτούσε πάνω σε σκελετούς, για να προχωρήσει! Έν τούτοις ανατρίχιαζε. Ποτέ ακόμη στίς έρευνές του στον βυθό της θάλασσας δεν είχε αντίκρυσσι πτώματα.

Τώρα βρισκότανε κοντά στην πλώρη. Η άλυσίδα της άγκυρας ήτανε μπροστά του. Την έπιασε κι' έδωσε το σύνθημα, να τον ανεβάσουν: Άνασκηώθηκε πολύ μαλακά. Με τα χέρια του παρακολουθούσε την άλυσίδα. Όταν έφθασε στο κατάλληλο ύψος, έστειλε ένα «στόπ» και το ανέβασμα σταμάτησε άμέσως. Είχε μπροστά του τη γέφυρα του σκάφους, μισοκατεστραμμένη. Ανέβηκε, αλλά πριν προχωρήσει έσκυψε προς τα κάτω όπως κάνουμε μέσα στη βάρκα όταν θέλουμε να χαρούμε την διαύγεια του νερού. Μια χάλκινη ανταύγεια τράβηξε το βλέμμα του: δυο γράμματα από το όνομα του πλοίου απόμειναν ακόμη στη θέση τους: «M I». Ο Τουρνιέ θυμήθηκε πως το επιβατικό λεγόταν «Μιράντα». Δεν ξεκολλούσε από τα μάτια του από το πρώτο εκείνο ψηφίο, το Μ και σε λίγο εξέγησε την περίεργη κίνηση επιμονή του: ακριβώς την περασμένη εβδομάδα είχε ιδώσει να χαράξουν το ίδιο ψηφίο πάνω στο διαμαντένιο βραχιόλι που χάρισε στη Μαρισέτ. Αυτό το Μ του ναυαγίου μπορούσε να γίνη ή βάση ενός πρωτότυπου κομψοτεχνήματος κι' η Μαρισέτ ήτανε καλύτερα από κάθε άλλη σε θέση να εκτιμήσει την αξία αυτής της σκέψης...

Με το κοντό του μαχαίρι δεν δυσκολεύτηκε πολύ να ποσάσει το σκουριασμένο μπρούντζινο ψηφίο... Αφοσιωμένος στην μηχανική αυτή εργασία υπομονητικά, ξανάβλεπε ια-μια τις εικόνες που διατηρούσε απ' την κοπέλλα για την οποία προώριζε το παράξενο δώρο, γιατί δι,τι κάνουμε για ια γυναίκα, μάς την φέρνει πάντα μπροστά μας, ακόμα κι' ν βρισκόμαστε στο βυθό της θάλασσας...

Ήτανε μισή μετά τα μεσάνυχτα, μια νύχτα του Ιουλίου, νην λεωφόρο της Όπερας... Επείστροφε από ένα φιλικό πατέρι. Ελάχιστοι διαβάτες στο δρόμο εκείνη την ώρα. Α αυτοκίνητα τρέχουν ελεύθερα, με όλη τους την ταχύτητα. Σταματά μια στιγμή, σφογγίζει το ιδρωμένο μέτωπό του ανάβει ένα τσιγάρο. Δεν έχει ακόμη οβόσει τον αναπτήρη του κι' ακούει πλάι του μια φωνή:

—Αν επιτρέπετε, ν' ανάψω και γώ, κύριε...

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΥΘΟ

Γυνή: είναι μια νεαρή γυναίκα, μέσα σ' ένα αυτοκίνητο σταματισμένο δίπλα στο πεζοδρόμιο, με το τσιγάρο έτοιμο στα χείλη... Το αυτοκίνητο είναι πράσινο, όπως και το φόρεμα της νέας. Το πρόσωπό της είναι όμορφο, τα χείλη υπερβολικά κόκκινα, τα μάτια υπερβολικά μαύρα και θυμίζει τις όμορφες γυναίκες της Ισπανίας. Της δίνει ν' ανάψη.

—Συνήθως έχω πάντα σπρίτ στην τσάντα... τους αναπτήρες τους αποφεύγω γιατί χάνονται, του λέγει.

Ο Τουρνιέ σκέπτεται πως θα της ήταν εύκολο ν' αγοράσει ένα κουτάκι σπρίτ από το κιόσκι της γωνίας. Ώστόσο υποκλίνεται:

—Είμαι πολύ ευτυχής, κυρία... δεσποινίς...

—Δεσποινίς... Θα μου επιτρέψετε να ξευποχρεωθώ για την εκδούλευση. Αν πηγαίνετε σπίτι σας, περάστε στο άμαξι μου να σας αφίσω στην πόρτα σας. Επιτρέψατέ μου όμως να σας παρουσιάσω πρώ παντός δαδλου, του είπε η νέα: Μαρισέτ Ραντόν.

Η φωνή της είχε ανδρική σταθερότητα καθώς πρόφερε αυτές τις λέξεις. Ο Τουρνιέ πήρε θέση πλάι της. Ωδηγοῦσε με μεγάλη ευχέρεια κι' ο μηχανικός δεν μπόρεσε να κρύψει τον θαυμασμό του.

—Αυτή την ώρα, του αποκρίθηκε, είναι εύκολο να οδηγή κανείς. Δεν υπάρχουν διαβάτες.

Ο Τουρνιέ είχε όλη την ανησυχία να εξετάσει την παράξενη εκείνη κοπέλλα. Τού έκανε μεγάλη εντύπωση το υπερβολικό της μακιγιάζ πάνω στα λεπτότατα κι' ευγενικότατα χαρακτηριστικά του προσώπου της και συλλογίστηκε: «Παράξενο», δεν φαίνεται διόλου αυτό που είναι». Ώστόσο δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία. Το άμαξι τραβούσε γραμμή προς τα νυκτερινά κέντρα της Μονμάρτρης και η νέα πρότεινε με άφέλεια:

—Η ζέστη είναι υπερβολική. Δεν θα μπορέσετε να κοιμηθίτε... Αν θέλετε, πάμε κάπου να πάρουμε ένα δροσιστικό. Δεν χωρούσε, βέβαια, καμιά άμφιβολία πως ήταν γυναίκα του ήμικόσμου. Ώστερα από λίγα λεπτά καθόντουσαν στο τραπέζι ενός καμπαρέ, όπου μια τζάζ προσπαθούσε να σκορπίσει την ευθυμία. Ο Τουρνιέ παρήγγειλε σαμπάνια, διακόσια φράγκα το μπουκάλι, ενώ τα γκαραζόνια έπερναν άμέσως ύψος γεμάτο σεβασμό. Πίνουν, αλλά εκείνη πίνει περισσότερο. Ώστερα από την τρίτη μπουκάλια παραγγέλνει μόνη της ούσκι, το ένα πάνω στ' άλλο. Τα μάτια της έχουν τώρα μια παράξενη φλόγα, τα χείλη της ένα πικρό χαμόγελο.

—Είναι μεθυσμένη... σκέπτεται ο νέος. Την αγκαλιάζει και απορεί με την αφάνταστη αδυναμία του κορμιού της. Την φιλεί και νοιώθει τα χείλη της να τρέμουν. Τα βαμμένα μάτια της έχουν μια παρθενική έκφραση, παρ' όλο το ξεπεσμένο περιβάλλον και το κακότεχνο, υπερβολικό βάψιμο του προσώπου.

Καιρός να φεύγουμε της λέει και ζητεί τον λογαριασμό. Τού τον φέρνουν με μεγάλη ευγένεια, προσεκτικά, διπλωμένο, πάνω σε μια πετσέτα. Ανοίγει το χαρτί: το άθροισμα είναι γραμμένο με τέσσερα ψηφία, και σκέπτεται πως του στοιχίζει αλήθεια ακριβά... Εξαφνα όμως η νέα προφέρει αυτές τις λέξεις που του προκαλούν κατάπληξη:

—Μαζί με το πουρμπουάρ, κάνει να δίνουμε από εξακόσια φράγκα ο καθένας μας.

Και πριν προφτάσει να συνέλθει από την έκπληξη, την βλέπει να βιάζει από την τσάντα της και να βάζει με αποφασιστικότητα πάνω στο πιάτο τα χρήματα. Τού κάκου προ-

PANΘΕON

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

σπάθησε να την πείση πως δεν ήτανε σωστό.

—Μη χάνετε τα λόγια σας! Αδύνατο να γίνη αλλιώς! Έλατε μὴν μ' έμποδίζετε γιατί θέλω να γυρίσω άμέσως σπίτι μου το έλεγε.

Η φωνή της ήτανε τώρα αδύνατη, ο τόνος της όμως γεμάτος ελκρινεία.

—Τότε γιατί με καλέσατε; γιατί ήλθατε μαζί μου εδώ; Τι ζητάτε;

Εκείνη έσκυψε θλιβερά το κεφάλι της και ψιθύρισε:

—Είμαι πλούσια, ελεύθερη και καταδικασμένη σε θάνατο. Και του εξέγησε, πως εκείνη την ίδια μέρα είχε φύγει από το σανατόριο, ποθώντας να χαρή τη λιγοστή ζωή που της άπομεινε...

—Ας φύγουμε όμως μέσα από δω, πνίγομαι...

Ετσι έγινε η γνωριμία τους με την αγαπημένη του Μαρισέτ. Κι' ο μηχανικός με τη δυνατή θέληση, που ως τότε είχε γλυτώσει από τον βυθό της θάλασσας τόσα ναυάγια, αποφάσισε να γλυτώσει από την καταστροφή κι' αυτό το ναυάγιο της ζωής, την λεπτεπίλεπτη, και γοητευτική Μαρισέτ.

Τέσσερις μήνες ζούνε τώρα μαζί. Εκείνος την λατρεύει, γιατί ανέκαλυψε στο εθραυστο αυτό πλάσμα την λεπτότερη ψυχή. Κι' η Μαρισέτ, ευτυχισμένη, γεμάτη ευγνωμοσύνη για την τρυφερή στοργή του, υπακούει σε κάθε του διαταγή, που μοναδικό σκοπό έχει την αποκατάσταση της υγείας της. Όταν κέρδιζε το πρώτο της κιλό στον άριστο αγώνα με την τρομερή αρρώστεια, ευτυχισμένος ο Τουρνιέ της χάρισε ένα βραχιόλι με διαμάντια. Σ' αυτό το βραχιόλι έβαλε να χαράξουν το αρχικό ψηφίο του ονόματός της, ένα «M» και τώρα αποσπούσε, μέσα στον βυθό της θάλασσας το ίδιο ψηφίο πάνω από το ναυάγιο για να το χαρίσει—δώρο συμβο-

—Εξαφνα τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω σε μια υπόχρυση λάμψη. Κύτταξε καλύτερα: ήτανε κάτι που έλαμπε επίμονα στη γωνία του τελευταίου παραθύρου, στο καπνιστήριο. Πλησίασε και καθώς ήτανε πολύ σκοτεινά εκεί, έριξε πάνω στο αντικείμενο εκείνο το φως του ηλεκτρικού φαναριού του. Μόλις κατάλαβε, μόλις αναγνώρισε εκείνο το πράγμα που λαμποκοπούσε απόμεινε ακίνητος, σαν απολιθωμένος από κατάπληξη και τρόμο: ήταν ένα ανθρώπινο χέρι που δεν το είχαν δόλτελα γυμνώσει τα θαλάσσια ζώα κι' α τένοντες συγκρατούσαν ακόμη τα κόκκαλα στο σκελετωμένο χέρι έβγαίνε σπασμωδικά έξω απ' το παράθυρο με μια υπέρτατη επίκληση βοήθειας. Εκείνο όμως που γέμισε τη ψυχή του νέου από απεριγράπτο τρόμο, ήτανε ένα βραχιόλι, χρυσό με διαμάντια, το ίδιο που είχε χάρισει λίγες μέρες πριν στη Μαρισέτ και που τότε έβλεπε τώρα να λαμποκοπά πάνω στο σκελετωμένο χέρι της ναυαγού...

—Εξαφνα τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω σε μια υπόχρυση λάμψη. Κύτταξε καλύτερα: ήτανε κάτι που έλαμπε επίμονα στη γωνία του τελευταίου παραθύρου, στο καπνιστήριο. Πλησίασε και καθώς ήτανε πολύ σκοτεινά εκεί, έριξε πάνω στο αντικείμενο εκείνο το φως του ηλεκτρικού φαναριού του. Μόλις κατάλαβε, μόλις αναγνώρισε εκείνο το πράγμα που λαμποκοπούσε απόμεινε ακίνητος, σαν απολιθωμένος από κατάπληξη και τρόμο: ήταν ένα ανθρώπινο χέρι που δεν το είχαν δόλτελα γυμνώσει τα θαλάσσια ζώα κι' α τένοντες συγκρατούσαν ακόμη τα κόκκαλα στο σκελετωμένο χέρι έβγαίνε σπασμωδικά έξω απ' το παράθυρο με μια υπέρτατη επίκληση βοήθειας. Εκείνο όμως που γέμισε τη ψυχή του νέου από απεριγράπτο τρόμο, ήτανε ένα βραχιόλι, χρυσό με διαμάντια, το ίδιο που είχε χάρισει λίγες μέρες πριν στη Μαρισέτ και που τότε έβλεπε τώρα να λαμποκοπά πάνω στο σκελετωμένο χέρι της ναυαγού...

—Εξαφνα τα μάτια του καρφώθηκαν πάνω σε μια υπόχρυση λάμψη. Κύτταξε καλύτερα: ήτανε κάτι που έλαμπε επίμονα στη γωνία του τελευταίου παραθύρου, στο καπνιστήριο. Πλησίασε και καθώς ήτανε πολύ σκοτεινά εκεί, έριξε πάνω στο αντικείμενο εκείνο το φως του ηλεκτρικού φαναριού του. Μόλις κατάλαβε, μόλις αναγνώρισε εκείνο το πράγμα που λαμποκοπούσε απόμεινε ακίνητος, σαν απολιθωμένος από κατάπληξη και τρόμο: ήταν ένα ανθρώπινο χέρι που δεν το είχαν δόλτελα γυμνώσει τα θαλάσσια ζώα κι' α τένοντες συγκρατούσαν ακόμη τα κόκκαλα στο σκελετωμένο χέρι έβγαίνε σπασμωδικά έξω απ' το παράθυρο με μια υπέρτατη επίκληση βοήθειας. Εκείνο όμως που γέμισε τη ψυχή του νέου από απεριγράπτο τρόμο, ήτανε ένα βραχιόλι, χρυσό με διαμάντια, το ίδιο που είχε χάρισει λίγες μέρες πριν στη Μαρισέτ και που τότε έβλεπε τώρα να λαμποκοπά πάνω στο σκελετωμένο χέρι της ναυαγού...

PANΘΕON

Ο Τουρνιέ οπισθοχώρησε γεμάτος φόβη. Τα μηλίγγια του χτυπούσαν δυνατά, είχε το στόμα ανοιχτό, κυριευμένος από άπειρο φόβο και τρόμο. Το βραχιόλι της Μαρισέτ το σκελετωμένο χέρι Τού ήτανε πια αδύνατο να ξεχωρίσει τη ζωντανή κοπέλλα, που είχε έλθει μαζί του και τον περίμενε έξω, στο ξενοδοχείο, από τη νεκρή, τη σκελετωμένη γυναίκα που τον κύτταζε μορφάζοντας με τα άδεια της, φρικτά μάτια. Καταλάβαινε πως στο εξής δεν θα μπορούσε πια ν' αντίκρυσση την Μαρισέτ χωρίς να διακρίνη ανάμεσ' από το αδύνατο, λεπτό κορμί της, τον τρομακτικό σκελετό της πνιγμένης. Αυτή ή εικόνα της Μαρισέτ νεκρής που είχε κατορθώσει να την διώξη μακριά κι' απ' αυτήν την ίδια, όσο βρισκότανε στην ξηρά, την αντίκρυσσε τώρα, εκεί, να τον παραμονεύε στα βάθη της θάλασσας. Ναι! Νάτην, με το φρικτό της χαμόγελο στο σκελετωμένο πρόσωπο, τις τσακισμένες, γυμνές πλευρές, μια σκελετωμένη όπτασία, με το διαμαντένιο της βραχιόλι για μόνο σημάδι γνώριμο στο κοκκαλιασμένο της χέρι. Κατάλαβε πως θα λιποθυμούσε κι' έκανε το σινιάλο να τον ανεβάσουν. Ανάπνευσε με αγγαλλίαση τον καθαρό αέρα κι' έτρεξε στο ξενοδοχείο που τον περίμενε η μνηστή του.

—Ω! το χαμόγελο της αγαπημένης του. Το ούράνιο φέγγος των ματιών της, που τον κύτταζαν γεμάτα λατρεία κι' ευγνωμοσύνη... Έπρεσε από πόδια της και της καταφιλούσε τα χέρια, κλαίγοντας, χωρίς να της λέγη τίποτε... Ώστε, μπορούσε και την φιλούσε ακόμη, παρ' την φρικτή όπτασία που τον παρακολουθούσε, εκεί δίπλα στη Μαρισέτ, καγχαζοντας με τη σκελετωμένη της έκφραση. Ω! ναι! Ίσως δεν θα κατάρθωνε να γλυτώσει αυτή τη φορά το άλλο ναυάγιο, το βουλιαγμένο σκάφος, αλλά αυτό έδω το ναυάγιο, την άρρωστη αγαπημένη του, τη γλυκειά, την τρυφερή, την γεμάτη αγάπη Μαρισέτ, θα την έσωζε!

Την άλλη μέρα ζήτησε δύο μηνών άδεια από την εταιρία. Καταλάβαινε πως του ήταν αδύνατο, με κίνηση την αγωνία στην ψυχή, να εξακολουθήσει την εργασία του. Αλλά περισσότερο ακόμη, καταλάβαινε πως έπρεπε ν' αφοσιωθή ολοκληρωτικά με την θεραπεία της κοπέλλας που λάτρευε.

Ποτέ μητέρα δεν περιποιήθηκε στοργικότερα το άρρωστο παιδί της, ποτέ αδελφός την αδελφή του. Ευτυχώς τα χρήματα όπληχαν και στους δύο άφθονα. Κάθε φωτογραφία των πνευμόνων της νέας φανέρωνε σταθερή βελτίωση.

—Ελπίζω, όταν βγάλουμε την άλλη φωτογραφία, του είπε μια μέρα ο γιατρός, να σας δώσω την άδεια να παντρευθίτε...

Και το θαύμα της αγάπης έγινε. Η Μαρισέτ είναι καλά. Τα μάγουλά της έλασαν το κακότεχνο μακιγιάζ, γιατί ξαναβρήκαν τα ρόδινα χρώματα της υγείας, όπως και τα μάτια της ξαναβρήκαν το χαρούμενο χαμόγελό τους.

—Οι δυο νεαροί σύζυγοι ζουν ευτυχισμένοι στην εξοχή. Ο Τουρνιέ όμως έλαλε επάγγελμα κι' αυτό προκαλεί κάποια απορία στη Μαρισέτ.

—Μα γιατί, του λέγει συχνά, άφησες την εργασία σου; Σοδδινε τόσα κέρδη.

Κι' εκείνος μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο στα χείλη της απαντά:

—Ω! μη με ρωτάς γιατί δεν μπορώ πια να κατεβώ στη θάλασσα, μη με ρωτάς επιμένει ο νέος ευτυχισμένος. Αυτό θα είναι το μοναδικό μυστικό μου από σένα. Και μονάχα όταν γεράσουμε, και σε δω γρηά με τα έγγονάκια σου ολόγυρα, μονάχα τότε, θα σου πω τι αντίκρυσσε, τη στερνή φορά, στο βυθό της θάλασσας...

Δεν ήθελε για κανένα λόγο να της περιγράψει το φρικιαστικό θέαμα που αντίκρυσσε στο βυθό της θάλασσας και τις σκέψεις που του γέννησε για την υγεία της. Φοβόταν πως θα της έκανε μεγάλο κακό.

POZE BERLEZ

Τις ημέρες αυτές πέθανε σε ηλικία 84 χρόνων ο Ούγος Μάκι, ο γύφτος της Γκρέτα Γκρήν, που ευλόγησε τους γάμους ενώνοντας τα χέρια των υποψηφίων επάνω στο άμوني του μαγαζιού του.

Το Γκρέτα Γκρήν είναι ένα χωριουδάκι της Σκωτίας που δεν έχει όρι-σμένους νόμους για το γάμο, και συνεπώς είναι άσυλο ή μάλλον κατεφύ-γιο ζευγαριών που άλλου θάβρισκαν δυσκολία να παντρευτούν. Στο Γκρέτα Γκρήν, που είναι γνωστό πιά γι' αυτή την ιστορία, ο γύφτος Μάκι δεχόταν τους ανηλίκους χωρίς τη συγκατάθε-ση των γονέων τους, άλλους έρωτευ-μένους, ρομαντικούς και αλληλοσπαχ-θέντες έραστές, κι' αυτός τους πάν-τρευε με την πιο μεγάλη ευχαρίστηση κι' ευκολία επάνω στο άμوني του. Οι περιηγητές που ήθελαν να παρακολου-θήσουν την πρωτότυπη αυτή τελετή έπρεπε να πληρώσουν δικαίωμα εισό-δου στο γύφτικο! Κάθε χρόνο γινό-ταν περίπου 300 γάμοι, και 250.000 περιηγητές τους παρακολουθούσαν.

Έτσι, λοιπόν, ο γύφτος πέθανε βα-θύπλουτος!

ΚΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ!

Τελευταίως στη Μαδρίτη έδικάσθη ένας μητραλός και κατεδικάσθη μό-

νων των θυρών—λέγει ο Μπελκάντε—και άπηγορεύθη η παρακολούθη-ση της παρ' ολουδήποτε, καλόν θα ήτο ο τύπος ν' αποφύγη τα σχόλια.

Καλόν και άγιον και έπιβεβλημέ-νος είναι τα τέκνα να σέβονται τους γονείς και να τους περιθάλλουν, όχι δέ να τους φονεύουν, άπάνθρω-πα, άφου «τό ού φονεύσεις» εί-ναι έντολή θεία που δεν πρέπει να παραβιάζεται, προκειμένου και για ένα ολονδήποτε άνθρωπο.

Υπάρχουν έντυτοις περι-πτώσεις, που κάθε φίλτρον, κάθε συναίσθημα οίκτου, υποχωρεί προ της όργης που γεννά η δια-γωγή όρισμένων ατόμων. Και η φονευθείσα ήτο ένα [έκτρωμα της φύσεως, μία ύπαρξις έγκλη-ματική και ανήθικος ώστε η θα-νάτωσίς της από το παιδί της να είναι η μικρότερα τιμωρία που της ήρμοζε».

Μετά την δήλωσιν αυτήν, αί έφημερίδες που όταν διεπράχθη η μητροκτονία την είχαν καυτη-ριάσει χωρίς να έμβαθύνουν στα αίτια, έξηκρίβωσαν ότι η φονευ-θείσα είχε γίνει άφορμή του έκ-μαρasmus θανάτου δύο θυγατέ-ρων της, διότι είχαν έρωμένους τους συζύγους των!...

ΧΕΛΩΝΕΣ 200 ΧΙΛΙΟΙ ΡΑΜΜΩΝ

Στις νήσους Καλπάγκος και στη Μαδαγασκάρη υπάρχουν οι πιο μεγάλες χελώνες του κόσμου. Κάθε μία άπ' αυτές ζυγίζει περίπου 200 κιλά και μπορεί να δώσει 20—25 λίτρα μηχα-νικό λάδι! Στη φωτογραφία μας βλέπετε μία άπ' αυτές τις τεράστιες χελώνες ενώ μεταφέ-ρει τα παιδιά της σ' άλλη φωλιά.

κάρου και τόσων άλλων που θέλησαν να τ' μιμηθούν, ο άνθρωπος θα έπιμεινη στην έπι-δίωξη της έπιτυχίας της άτομικής πτήσεως μέχρις ότου τό έπιτύχει.

Τόν Ίκαρον, λοιπόν, μιμούμενος τελε-ταίως και ο Οδύγηος Στέφανος Κιρυλάι, ά-φου προσήρμοσεν έπί των όμων του δύο πτέρυγας της έμπνεύσεως και κατασκευά-σας, έρρίφθη από μία ύψηλη γέφυρα του Δουνάβεως εις τό κενόν, πειρώμενος να μι-μηθι τάς χελιδόνας.

Δυστυχώς γι' αυτόν, είχε και αυτός την τύχην όλων των πρό αυτού πειραθέντων τό αυτό και εύρέθη εις τά γαλάζια νερά του ποταμού, όπου άσφαλώς θα έπνίγετο, άν κα-τά καλήν του τύχην δεν προλάμβαναν να τόν ανασύρουν μερικοί βαρκάρηδες.

ΕΝΑ ΣΚΟΠΙΜΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Οι νοσοκόμες του μεγαλειτέρου θεραπευ-τηρίου της Εύρώπης, του «Λόντον Όσπιταλ» έχουν τη συνήθεια να καπνίζουν την ώρα που... εργάζονται.

Οι πίπες τους όμως δεν έχουν καπνό αλλά μία φυτική ουσία που έχει την ιδιότητα ν' απολυμαίνει τόν εισπνεόμενο μολυσμένο αέρα.

Έπειδή, η συνήθεια αυτή των νο-σοκόμων του «Λόντον Όσπιταλ» άπε-δείχθη πολύ πρακτική, θα έφαρμα-σθι τώρα και στα άλλα νοσοκομεία.

ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΜΑΤΙ ΚΑΙ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥ

Ός να μη έφθανε τόν άτυχή Ραούλ Βινσάκ τό ότι συνεπεία αυτοκινητι-στικού δυστυχήματος έχασε τόν δε-ξιόν του όφθαλμόν, άμα άποθεραπευ-θείς προσήλθε εις τό έμπορικόν κατά-στημα που ειργάζετο ν' αναλάβη έρ-γασίαν, ο προϊστάμενός του τόν είδο-ποίησε ότι δεν είχε πλέον δουλειά...

—Μά τό συμβόλαιό μας εργασίας που υπεγράψαμε όταν μ' έξεσηκώ-σατε από τό «Λούβρ» για να με πάρε-τε στην ύπηρεσία σας, παρετήρησεν ο πτωχός Βινσάκ, ισχύει για μία τε-τραετία ακόμη.

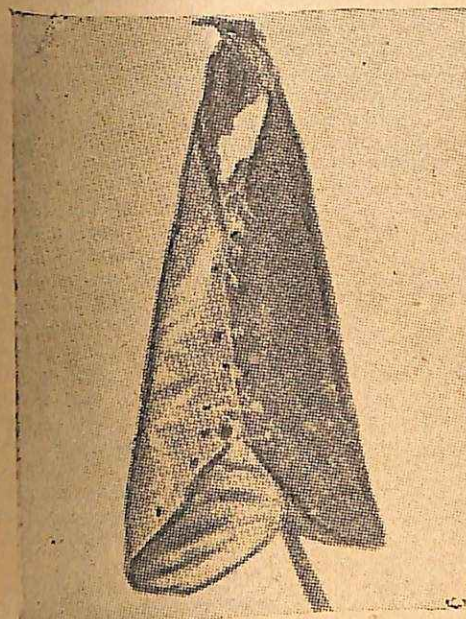
—Κάθε άλλο! του άπάντησε όμως ο άνάγκηςτος προϊστάμενος. Τό συμ-βόλαιον έπαυσε ισχύών, άφ' ής έξ Ι-δικής σας υπαιτιότητος έχάσατε τό ένα σας μάτι...

—Έφ' όσον διατηρώ την δραστή-μου πλήρη... τί σημαίνει άν έχω ένα ήδυό μάτι; άπεκρίθη ο πτωχός Βινσάκ.

—Έχετε μεγάλο λάθος αγαπητέ μου, διότι έχω δεν έξήτασα την έντα-ση της όράσεώς σας, αλλά την όραιό-τητα του προσώπου σας, που τραβά-τις γυναίκες, πράγμα που δεν μπορεί να γίνη τώρα που είσθε μονόφθαλμος,

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΥΡΚΑΪΑ

ΠΟΥΛΙΑ... ΡΑΠΤΑΙ!

Ένα είδος πουλιών που άπαντώνται στη Μα-λαισία, λέγεται «πουλιά.. ράπτει» γιατί φτιά-χνοντας τη φωλιά τους καταρθώνουν να ράβουν τό φύλλο του δένδρου και μέσα σ' αυτό να κρύβουν τους νεοσσούς τους.

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΠΙΘΑΝΑ

Ο πόλεμος Ίταλίας Άβησσυνίας, θα πα-ρουσίαση πολλάς έκπλήξεις γράφουν αί Ά-μερικανικαί έφημερίδες.

Παρά τάς διαμαρτυρίας του Άβησσυνού αυτοκράτορος ότι δεν του πουλούν τά άπα-ραίτητα όπλα δια την άμυναν της χώρας του ο Άβησσυνιακός στρατός θα εύρεθι έξαίφνης άπλισμένος και κατηρτισμένος τελείως.

Είναι, έπιλέγουν, άπολύτως βέβαιον ότι ήδη υπάρχουν εκεί 200 άεροπλάνα και ύπερ-διπλάσιοι άεροπόροι έκ διαφόρων βέβαια εύρωπαϊκών κρατών προερχόμενοι αλλά τέ-λειοι και ισοληροί πιλότοι. Έπίσης πλεί-στοι ξένοι αξιωματικοί έκγυμνάζουν τους Ά-βησσυνούς σύμφωνα με τάς νεωτέρας μεθό-δους, ιδρύεται δέ ταυτοχρόνως εκεί εργοστά-σιον κατασκευής άσφιξιολόγων.

Μ' άλλα λόγια, οι φίλοι μας Ίταλοι, δεν είναι άπίθανον πηγαίνοντας για μαλλί, να βγούν κουρεμμένοι.

ΑΛΛΟ ΤΙ ΕΠΡΕΠΕ ΚΙ' ΑΛΛΟ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

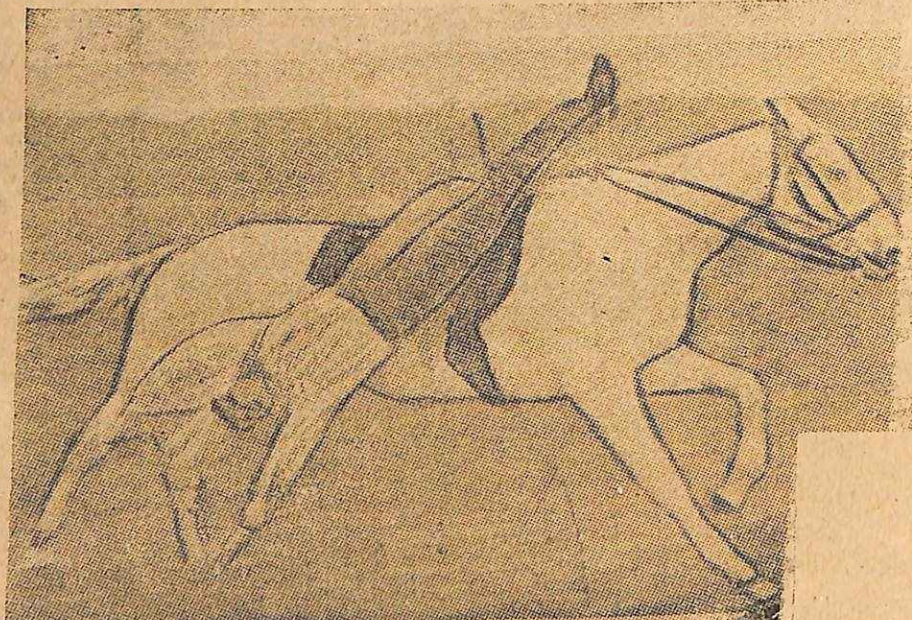
Είναι γνωστόν ότι ο Χίτλερ, αντιπαθεί τους Έβραίους περισσότερο και από τόν θεόν, δια την σταύρωσιν του υιού του όποιου, οι Έβραίοι ήσαν μέχρι πρότινος άχώνευτοι εις πολλές χώρας της γής που τόν έθεσεν επίσης έχά-τως υπό δίωξιν δια να έπιβάλλη την ειδωλολατρείαν. Έν τούτοις μετά την έκ της Γερμανίας έκδίωξιν χιλιάδων

Άρχει μόνον να σημειωθι έστω κι' ή έλάχιστη ποσότης καπνού για να λει-τουργήσι άμέσως αυτός ο αυτόματος σηματοδότης πυρκαϊάς. Τό μηχανήμα αλ-τό είναι έφοδιασμένο με ηλεκτρικό μάτι που βλέπει τόν καπνό, και γι' αυτόν τόν λόγο μπορεί πολύ εύκολα να εγκατασταθι σε βαπόρια, καταστήματα κι' όπου υπάρχει πιθανότης να παρουσιασθι πυρκαϊά. Η φωτογραφία μας δείχ-νει τό μηχανήμα τη στιγμή που γίνεται μία δοκιμή διοχετεύοντας σ' αυτό τόν καπνό ενός σιγάρου.

του άπότησε και πάλι ο κακός προί-στάμενος.

Φυσικά ο Βινσάκ προσέφυγεν εις τό δικαστήριον ζητών τό δικαίόν του όπως και άποζημιώσιν από τόν ύπαί-τιον της άπωλείας του όφθαλμού του σωφείρ. Άλλ' έν τώ μεταξύ τραβάει τό μαλλιά του για τό διπλό του άτύχημα

Οι σκοτεινοί καβαλλάρηδες είναι οι πιο περίφημοι του Ήνωμένου Βασιλείου. Ίδου ένας άπ' αυτους, ντυμένος άλά «κάου—μπόυ», που μαζεύει ένα μαντήλι από τη γή, ενώ τ' αλογό του τρέχει καλπάζοντας.

ΕΠΕΣΕ ΣΤΟ ΔΟΥΝΑΒΙ

Τό κατόρθωμα του Δαιδάλου να πετάξη από την Κρήτη στην Άθήνα με φτερά κινούμενα από τάς ίδιες δυ-νάμεις του, δεν άφίνει ήσύχους από τότε πολλούς από τούς έπιθυμούντας να δοξασθούν. Και όπως φαίνεται, παρ' όλον τό τραγικόν τέλος του Ί-

νον σε τριετή φυλάκιση. Τό πράγμα έκανε έντύπωση και οι έφημερίδες έ-πετέθησαν έναντίον των ένόρκων για την έπιείκειά των. Κατόπιν αυτού, ο πρόεδρος των ένόρκων Ζουάν ο Μπελ-κάντε, αναγκάσθη να στείλη την έ-ξής έπιστολήν, που έδημοσίευσαν ό-λαι αί Ίσπανικαί έφημερίδες.

«Έφ' όσον ή δική έγινε κεκλεισμέ-

Ο ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΣ

Η Έλενα ντέ Σωμπινιόν παντρεύότανε, κι αυτό ήτανε ένα σημαντικό γεγονός, που έβαλε σ' κίνηση, ζωήρεψε δλο το μικρό χωριό, όπως οι θερμές ακτίνες του ήλιου μιά κυψέλη. Ποτέ δεν είχαν γίνει τόσες ετοιμασίες για ένα γάμο. Έκατοντάδες οι καλεσμένοι, συγγενείς και φίλοι από όλα τα γύρω χωριά. Για το τραπέζι είχανε σφάξει δυο μοσχάρια, είκοσιτέσσερες γαλοπούλες και άναρίθμητα κοτόπουλα και παπιά. Τρία βαρέλια κρασί —κρασί ντόπιο που σπινθηρίζει μέσα στο ποτήρι, λύνει τις γλώσσες και χαρίζει την ευθυμία και ξέχωρα τα λικέρ, που ούτε τα ονόματά τους ήξεραν οι άγαθοί χωριάτες. Έφεραν και πέντε μουζικάντες απ' τη Σαλή για να χορεύουν. Οι κοπέλες με τα παλληκάρια, να θυμηθούν κι οι γέροι τα νειάτα τους. Φέρανε και φωτογράφο απ' τη Μπαγιόν για ν' αποθανάτιση τη χάρη και την ομορφιά της νύφης, του γαμπρού και των κοριτσιών της ακολουθίας τους. Και το γέροκο σπίτι του Σωμπινιάν, έξη βδομάδες τώρα δεν γνώρισε ήσυχία από τους χτίστες, τους μαρκαγκούς και τους χρυ-

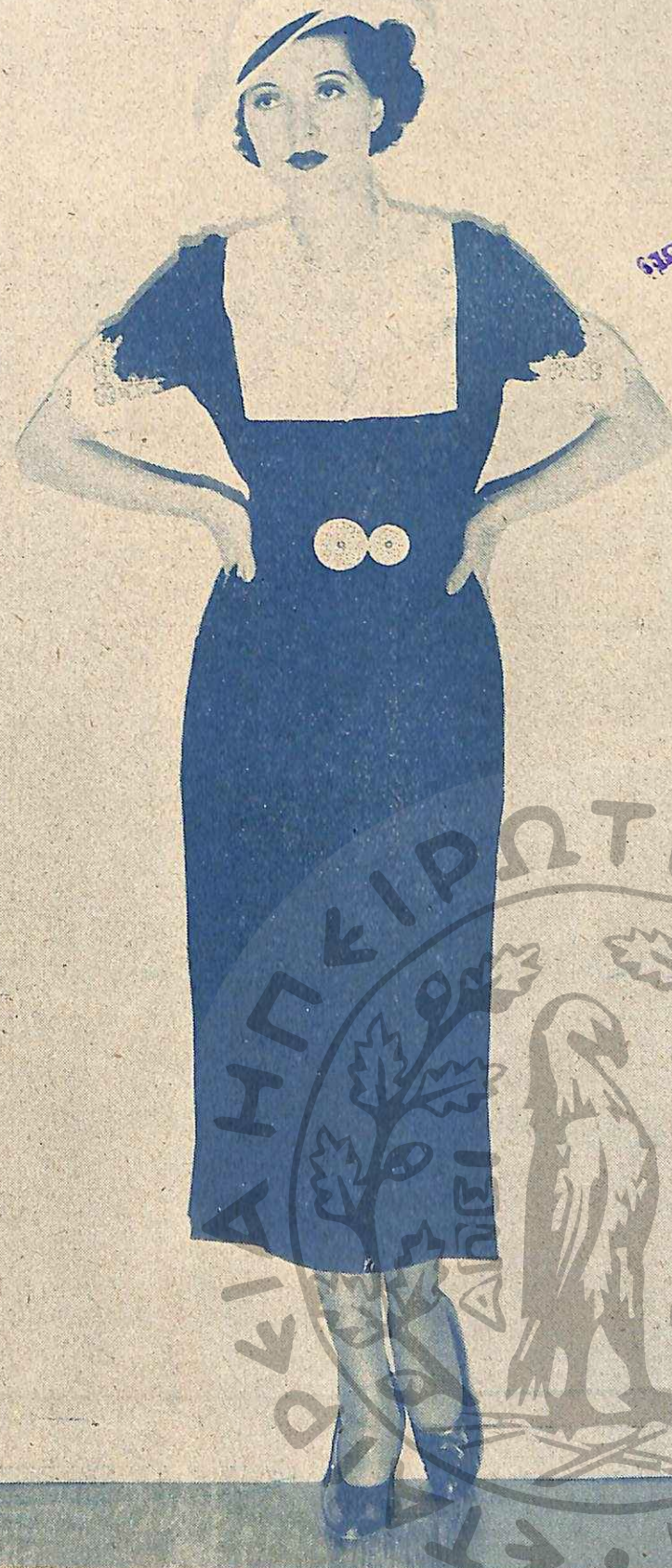
ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΗΜΟΡ-ΤΗΤΗΣ

ματιστές, που δούλευαν τραγουδώντας ή καπνίζοντας, για να το παρουσιάσουν αντίξιο τηςμεγάληςγορητήςτων γάμων της άρχοντοπούλας. Κι' οι κί-πουροι κούρευαν τη χλόη, κλάδευαν με καλαιοθησία τις δεντροστοιχίες. Έστησαν θμιαμβευτικές άψιδες, έπλεκαν στεφάνια, σκορπούσαν λουλούδια στους δρόμους που θα περνούσε η συνοδεία, άσβέ-στωσαν τους σταύλους και τα κοτέτσια,καθάρισαν τα πάντα.
—Πιστεύω να μη ξεχάσα με τίποτε! είπε η Έλενα το πρωί του γάμου.
—Και όμως!... μουρμούρισε μιά γρηά υπηρέτρια. Ξεχάσαν κάτι.
—Τι λοιπόν;
—Τόν τάφο του άφέντη.

Η Έλενα έγινε σκεπτική, άνησούχησε. Άλήθεια, είχαν ξεχάσει τόν άφέντη. Δεν είχαν βγάλει τ' άγρια χόρτα πάνω από τόν τάφο του, ούτε τόν στόλισαν με λίγα δροσερά λουλούδια.
Αυτός ο άφέντης, για τόν όποιο μίλησε η ηλικιωμένη υπηρέτρια με τόσο σεβασμό, ήταν ο παππούς της Έλενας. Ένας γέρο—χωρικός, που είχε τόσο δουλέψει, είχε κάνει τόση οικονομία! Άν η Έλενα παντρευότανε σήμερα μ' έναν ώραίο κύριο από την πόλη, αυτό το χρωστούσε στον παππού της. Το χρέμα που μάζεψε ο γέρος θα πλήρωνε δλα τα έξοδα του λαμπρού της γάμου. Δεν πέρασαν ούτε δυο χρόνια από τόν θάνατό του και τόν είχαν ξεχάσει.
Η Έλενα χαμήλωσε το κεφάλι. Δεν είχαν πιά καιρό να καθάρσουν αυτό το μνήμα. Όλες οι υπηρέτριες κι' όλοι οι άπληρες ήταν άπασχολημένοι με την ετοιμασία του τραπέζιου. Άλλοι φρόντιζαν για τ' άμάξια που άρχισαν να φθάνουν καταποδιστά. Κι' έπρεπε να περάσουν κοντά από τόν τάφο για να πάνε στην έκκλησία και σ' τ' άπάντα: η έκκλησία, το δημαρχείο και το νεκροταφείο, είναι πάντα τόσο κοντά στα χωριά... Και τι θάλεγε ο κόσμος, βλέποντας παραμελημένο τόν τάφο του παππού; Τι θάλεγε κι' ο ίδιος, αν μπορούσαν οι πεθαμένοι να μιλήσουν, να δουν, να θυμηθούνε; Δεν θα καταριότανε τους νεόπαντρους; «Τις δρνιθες, τά βώδια, κι τα κουνέλια τά σκεφθήκατε έμένα όμως με λησμονήσατε, έμένα που σας έδωσα δλα μου τα πλούτι, που χωρίς έμένα ούτε θά βρισκόσαστε στη ζωή;»
Η Έλενα άνατριχίασε. Η ώρα ήταν έννεα. Οι γονείς της την κάλεσαν, έπρεπε να ντυθί, να φορέση το λευκό της φόρεμα και το στεφάνι του γάμου. Άφισε να την σολίσουν με την ψυχή γεμάτη άγωνία, όχι σαν νύφη που πη-

νη που θ' άνεβή στο Ικρίωμα. «Τόν ξεχάσα!... Τόν ξεχάσα!» σιγόλεγε άδιάκοπα. Και νόμιζε πως είχε κάνει έγκλημα, και θάπεφε βαρεία στο κεφάλι της η τιμωρία, σύντομα. Η έκδίκηση των νεκρών πρέπει να ναι πιο τρομερή απ' την έκδίκηση των ζωντανών.
—Λοιπόν, Έλενα, πηγαίνουμε!...
Ήταν ο πατέρας της που της πρόσφερε το μπράτσο του, όπως συνηθίζεται. Άκούμπησε στο μπράτσο του κι' η πομπή ξεκίνησε.
Η νύφη ήτανε πολύ χλωμή. Άνάπνεε με δυσκολία. Σε κάθε βήμα ένοιωθε να της πονή η καρδιά. Ήταν εδαισθητική και νευρική πάντα. Στο μοναστήρι που σπούδασε λίγο—θυμούσε με το παραμικρότερο. Και γι' αυτό το ζήτημα οι γονείς του γαμπρού είχαν φανεί πολύ διστακτικοί να δώσουν την συγκατάθεσή τους γι' αυτό τόν γάμο.
Η Έλενα περπατούσε με το κεφάλι χαμηλωμένο, το χέρι της έτρεπε πάνω στο μπράτσο του πατέρα της, νόμιζε πως το στεφάνι της δεν ήταν από άνθη πορτοκαλλιάς, άλλ' από άνκάρια, το νυφικό της φόρεμα καμωμένο από πύρινες γλώσσες και το κατάλευκο πέπλο από άπειρα φειδιών που την κυνηγούσαν. Και ξαφνικά αντίκρυσε τα κυπαρίσσια του νεκροταφείου.
Σταμάτησε.
—Τι έχεις, Έλενα; ρώτησε άνήσυχος ο πατέρας της. Για το Θεό, μη πάθης τίποτα σήμερα...
—Όχι, όχι... άποκρίθηκε η νέα συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις της.
Και ξεκίνησε πάλι χαμογελαστή, όπως έπρεπε να φανεται στα μάτια όλων εκείνων των χωρικών, που δεν ξεκαρφώναν τα βλέμματά τους από πάνω της. Όχι, δεν είχε τίποτε! Οι νεκροί έχουν πεθάνει! Κι' ολόγισια, με σταθερότητα, πανόμορφη μέσα στο νυφικό της, προχώρησε προς τόν μνηστήρα της που την περίμενε παρακάτω, μπροστά στο δημαρχείο, στο μπράτσο της μητέρας της. «Οι νεκροί έχουν πεθάνει!... Οι νεκροί έχουν πεθάνει!...» έλεγε από μέσα της για ν' άναπαρρέψη καθώς περνούσε μπροστά από τόν τάφο του παππού, όπου έβλεπε τώρα τα άγρια χόρτα άνεπαφα. «Οι νεκροί είναι πεθαμένοι! Γρήγορα, νικήτρια πέρασε.»
Ένώ περνούσε όμως σηκώθηκε μιά ξαφνική πνοή άνεμου. Κι' αυτός ο άνεμος έφερε το πέπλο της νύφης λιγάκι προς τ' άριστερά, προς τόν τάφο, όπου γαντζώθηκε ο κα-τι... Η Έλενα νόμισε πως κάποιος την τραβούσε. Γύρισε κι' είδε ένα βάτο...
—Άχι φώναξε κατατρομαγμένη.
Ο βάτος που την συγκρατούσε είχε φυτρώσει πάνω στον τάφο. Μά ήτανε βάτος; Μήπως ήταν ένα δάχτυλο άγκυλωτό, μιά κίνηση του λησμονημένου, που τιμωρεί, που έκδικείται... Η Έλενα κυλλίστηκε χάμω.
—Οι νεκροί είναι ζωντανόι, οι νεκροί είναι ζωντανόι... Δεν μπορείς να πη τίποτ' άλλο όταν συνήλθε, και είχε όθος τρελλής. Κι' έτσι δεν την πήγαν στην έκκλησία, γιατί στην έρώτηση του παπά αν δέχεται το γαμπρό, αντί του ναί θάλεγε: «Οι νεκροί είναι ζωντανόι!»
Ένας γιατρός, από τους καλεσμένους, συμβούλεψε να την πάνε άμέσως στο σπίτι της, στο κρεβάτι της και να την περιποιηθούν. Ο γάμος δεν μπορούσε να γίνει εκείνη τη μέρα. Δεν έγινε ποτέ άλλωστε, γιατί ο άρραβωνιαστικός ψυχράθηκε, φοβήθηκε. Παντρεύεται κανείς με μιά τρελλή; Η Έλενα άπόμεινε κόρη. Το σπίτι της έρειπώθηκε αλλά ο τάφος του άφέντη είναι πάντα περιποιημένος. Ζ. ΡΑΜΩ

γίνει στην έκκλησία, αλλά σαν μιά καταδικασμένη

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΗΜΟΡ-ΤΗΤΗΣ

ZYN KNIXT

ΛΟΡΑ ΜΕΡΛΕΝ

ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ

‘Η Βελές τρελλαινεται για φιλιά !!

Μέσα στ’ άστέρια που λάμπουν από χρόνια στο στερέωμα του Χόλλυγουντ, κι’ εκείνα που ανατέλλουν κάθε μέρα, μιά ξέχωρη θέση κατέχει η Λούπε Βελές. Και τούτο γιατί εκτός του ότι η Λούπε είναι όρατα, κομψή, έχει μεγάλη φωτογένεια, κι’ είναι τόσο εύφραδης ώστε μπορεί να αποστομώσκει τον πιο εβγλωττο δικηγόρο του κόσμου, είναι συγχρόνως και ελκυστική μέχρι του σημείου να καταντά σχολαστική. Τελευταίως, επί παραδειγματι, την ρώτησαν.

— Τι ιδέα έχετε για το φιλί ;
— ‘Η Λούπε έδειξε για μιά στιγμή πώς ήλεκτρίστηκε κι’ άπάντησε μ’ ένα γοητευτικό χαμόγελο.

— ‘Αχ ! το φιλί ! Δεν υπάρχει τίποτε πιο όραίο στον κόσμο, πιο συγκινητικό, πιο έκφραστικό και πιο επικοινωνιακό, από ένα έρωτικό φιλί ! Είτε σύντομο είναι, είτε.. ατέλειωτο, παθητικό ή φευγαλέο, το φιλί έχει κάτι το ήδονικό που ούτε ο έρωτας μπορεί να το δώσει. Το φιλί είναι η έκφραση μιάς πληθώρας αισθημάτων που πηγαίνουν από την άφοσίωση προς την επιθυμία από την αγνότητα στην έρωτική φλόγα από την υπόσχεση ως το βραβείο, από τη λύπη του χωρισμού μέχρι τη χαρά της επιστροφής. Να καταδικάσει κανείς έναν άνθρωπο για ένα φιλί σημαίνει καταδικάσει την πιο φανερή εκδήλωση της ζωής.

— Πότε φιλήσατε για πρώτη φορά ; την ξαναρώτησαν.
— ‘Υποσχέθηκα κι’ έδωσα το πρώτο φιλί σ’ ένα νέο της ηλικίας μου για να μου δώσει μιά φωτογραφία ενός από τους πιο περίφημους «άστéρες» της θόνης. ‘Υστερα έσυνήθισα, και όσα παιδιά μου έφερναν φωτογραφίες «άστéρων» τα φιλούσα μ’ όλη μου την καρδιά. Κάθε μιά φορά, που αυτοί οι μικροί φίλοι μου μου έφερναν γλυκίσματα, έγω τους πλήρωνα με πολλά φιλιά. Τα είχα όλα με τα άθωα μου φιλιά. Τι, κακό είναι το φιλί ; Ένα φιλί δεν πρέπει τ’ άρνιέται κανείς ποτέ, άπάντησε η Λούπε.

Γι’ αυτό λοιπόν κάποιοι θαμών των καλλιτεχνικών κλοβίμ, του Χόλλυγουντ έλεγαν πως η Λούπε Βελές είναι η πιο σαγηνευτική γυναίκα της ‘Αμερικής ! ‘Η Γκρέτα Γκάρμπο είναι μιά μαθήτριά της !

‘Η Μάρλεν Ντήτριχ, που λέγουν πως έχει δημιουργήσει το «σέξ άππήλ», ω- χριστιανολεκτικώς μπροστά στη Βελές.

Κι’ αν άκόμη ονομάσουνε την Πόλα Νέγκρι, την Βίλμα Μπάνκυ, που «άναψαν φωτιές», ή Λούπε δημιούργησε σωστές... καρδιακές επαναστάσεις !

‘Ενα έπεισόδιο

Σχετικώς διηγούνται πως ένα πρωί η Λούπε πήρε το άκουστικό του τηλεφώνου κι’ άκούσθηκαν τα έξης. Φεύγετε; καλό ταξίδι. Πώς; δεν μπορείτε να φύγετε αν δεν με ξαναϊδείτε; Μά έγω δεν έχω την τιμή να σάς ξέρω κύριε ! Τι έκανε λέει; Με είδατε και με φλερτάρατε χθές το βράδυ στη «Μονμάρτη»; λοιπόν τι θέλετε; έχω τη συνήθεια να.. φλερτάρω; Πώς με παρακαλείτε Κι’ έγω σάς παρακαλώ κύριε, να μ’ άφίσετε ησυχία; ‘Οτι μου λέτε δεν έχει καμιά σημασία για μένα.

Και μ’ αυτά τα λόγια η όρατα με- ξικανή έκλεισε το άκουστικό. ‘Όταν διηγήθη αυτή τη συνδιάλεξη η Λούπε εξήγησε:

— Πράγματι, μπορεί να τον κύτταξα σαγηνευτικά αυτόν τον κύριο, γιατί τρελλαινόμυ για... φλέρτι ! Είναι κι’ αυτό ένας τρόπος να περνά κανείς την ώρα του και να έξετάζει τη σαγήνη του.

Θυμώνει και διασκεδάζει

Πολλές φορές θυμώνω όταν φλερτάρω και δεν μου δίδουν σημασία !

ΤΩΝ ΣΤΑΡ

‘Αλλά δεν μπορώ να εξακολουθήσω το φλέρτι μου με τον ίδιο άνδρα, το ίδιο πρόσωπο μ’ έκνευρίζει. Και τότε προτιμώ τη μούρη του «Μιλατόν» μου που τον βασανίζω, χωρίς να θυμώνω.

— ‘Ιδού--λέγει τότε η Λούπε δείχνοντας το σκυλάκι --μ’ αυτό μοιάζουν πολλοί άντρες. Μπορώ να τους προσβάλλω, να τους ντροπιάσω, να τους κοροϊδίσω θά μου κρεμάσουν μούτρα, αλλά μ’ ένα μου χαμόγελο άμέσως ξαναγυρίζουν κοντά μου και μου σφίγγουν το χέρι ! Πόσο είναι γελοίοι αυτοί οι άντρες !

‘Όλο το Χόλλυγουντ ονομάζει «τρελλή» τη Βελές για την άνεπιώτη άνησυχία της και για την τρέλλα που έχει για το φιλί και το φλέρτι, αλλά η Λούπε διασκεδάζει. Και δεν το άρνείται.

Τά έλαττώματα των καλλονών

Συνεχίζοντας το κουτσομπολιό τους οι άργόσχολοι του Χόλλυγουντ άνεκάλυσαν πως η ‘Αφροδίτη άναζει στην ‘Αμερική, αλλά.. διαμοιρασμένη σ’ έπτά γυναίκες ! ‘Όσο για το προφίλ (από το κεφάλι ως τα πόδια) το βρίσκουμε στη Τζόαν Κράουφορντ, τον λαιμό στη Γκράς Μοϋρ, τους ώμους στη Νόρμα Σήρερ, τα μπράτσα και τα χέρια στην Καρέν Μόρλεϋ, το στήθος στη Ζάν Χάρλοου, τους γλουτούς στη Μάργκαρετ Σούλλυβαν και τα πόδια κι’ άστραγάλους στη Γκλόρια Σβάνσον ! Συνεπώς αν κανείς... «μοντάρει» όλες αυτές τις γυναίκες τελειώττες άσφαλώς θά βγεί μιά μοντέρνα ‘Αφροδίτη.

Πιθανώς τώρα, πολλές από τις άναγνώστρες μας να έκπλαγούνμ ή βρίσκοντας μεταξύ των καλλονών και την Γκρέτα Γκάρμπο, αλλά άμέσως τους λέμε πως η Γκρέτα... κατά τύχη δεν είναι... όρατα. ‘Αν την παρατηρήσετε θά βρήτε πως το στόμα της είναι πολύ μεγάλο, τα χείλη πολύ λεπτά, το πρόσωπο άκανόνιστο, το δεξί μάτι πιο μικρό από το άριστερό που βρίσκεται λίγο πιο ψηλά από την κανονική του θέση. Ούτε όμως κι’ η Μάρλεν Ντήτριχ βρί-

σκεται σέ καλύτερη θέση από την Γκάρμπο. Έχει τα μάγουλα βαθουλωμένα και τα ζυγωματικά πολύ έξω, η μύτη και το στόμα είναι εκτός της κανονικής γραμμής, ή άπόσταση του μετώπου από τη ρίζα της μύτης είναι δυσανάλογος ως προς εκείνη της σιαγόνας μέχρι την άνωτέρω ρίζα κτλ.

‘Η Τζόαν Κράουφορντ είχε το θάρρος να μεγαλώση τά... έλαττώματά της γιατί βάφει τα μάτια της και τα κάνει πιο μεγάλα ενώ στο στόμα της έχει δώσει μιά σπασμωδική κίνηση. (Ιστοριούλα : ‘Όταν ο Ντούγκλας ήταν σύζυγός της, μιά μέρα η Κράουφορντ του ζήτησε μιά άπόδειξη της αγάπης του: να στυματίσει το χέρι του με το άποτύωμα των χειλιών της. ‘Ο Ντούγκλας κύτταξε το στόμα της Τζόαν και το χέρι κι’ άργότερα την.. χάρισε).

‘Η Νόρμα Σήρερ πάλι που χάρις σ’ ένα έλαττώμα της έκανε την τύχη της έχει μιά φοβερή δυσαναλογία λεπτότητας μεταξύ σιαγόνας και στόματος και το μέτωπο και τη μύτη πολύ διαφορετικά.. μοντελλαρισμένα !

JEANETTE MACDONALD

JAMES MURRAY

RENEE ADOREE

GRETA GARBO

ROMANTZO

(Συνέχεια)

Ο κύριος ντέ Ρότσαρντ, κάτω από το σίφουνα των φιλιών, των χαδιών και των γλυκόλογων, χαμογελοῦσε ανάμεσα από τὰ δάκρυά του. Η μεταβολή της ανηψιάς του, τὸν ἐνθουσίαζε, κι' ἔσταζε ἀνάμεσα στὴ σπαραγμένη του καρδιά.

Όταν κατάρθωσε, με τὰ πολλά, νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια της, ξανάδεσε γελῶντας τὴν γραβάτα του, ἔστρωσε τὰ μαλλιά του καὶ τὰ φρύδια του καὶ κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα γιὰ νὰ τὴν καμαρώσει, καθὼς ἔπαιζε, με τὴν κούκλα, πὺλ τὴς χάρισε.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπολησμόνησε τὸ δικό του πόνο.

Ἡ Μαίρη ἔπαιζε τόσο καλά τὸ ρόλο τῆς εὐτυχισμένης κι' ὁ καθυμένος ὁ γέρος θεῖος της, εἶχε τόσο πόθο νὰ τὴν βλέπει χαρούμενη, πὺλ δὲν ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ γελασθῇ.

Πέρασε ἔτσι ὡς μισὴ ὥρα. Ἡ Μαίρη ἔγδυσε κι' ἔντυσε τὴν καινούργια της κούκλα, τὴ χόρεψε, τὴ νανούρισε, τὴν κοιμίσσε.

Τὴν ξόπνησε γιὰ νὰ τὴ συστήσει στὴς ἄλλες κούκλες της, νὰ τὴ βάλλῃ νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ παπποῦ.

Ἀρχισε ὅμως νὰ καταλα-

βαίνει, πὺλ ἡ προσπάθειά της νὰ φανῇ εὐθυμῇ, ἡ προσπάθειά της τῆς παιδιότικης ἀφέλειας, τὴν κούραζε πολὺ.

Τὰ νεύρα της ἀρχισαν νὰ χαλαρώνουν.

Ἐπρεπε νὰ τελειώσῃ, ὅπωςδήποτε, ἡ κωμωδία πὺλ ἔπαιζε, πρὶ νάρθη ἡ στιγμή, πὺλ ἀποκαμμένη, θ' ἀναγκαζόταν νὰ φανερῶσθαι μπρὸς τὰ μάτια τοῦ θεῖου της, πὺλ τὴν κύτταζαν με τόσο στοργή, τὴν τραγικὴ ὄψη της.

Γύρισε, λοιπόν, ἀπὸτομα πρὸς τὸ μέρος του καὶ, παρατώντας κούκλες καὶ κούκλινες, γονάτισε μπροστὰ του καὶ ἀκουμπώντας τὸ τετράεξανθο κεφαλάκι της στὰ γόνατά του, εἶπε, με τὴ χαϊδεμένη φωνή των μικρῶν παιδιῶν.

—Θεῖε μου, θέλω κι' ἄλλο ἓνα μικρὸ δωράκι ἀπὸ σένα.

Ο ντέ Ρότσαρντ, πὺλ ἡ στάση της καὶ ὁ τρόπος τῆς ὁμιλίας της, τοῦφεραν στὸ νοῦ τὰ παλαιὰ καλὰ χρόνια, ὅταν ἡ μόνη του ἔγνοια ἦταν ἡ ἱκανοποίηση ὅλων των καπρίτσιων τῆς πολυαγαπημένης του μικρούλας, ἀπάντησε με τὸν ἴδιο κωμικὸ ἀυστηρὸ τρόπο, πὺλ τῆς ἀπάντησε τότε :

—Τι θέλεις, παραχαϊδεμένο κακοκόριτσο ;

—Θέλω νὰ μοῦ δώσης τὴν ἀδεια νὰ κόψω σήμερα ὅλα τὰ λουλούδια τῆς σέρρας.

Κι' ἐπειδὴ κατάλαβε, πὺλ ὁ ντέ Ρότσαρντ, ἐτοιμαζόταν νὰ τῆς ἀρνηθῇ μιὰ τέτοια τρέλλα, πρόσθεσε γρήγορα, χαϊδεύοντας τὸ κεφαλάκι της στὰ γόνατά του, σὰ γατούλα :

—Θέλω νὰ γεμίσω τὰ βάζα λουλούδια. Νὰ κάνω πάνω στὴν τουαλέττα μου ἓνα λουλουδένιο λόφο, νὰ πλέξω γύρω ἀπὸ τὰ κάγκελλα τοῦ κρεβατιοῦ μου γκιρλάντες ἀπὸ μοσκόβολα ἀνθάρια. Θέλω σήμερα, πὺλ εἶναι ἡ γιορτὴ των γεννεθλιῶν μου, νὰ φέρω, πρόωρα, τὴν ἀνοιξὴ στὸ δωμάτιό μου !

Ο ντέ Ρότσαρντ, ἀναποφάσιτος, σκεφτόταν ἀπὸ τὴ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Μία παραμονὴ πρωτοχρονιάς στὴ Νέα Ὑόρκη

ὁ ἐπίσκοπος τῆς Νέας Ὑόρκης Τὸμ Ἀμστρογγ ἐβδομηνταπεντάτης πιά, κάθεται μπροστὰ στὴ φωτιά τοῦ τζακιῦ συντροφειμένος ἀπ' τὴν ἔγνοιά του τὴ Σούζη καὶ μαθαίνει ἀπ' αὐτὴ ὅτι ὁ ἀδελφός της κι' ἔγγονός του Χάρου ἀγαπᾷ καὶ πρόκειται νὰ παντρευθῇ, μιὰ ἡθοποιὸς. Αὐτὸ τὸν ταράσσει κι' ὅταν ἔρχεται ὁ Χάρου καὶ τοῦ ζητάει τὴν ἀδεια του γιὰ τὸ γάμο, ὁ γέρος ἐπίσκοπος προσπαθεῖ νὰ τὸν μεταπειλή. Μπροστὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ Χάρου ὁ γέρος ἐπίσκοπος ἀναγκάζεται ν' ἀνοίξῃ μπροστὰ του μιὰ κασσετίνα ὅπου βρίσκεται ἓνα μεταξωτὸ μαντηλάκι, ἓνα μπουκετάκι μαρμαμένον ἀσπρὸ μενεξέδες κι' ἓνα τετράδιο ὅπου ὁ αἰδεσιμώτατος εἶχε γράψῃ τὸ ρομάντζο πὺλ εἶχε ξήσει στὰ νεύρα του με μιὰ περίφημη ἡθοποιὸς τοῦ καιροῦ του, τὴ Ρίτα Κανταλίνι. * * Σὲ μιὰ γιορτῇ, στὸ μέγαρο τοῦ ντέ Ρότσαρντ, ὁ νέος τότε πᾶστορας Τὸμ Ἀμστρογγ γνωρίζει τὴν τραγουδίστρια τῆς ὀπερας Ρίτα Κανταλίνι, καὶ τὴν ἐρωτεύεται. Ο ντέ Ρότσαρντ, πὺλ ἦταν ἐραστής τῆς Ρίτας Κανταλίνι, κι' ἡ ἀνηψιά του Μαίρη, πὺλ ἀγαπᾷ ὁλόθερμα τὸν Τὸμ Ἀμστρογγ χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ξέρῃ, ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτό. Ἀντιθέτως ὁ Τὸμ Ἀμστρογγ εἶναι τόσο εὐτυχισμένος πὺλ ἀλλάζει τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς του. Καλεῖ τὴν Κανταλίνι στὸ γραφεῖο του καὶ τῆς προτείνει ν' ἀρραβωνιαστοῦνε. Ἐκεῖνη τοῦ δηλώνει πὺλ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα του κι' ὁ Τὸμ ὑποψιάζεται πὺλ δὲν ἀγαπᾷ ὁ ντέ Ρότσαρντ κι' ὅταν τὸν βλέπῃ νὰ μπαίνει τὸν προκαλεῖ νὰ ὁρκισθῇ πὺλ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἐκεῖνος γιὰ νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν ὁρκίζεται μὰ ἡ Κανταλίνι ἐξανίσταται καὶ μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν. Ο Τὸμ ἔξαλλος τοὺς διώχνει κι' ὅταν τ' ἄλλο πρωτὶ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ λευκὴ νύχτα τὸν ἐπισκέπτεται ἡ Μαίρη τὴν διώχνει κι' αὐτὴ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὸν ἔρωτά της. Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐμφανίζεται ὁ θεῖος της τὴν παίρνει καὶ σ' ἀμάξι πὺλ τὴν πηγαίνει σίτι, προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Όταν ἡ Μαίρη συνέρχεται ἀπὸ μιὰ λιγούρμια βλέπει στὸ κεφάλι της ἄσπρα τριαντάφυλλα καὶ ὁ θεῖος της τῆς θυμίζει ὅτι ἔχει τὰ γενεθλιά της. Ο ντέ Ρότσαρντ προσπαθεῖ νὰ φανῇ εὐθυμὸς καὶ ἡ Μαίρη τὸν ἀνταποδίδει τᾶστα. Βλέποντας μιὰ κούκλα ἀνάμεσα στὰ ἄλλα δῶρα πὺλ τῆς προσφέρει εἰσέρχεται στὸ λαιμό του, σὰ μικρὸ παιδί καὶ τὸν πνίγει στὰ φίλια καὶ στὶς εὐχαριστίες.

σπίτι λουλουδία. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα πρέπει νὰ γιορταστῇ.

Τὴν φίλησε τρυφερά στὶς ξανθιές της μπουκλίσες καὶ κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι πρόσθεσε, ἐνθουσιασμένος :

—Καὶ νὰ δῆς, πὺλ ὁ γέρο—τσιγκούνης, ὁ θεῖός σου, ἔχει μιὰ πρώτη τᾶξως σκέψη γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἰδέαν σου. Θέλεις, εἶπες, νὰ φέρῃς, πρόωρα τὴν ἀνοιξὴ στὸ δωμάτιό σου. Πολὺ καλά. Μὰ ἡ ἀνοιξὴ δὲν ἔχει μονὰχὰ λουλούδια. Ἐχει καὶ πουλιά. Λοιπόν, ὁ κακὸς σου θεῖος, πὺλ εἶναι πάντα τόσο στρεψόδικος, ὅταν πρόκειται νὰ σοῦ κάνῃ τὰ χατήρια σου, φεύγοντας ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, δὲ τρέξῃ σ' ὅλη τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ ἀγοράσῃ καὶ νὰ φέρῃ στὴν πρόωρή σου ἀνοιξὴ, τοὺς τραγουδιστὲς της.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του πάνω—κάτω, με κωμικὴ σοβαρότητα καὶ ἀπειλώντας τὴν με τὸ δάχτυλο, ὑποχώρησε στὶς μύτες των ποδιῶν του ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε καὶ στὸ κατῶφλι εἶπε :

—Θὰ σοῦ κουβαλήσω, δεσποινίς νεράτσα, πὺλ θέλεις νὰ φέρῃς, σῶναι καὶ καλά, χειμωνιάτικα, τὴν ἀνοιξὴ, ὅσα καναρίνια βρῶ. Σὺ, στὸ μεταξὺ, ἔχεις τὴν ἀδεια νὰ μὴν ἀφήνῃς λουλουδὶ γιὰ λουλουδὶ στὴ σέρρα μου παὶ νὰ στελῇς ν' ἀδειάσης ὅλα τ' ἀνθοπωλεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης Σόμφωνοι ;

Χαμογελοῦσε εὐτυχισμένος, με τὴν ἰδέαν πὺλ ἡ ἀνηψία του ἔχονοσε τόσο εὐκολα, τὴν πρώτη ἔρωτικὴ της ἀπογοήτευση.

Καθὼς μάλιστα ὑποκλίθηκε κι' ἐτοιμαζόταν νὰ σύρῃ τὸ θυρόφυλλο ἔκανε τὴ σκέψη πὺλ ἡ πολυαγαπημένη του μικρούλα, δὲν εἶχε πάρει ὅσο νόμιζε σοβαρὰ τὸν ἔρωτά της με τὸν Τὸμ.

Ἡ σκέψη αὐτὴ, τὸν ἡσύχασε ἐντελῶς, ὅταν ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ στάθηκε ἄλγιστα δευτερόλεπτα, ἀκουμπισμένος

στὸν παραστάτη, προσπαθώντας νὰ διώξῃ τὴν πίκρα του, πὺλ ζητοῦσε νὰ τὸν ξανακυριεύσῃ.

Ὑστερα, γοργός, κατέβηκε τὴ σκάλα κι' ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι του.

Μόλις ἀκουσε τὰ βήματα τοῦ ντέ Ρότσαρντ, ν' ἀπομακρύνονται, ἡ Μαίρη, ἐξαντλημένη, σωριάστηκε πάνω στὸ κρεβάτι της.

Μὲ τὸ κεφάλι βυθισμένο, στὰ πουπουλένια μαξιλάρια, πὺλ γνώρισαν τὶς ἀτέλειωτες νύχτες τῆς ἀγρύπνιας, τὰ παρθενικά της ὄνειρα καὶ τὶς ἀκαταστάλαχτες ἐρωτικὲς τῆς λαχτάρεις, ἔξωπασε σ' ἓνα κλάμμα βουβό, γιὰ κάμ-ποση ὥρα.

Ὑστερα, ὠρθώθηκε πελιδνῇ.

Στὰ μάτια της θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ διαβάσῃ ὁλοκά-θαρα, τὴν τραγικὴν ἀπόφασιν, πὺλ εἶχε πάρει.

Τὰ χεῖλια της ξεραμένα, πικρά, ἀχρώα, κινήθηκαν καὶ τρεῖς λέξεις σχηματίστηκαν καὶ προφέρθηκαν, σιγα-λές, σὰν ἀνάσα :

—Πρέπει νὰ πεθάνω !

Μὲ σιγαλὰ βήματα, πῆγε ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ, μόλις βγῆκε, σὰ νὰ τὴν κυνηγοῦσαν, ἔτρεξε τὸ διάδρομο, ἀνέβηκε τρία—τρία τὰ σκαλιά τῆς μαρμαρίνης σκάλας, πὺλ ὠδηγοῦσε στὴ σέρρα καὶ δὲ στάθηκε νὰ πάρῃ ἀνάσα, παρὰ μόλις βρέθηκε στὸν τεράστιο, θολωτὸ, ὑαλόφραχτο χῶρο, ὅπου ἀνθοῦσαν ὅλα τὰ λουλούδια τῆς ἀνοιξῆς καὶ τοῦ καλοκαιριοῦ.

Μὲ τὴ βαθεῖα ἀνάσα, πὺλ πῆρε, ὅμως, αἰσθάνθηκε ἓνα βαρὺ χλιαρὸ ἀρώμα νὰ τῆς πλημμυρίσῃ τὸ στῆθος καὶ νὰ τῆς φέρνῃ μιὰ μικρὴ παροδικὴ ζάλη.

Τὰ λουλούδια ὅλων των χρωμάτων, ὅλων των ἀρωμάτων κι' ὅλων των ἐποχῶν, εἶχαν κορώσει τὴν ἀτμοσφαῖρα με τὰ μυρωδικὰ βαρυστασιμὰ γυμνάσια τους.

Ἦ κι' ἂν ἔξω τὸ χιόνι σκέπαζε τὰ πάντα ;

Μέσα στὴ σέρρα ὁ ἀέρας ἦταν θερμὸς.

Κάτω ἀπ' τὰ κρύσταλλα ὡφύλαζε σὲ χρώματα καὶ σὲ μυρωδιὰς ὁ Ἀπριλομᾶς !

Ἡ Μαίρη ἔφερε τὸ χέρι της στὸ μέτωπο γιὰ νὰ διώξῃ τὴν παρωδικὴ ζάλη καὶ μουρμούρισε με τὰ μάτια κλειστά :

—Αὐτὸ ἀρώμα, τὸ ἀρώμα, πὺλ σκοτώνει !

Όταν ἀνοίξε τὰ μάτια της, παρετήρησε μ' εὐχάριστη ἐκπληξῇ, πὺλ δὲν ἦταν δακρυσμένα.

Μὲ μιὰ κίνησιν ἀνάλαφρη, χτύπησε τὸ ἀσημένιο βάζο, πὺλ κρεμόταν σ' ἓνα τρίποδο, με τὸ κοκκαλένιο του σφυρί, καὶ περίμενε.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα, ἐμφανίστηκε κορδωμένος, μέσῃ στὴν πράσινη οἰκοστολή του, ἓνας ὑπηρέτης.

Ἡ Μαίρη χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ πρόσταξε :

—Φώναξε τὴ Ντόλλη, τὴ Λιού καὶ τὴ Μαρκέλλα. Νάρθουν ἔδω με κάμπο-σα κορινθάρια. Θέλω νὰ κόψω ὅλα τὰ λουλούδια τῆς σέρρας.

Ο ὑπηρέτης ἔκανε νὰ πῇ κάτι, μὰ σ' ἓνα αὐστηρὸ βλέμμα τῆς Μαίρης, περιωρίσθηκε νὰ ὑποκλιθῇ, νὰ κάνῃ μιὰ κανονικὴ μεταβολὴ καὶ νὰ φύγῃ, ἀνασηκώνοντας χαρακτηριστικὰ τοὺς ὤ-μους του.

Ἡ Μαίρη ἀρχισε τότε νὰ θερρίζῃ με τὰ λεπτὰ, ἀβρὰ κρινόδαχτυλα χερᾶ-κιά της, ὅλο ἐκεῖνο τὸ λουλουδόκοσμο.

Τριαντάφυλλα ἀπριλιάτικα, σ' ὅλους τοὺς τόνους τοῦ κόκκινου, ἀπὸ τὸ λευ-κορόδινο ὡς τὸ βαθὺ βυσινί τοῦ βε-λούδου.

Γιασεμιά ἄσπρα καὶ κίτρινα, δια-τσέντα, γκαρτένιες, μαβιά καὶ οὐρανό-χρωμα ζουμπούλια.

Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ, τὰ πλατυπέτα-λα ἐξωτικά λουλούδια τῆς Ἀφρικῆς καὶ των Ἰνδιῶν ποδοῦν μουσικὰ σχή-ματα καὶ βαρεῖες μυρωδιὰς : μανόλιες, λωτόκριννα, σπαντάρες, κροκίες μπι-κόνιες, ἱσπαχάν.

Οἱ τρεῖς ὑπηρέτριες, πὺλ ἔφτασαν με καλαμώπλετα καλαθάκια, μάζευαν ἀπὸ τὰ μαρμαρένια δάπεδα τὴν πλού-σια συγκομιδὴ σιγομιλώντας καὶ σχο-λιάζοντας τὸ καινούργιο καπρίτσιο τῆς

κυρᾶς τους.

Καταμεσὶς στὴ σέρρα, ἓνα γκροῦπο ἀπὸ τρία ἔρωτά-πουλα, πελεκημένα σὲ ἀχνορόδινο μάρμαρο, συμπλεκόν-τουςαν μ' ἓνα κατάστρο, μαρμαρίνο κύκνο, καὶ εἶχαν ἄ-δράξει σφιχτὰ τὸ στέρνο του καὶ τὶς φτερούγες του, με τὰ παχουλὰ τους χεράκια. Ο κύκνος, ὑψώνοντας, με μιὰ κί-νησιν, ὕστατης προσπάθειας, τὸν ἀρμονικὸ του λαιμό, λέ-ει κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ κελαϊδήσῃ τὸ στέρνο του, ἐπιθανάτι-τραγοῦδι, ἀνοίγει με μιὰ σύσπαση πόνου, διάπλατα, τὸ ράμφος του. Ἀντίς, ὅμως, γιὰ τὶς χαμηλές, ἀλλὰ τόσο παθητικὲς νότες τοῦ κύκνου τραγουδιοῦ, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμέ-νο του ράμφος πηδάκιζε μιὰ στήλη κατακάθαρου νεροῦ ἀνέβαινε ψηλά, ἀνοιγόνταν σὰ μιὰ τεράστια ὀμπρέλλα, σὲ λεπτές—λεπτές σταγόνες, πὺλ καθὼς ἔπεφταν στὴ μαρμα-ρίνη στέρνα, ἱριδισμένες σὲ φῶς των πολυέδρων κρυστάλ-λων τῆς ὀροφῆς, μοιάζαν με βροχὴ ἀπὸ ζαφείρια, παλά-τια καὶ διαμάντια καὶ σιγομιλιούσαν τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ.

Ἡ Μαίρη, ἀδιάφορη γιὰ ὅλα, με τὶς ξανθές της μπού-κλες ἀνάκατες, ἐξακολουθοῦσε τὸν θερισμό.

Όσο προχωροῦσε σπέρνοντας καὶ σιτίζοντας στὸ μαρμαρένιο δάπεδο τῆς σέρρας ἀγκαλιές τὰ λουλουδία, τόσο τὰ δάχτυλά της δούλευαν πρὶ πυρετικά, μ' ὅλο πὺλ εἶχαν καταξοικιστῇ καὶ ματώσει.

Κι' ὅταν πιά δὲν ἀπόμεινε, οὔτε ἓνας ἀνθός, οὔτε ἓνα μισανοιγμένο μπουμποῦκι ἀκοφτο, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω της, σὰ νὰ τὴν κυνηγοῦσαν οἱ ἀδικοθερισμένες ψυχές των λουλουδιῶν, κατέβηκε τρέχοντας, τὴ μαρμαρίνη σκάλα καὶ πρόσμενε, στὸ κατῶφλι τῆς κἀμαρᾶς της, τὶς ὑπηρέτριες της, πὺλ τῆς κουβάρησαν σὲ τέσσερις—πέντε δρόμους τὴν πλούσια ἀνθινὴ συγκομιδὴ.

Ὑστερα ἔκλεισε τὴν πόρτα, φόρτωσε τὰ βάζα με τὰ μακρόμίσχα λουλουδία, μάζησε μερικὰ στὴν τουαλέττα της, στὶς ἑταζέρες, στὸ κρεβάτι της καὶ κάθισε σταυρο-πόδι πάνω σ' ἓνα λόφο μαξιλαριῶν γιὰ νὰ πλέξῃ μιὰ γκιρ-λάντα γιὰ τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιά.

Ἀποδιάλεξε ἄσπρα τριαντάφυλλα, χλωμές γκαρντένιες καὶ μπουμποῦκια ἀπὸ τὰ συντεφνίνα λωτόκριννα.

Τ' ἀχρώμα της χεῖλια εἶχαν μισανοιχτῇ σ' ἓνα πικρό-τατο χαμόγελο κι' ἀπὸ τὰ μακρὰ της ματόκλαδὰ της στάλαζαν θρόμπο—θρόμπο τὰ δάκρυά της καθὼς τὰ τρε-μμένα δάχτυλά της πλέκαν τοὺς μίσχους των λουλουδιῶν ἀγάλη—ἀγάλη.

«Ἄλλες στὴν ἡλικία μου» συλλογίστηκε «ὄνειρευον-ται πλούσιο καὶ διαλεχτὸ τὸ στεφάνι τοῦ γάμου τους. Ἐγώ, πὺλ οὔτε πρὶ ἀσκήμῃ εἶμαι ἀπὸ πολλές, καὶ δὲν εἶμαι σὰν ἄλλες, δίχως στὸν ἥλιο μοῖρα, πλέκω τὸ ιερὸ-κό μου στεφάνι στὰ δεκαοχτὼ μου χρόνια».

Ὑστερα ἀναλογίστηκε τὸ πόσο τρο-μερὸ πρᾶγμα θάταν ὁ θάνατος μὰ κού-νησε τὸ κεφάλι της μιλώντας φωναχτὰ στὸν ἴδιο της τὸν ἑαυτό.

—Ἐνός θάνατος, πὺλ τὸν δίνουν οἱ ψυχές των λουλουδιῶν, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τόσο τρομερὸ πρᾶγμα. Καμμιά πλη-γὴ, καμμιά σύσπαση ἀγωνίας ἢ πόνου. Ἡ μικρὴ εὐχάριστη ζάλη, πὺλ φέρνει ἀ-παλὰ—ἀπαλὰ στὸν ὕπνο. Στὸν ὕπνο τὸν ἀξυπνῇ. Αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ἐνὰν τέτοιοι-ν ὕπνο δὲ θὰ τολμοῦν νάρθουν καὶ νὰ τὸν ταράξουν οὔτε θλιβερές ὑποφαντασίες, οὔτε κακὰ ὄνειρα. Κι' ἂν ἔρθῃ καὶ κανέ-να ὄνειρο στὸν ὕπνο πὺλ κάνει τόσο βαρὺ ὅτι εἶναι πρὶ ἐλαφρὸ στὸν κόσμον αὐτό—τὸ ἀρώμα—θᾶναι ἓνα ὄνειρο πα-ραδεισένιο ἓνα ὄνειρο γεμάτο πεταλοῦ-δες, θροῖσματα φουντωμένων δενδρῶν καὶ τρίλιες γλυκοκέλαδων πουλιῶν. Ἄν-εἶναι τέτοιο τ' ὄνειρο, καλῶς νάρθῃ γιὰ νὰ με συντροφέψῃ ὡς τὸ κατῶφλι πὺλ ὀδηγεῖ ἀπὸ τὴ ζωὴ στὸ θάνατο.

Ἀφοσιωμένη στὸ παραμιλητὸ της, δὲν πρόσεξε τὴν πόρτα πὺλ ἀνοίξε καὶ τὸ θεῖο της, πὺλ μπῆκε κρατώντας με με-γάλο κόπο ἀπὸ δυὸ χαλκάδες δυὸ μεγά-λα καγκελόφραχτα κλουβιά, ὅπου φτερού-γιζαν καὶ τίτιβιζαν ἓνας κόσμος ὁλό-κληρος καναρινιῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

-Απόψε πήρα ένα γράμμα, που δεν είναι άλλο από μια απειλή θανάτου, από μέρους ενός τρελλού ή ενός εγκληματίου... μουρμούριζε ο διάσημος Αιγυπτιολόγος Μάρτεν Μπάρρ, όταν ο μαίτρ, τελειοντάς του ένα έπισκεπτήριο τοποθετημένο σ' ένα δίσκο, ανάγγειλε.

-Ο δόκτωρ Τζέντ...
-Ποιός είν' αυτός ο διάβολος!—είπε ο καθηγητής, άλλ' όταν έφριξε μία ματιά στο μυλιέτο διάταξε να οδηγήσουν τον έπισκέπτη στο καπνιστήριο.

Σε λίγο οι δυο άντρες έδιναν τ'α χέρια κι' ο δόκτωρ Τζέντ έξηγοϋσε στον Αιγυπτιολόγο πώς ήταν απεσταλμένος του «Ταχυδρόμου της Νέας Υόρκης» να του ζητήσει

μια συνέντευξη σχετικά με την ανακάλυψη της μούμιας του Φαραώ: Μα—Ατ—Αν—Ρά.

-Είμαι πολύ κουρασμένος, είπεν ο Μπάρρ και θα σ'ας παρακαλέσω να περάσετε μιάν άλλη μέρα.

Ο Τζέντ, που ήταν ένας κομψός αθλητικός νέος, έφριξε μία ματιά κωμικού τρόπου στο παράθυρο κι' ο καθηγητής χτυμώλασε:

-Ναι, ρίχνει χαλάζι και γι' αυτό δεν θα σ'ας διώξω. «Η κόρη μου θα σ'ας έτοιμάσει ένα δωμάτιο γι' απόψε κι' αύριο θα μιλήσουμε γιά τη μούμια.

Η μίς Μπέλλα σταμάτησε έκπληκτη στο κατώφλι της πόρτας, όταν είδε τον άγνωστο, αλλά κατέπνιξε άμέσως τη συγκίνησή της και προχώρησε ήρεμη.

-Σου παρουσιάζω τον δόκτωρα Τζέντ, άμερικανό δημοσιογράφο, θα μείνι εδώ απόψε είπεν, ο Αιγυπτιολόγος στην κόρη του. «Ετοιμάσε του λοιπόν να κοιμηθ' και κράτησέ του συντροφιά ως να νυστάξει. Έμένα με συγχωρείτε, έχω ανάγκη ν' αναπαυθώ.

Έσφιξε και πάλι το χέρι του ξένου, φίλησε την κόρη του τρυφερά στο μέτωπο κι' απέσύρθη.

Όταν έμεινε μόνη με τον άγνωστο ή Μπέλλα πλησίασε και τον ρώτησε νευρικά:

-Αφού δεν είσθε ούτε δημοσιογράφος, ούτε άμερικανός, τι ζητάτε από τον πατέρα μου;

-Ήρθα γιά σ'ας Μπέλλα. Άκούστε με σ'ας παρακαλώ. Δεν έπαιξα καθόλου με την καρδιά σας, όπως μπορεί να πιστεύετε. Κι' αν χάθηκα ξαφνικά, αφού σ'ας έξομολογήθηκα την αγάπη μου, το έκανα γιατί βρέθηκα στην ανάγκη. Σήμερα όμως μπορώ να σ'ας ζητήσω συγχώρηση. Έμαθα πώς κάποιος άλλος ενδιαφέρεται γιά σ'ας και έπειδή φοβήθηκα μήπως γίνετε γυναίκα του, γι' αυτό ήρθα...

-Πολύ άργά—ψιθύρισε ή Μπέλλα δακρύζοντας. Δεν είμαι έλεύθερη. Γνωρίζοντας πώς ο πατέρας μου δεν θα με έδινε σέ κείνον που αγάπησα στο μεταξύ, γιατί εκείνος δεν είχε μία σταθερή θέση, τον παντρεύτηκα κρυφά. Δεν μπόρεσα ν' αντισταθώ... Ο γάμος έγινε ακριβώς σήμερα... Άλοίμονο, ήμουν μία τρελή. Τζαίημς, μά μιλεις τώρα τό καταλαβαίνω!

-Ω, καλά λοιπόν τό φαντάστηκα εγώ, μουρμούρισε ο Τζέντ, χλωμιάζοντας. Οδηγείτε με ωστόσο στο δωμάτιο του πατέρα σας. Πρέπει να του μιλήσω άμέσως.

Στο κατώφλι της πόρτας του Αιγυπτιολόγου ο Τζέντ στάθηκε κι' άκουμπώντας τό χέρι του στον ώμο της κόρης της είπεν:

-Αν έχης έμπιστοσύνη σέ μένα Μπέλλα, όρκίσου μου πώς δεν θα συναντήσης τον άνδρα σου πριν της αύριον.

-Σου τό όρκίζομαι—απήντησε ή Μπέλλα κοκκινίζοντας.

Την άλλη μέρα τό πρωί ο μαίτρ δεν άκουσε τον καθηγητή να τον φωνάζει όπως συνήθως κι' άνησύχησε. Πήγε στον γραμματέα Ντάλ και μαζί πήγαν και χτύπησαν την πόρτα του δωματίου του. Δεν πήραν όμως άπάντηση και

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ

τότε έσπασαν την πόρτα που ήταν κλεισμένη από μέσα. Στο κρεβάτι πάνω βρέθηκε ντυμένο τό πτώμα του Μάρτεν Μπάρρ που στο δεξιό χέρι έσφιγγε ένα πιστόλι γεμάτο. Είδοποιήθηκε άμέσως ή άστυνομία, μετέφεραν τό πτώμα στο νεκροτομείο όπου άπεδείχθη πώς ο καθηγητής πέθανε από φυσικό θάνατο κατά τη μία τό πρωί: Δυό όμως σκοτεινά σημεία έδημιούργησαν ύποψίες στους άστυνομικούς. Ο δόκτωρ Τζέντ είχε εξαφανιστή την νύκτα κι' έπάνω

στο γραφείο του Αιγυπτιολόγου βρέθηκε ένα σημείωμα που έλεγεν: «Έσκότωσα ήδη τους συναδέλφους σου. Τώρα είναι ή σειρά σου, αυτή είναι ή κατάρα του Μα'Ατ-Εν-Ρά».

Ο έπιθεωρητής Μόρτον της Σκώτλαντ Γάρντ έτρεξε στη Βίλλα Μπάρρ στις 5 τό άπόγευμα. Στο καπνιστήριο είχαν μαζευτή ή μίς Μπέλλα, ο Ντάλ, κι' ο μηχανικός Κόττομ που τον έκάλεσαν τηλεφωνικά από τό Λίβερπουλ όπου είχε πάει αφού πέρασε μία βραδιά φιλοξενούμενος στο Μπάρρ.

-Λοιπόν—είπε ο άνακριτής—σείς είσθε τό μόνο τρία πρόσωπα που είσαστε παρόντα χθές τό βράδυ σ' αυτό τό σπίτι, έκτός από τους υπηρέτες και τον δόκτωρα Τζέντ που έξηφανίσθη. Ο καθηγητής περιμένε καμιά έπίσκεψη ή προέβλεπε τον κίνδυνο;

-Όταν ήλθε ο δόκτωρ Τζέντ, μίλοϋσε ο καθηγητής γιά κάποια άπειλή που έλαβε πριν—απήντησε ο γραμματέας Ντάλ.

-Ακριβώς θα πρόκειται γιά τό σημείωμα που βρήκαμε. Ο Μόρτον έρώτησε την μίς Μπέλλα.

-Σείς είπατε πώς έτοιμάσατε τον ξενώνα γιά τον άγνωστο. Είσθε βεβαία πώς αυτός πήγε στο δωμάτιό του;

Η μίς Μπέλλα στάθηκε σιωπηλή κι' ύστερα απήντησε:

-Τόν συνώδευσα εγώ.

-Και σείς κύριε Κόττομ, που περάσατε εκείνο τό βράδυ;

-Στό δωμάτιο του κ. Ντάλ που μ' αυτόν παίζαμε χαρτιά.

-Μέχρι ποιά ώρα;

-Μέχρι τις δύο, γιατί στις τρεις έπρεπε να φύγω γιά τό Λίβερπουλ και δεν είχα κέφι να πλαγιάσω γιά λίγες ώρες.

-Κι' όλη την ώρα μέναι με τον κ. Ντάλ;

-Βγήκα μόνον μία φορά γιά να πάρω τσιγάρα από τό δωμάτιό μου.

-Ποιά ώρα περίπου;

-Ακριβώς στή μία. Έκύτταξα τη στιγμή εκείνη τό ρολόγι.

-Πού είναι τό δωμάτιό σας;

-Πλάγι στο Ντάλ, στο δεύτερο πάτωμα, έπάνω από εκείνο του καθηγητού.

-Ας πάμε στο δωμάτιο του θύματος. Θέλετε να με συνοδεύσετε;

Ο Ντάλ μπήκε πρώτος κι' ο άστυνομικός ρώτησε:

-Αυτό τό παράθυρο ήταν άνοιχτό σήμερα τό πρωί;

-Όχι. Έξέ άλλου είναι σιδεροφραγμένο και δεν μπορεί να μπή κανείς.

-Τό βλέπω. Όστε κανείς δεν θα μπορούσε να μπή κι' απ' την πόρτα αν δεν τό επέτρεπε ο καθηγητής.

Έφριξε γύρω του μία ματιά κι' ύστερα είπεν: Θέλετε να με αφήσετε μόνον;

Ο Ντάλ ξαναγύρισε στο Ισόγειο.

Στις 9 ο κ. Μόρτον ξαναγύρισε στη Βίλλα. Τη φορά αυτή είχε μαζί του τον δόκτωρα Τζέντ. Οι τέσσερις άστυ-

ΜΑ 'ΑΤ ΕΝ ΡΑ

νομικοί που τον συνώδευαν έμειναν στην άντικάμαρα. Ο Τζέντ άρχισε πρώτος τό διάλογο:

-Ας προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε την κατάρα του Μα'—ατ—εν—Ρά. Άσφαλώς ο εγκληματίας θα έστειλε εκείνο τό σημείωμα και γι' αυτό ο καθηγητής κοιμήθηκε με τό πιστόλι στο χέρι. Έτσι άποκλείεται να παρουσιάσθη κανείς στο δωμάτιο κι' ο καθηγητής να πεθάνη από συγκοπή της καρδιάς. Έγώ όμως πιστεύω ότι διεπράχθη εγκλημα, όποτε γεννιέται τό έρώτημα: «Ποιός σκότωσε τον καθηγητή; Χθ' ήλθ' εδώ γιά να τον είδοποιήσω και του τό είπα όλα άλλ' αυτός δεν με άκουσε.

-Λοιπόν, ποιός τον έσκότωσε τον καθηγητή;—έπέμεινε ο κ. Ντάλ.

-Τόν σκότωσε ο άνθρωπος εκείνος που ήταν άγρυπνος στις δύο τό πρωί.

-Στις δύο!—ξεφώνησε ο Κόττομ.—Μ' αυτός πέθανε στή μία!

-Γιατί τό παραθυρό του στις δύο ήταν κλειστό ενώ στή μία ήταν άνοιχτό. Κύριε Κόττομ, εγώ δεν ξέρω να έξηγήσω τους λόγους που έπιθυμούσατε τον θάνατο του καθηγητή. Ξέρω όμως πάρα πολύ καλά πώς τον σκότωσατε σείς.

Ο Κόττομ σόπασε. Σ' ένα νεύμα του Τζέντ, ο κ. Μόρτον τον πήρε από τό χέρι και τον παρέδωσε στους άστυνομικούς. Σόπασαν όλοι όταν άργότερα άκούστηκε ή φωνή του Ντάλ.

-Και τώρα, έξηγήστε μας, κύριε.

-Πρώτα όφείλω να παρουσιασθώ. Είμαι ο Τζαίημς Τζέντ, της έπιστημονικής άστυνομίας—είπεν κάνοντας μιάν υπόκλιση.—Τό εγκλημα θα διεπράχθη ως έξης: ή διαθήκη του καθηγητού πάροχωρεί στον Κόττομ άρκετη περιουσία. Γνωρίζοντας όμως,—γιατί δεν είναι μηχανικός αλλά κακοποιός—πώς είναι βουτηγμένος σιά χρέη, σκέφτηκα πώς είχε εγκληματικές βλέψεις και μαθαίνοντας πώς στις τρεις τό μεσάνυχτα θάφηνε, όποπτεύθηκα άμέσως πώς κάτι έτοιμάζε. Όσο όμως κι' αν τον παρηκολούθησα αυτός κατόρθωσε να διαπράξη τό εγκλήμα του, χωρίς ν' αφήση ίχνος. Έν τούτοις μία σπουδαία παρατήρηση του δόκτορος Μόρτον μ' έκαμε να παραδεχθώ πώς μόνον αυτός έσκότωσε τον άτυχο έπιστήμονα. Να περί τίνος πρόκειται. Τό θερμόμετρο του δωματίου του καθηγητού μου έδειξε πώς τό παράθυρο άνοίχτηκε λίγο πριν από τη 1 και 17 και ξανακλείστηκε πριν των 2 και 25. Κατά ποιόν τρόπο όμως; Τό παράθυρο κλείνει με ρουλό και, αν κανείς από ψηλά τό τραβήξη μ' ένα σπάγγο άμέσως άνοίγει. Αυτό έκαμε κι' ο κ. Κόττομ από τό παράθυρό του. Αφήνοντας ύστερα τον

σπάγγο, τό παράθυρο κλείνει.

Ο εγκληματίας έπαιξε αυτό τό κόλπο, γιατί τό δωμάτιο του καθηγητού ήταν γεμάτο από δηλητηριώδη άέρια, την «ντεβιλίν Β», που άφήνει στο πτώμα τά συμπτώματα της συγκοπής της καρδιάς. Άνοίγοντας τό παράθυρο τό δωμάτιο άερίστηκε. Ο Κόττομ κατόρθωσε να κάμη αυτή τη δουλειά στή μία ή ώρα όταν πήγε να πάρη τά τσιγάρα από τό δωμάτιό του. Τότε τό άνοιξε, και στις δύο όταν έτοιμάστηκε να φύγη, τό ξανάκλεισε. Τό δηλητήριο διοχετεύτηκε από τον πολυέλαιο που είναι σαν μεγάλο κύπελο.

Γυρίζοντας μία μόνη φορά τον διακόπτη, ανάβει ένα φώς και με τη δεύτερη ανάβει τό άλλο. Με ένα τρίτο γύρισμα σβύνουν όλα. Τώρα φαντασθήτε πώς τό δεύτερο λαμπάκι δεν υπήρχε και στή θέση του τά σύρματα έχωρίστηκαν σέ άπόσταση όλγων χιλιοστών. Γυρίζοντας τον διακόπτη μία δεύτερη φορά (πράγμα που είναι αναγκαίον γιά να σβύση τό φώς, ένας σπινθήρ ήλεκτρικός έκασε τό ελαστικό που περιείχε τό δηλητήριο κι' έτσι τό άέριο έπλημμύρισε τό δωμάτιο.

—Όστε ο Κόττομ...

...Θα κρεμασθή έχοντας μόνον ως βάσιν γιά τό εγκλημα τό θερμόμετρο.—Υστερα ρώτησε τον κ. Μόρτον.

-Τό θερμόμετρο βρίσκεται στήν άστυνομία;

-Όχι. Το έκρουσα στή κασσετίνα που ο Κόττομ έβαλε τό λαμπάκι που πήρε από τον πολυέλαιο γιά να τό αντικαταστήση με τον σωλήνα του δηλητηρίου. Άλήθεια πάω να τό φέρω.

Ο Ντάλ τον σταμάτησε προθυμοποιηθείς να τό φέρη εκείνος. Όταν ξαναγύρισε φέροντάς το ο Μόρτον του έσφισε δυνατά τό χέρι και του είπεν πώς τον συλλαμβάνει ως δράστην του εγκλήματος. Ο Ντάλ διεμαρτυρήθη λέγοντάς τον τρελλό άλλ' αυτός του πέρασε τις χειροπέδες ενώ ο Τζέντ έξηγοϋσε.

-Σείς ο ίδιος πέσατε στή παγίδα που σ'ας στήσαμε με τον Κόττομ. Σείς, νομίσατε πώς πέσαμε σέ μεγάλο λάθος, κι' όταν είπα πώς τό θερμόμετρο είναι τό μόνο βασικό στοιχείο του εγκλήματος πήγατε να τό φέρετε χωρίς να σκεφθήτε ότι μόνον ο εγκληματίας ήξερε γιά ποιά κασσετίνα έπρόκειτο! Θέλατε να άρπάξετε την περιουσία του πεθερού σας... ναί... γιατί ξέρω πώς παντρευτήκατε κρυφά την Μπέλλα, που την καταφέρατε. Ο γάμος όμως είναι άκυρος γιατί είσθε ήδη παντρεμένος προ δύο έτών...

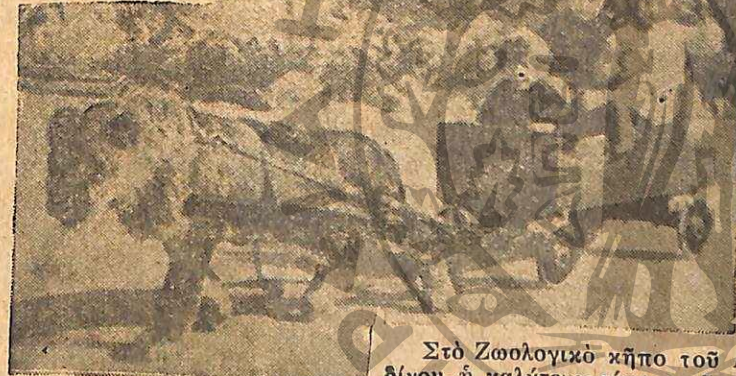
Η Μπέλλα άκούγοντας την έξηγήση ρίχτηκε στήν άγκαλιά του Τζέντ και εκείνος της είπεν.

-Μή στεναχωρείσαι πιά, αγαπητή μου. Πέσμου όμως γιατί είπες στον κ. Μόρτον πώς χθές δεν μπήκα στο δωμάτιο του πατέρα σου;

-Γιατί είχα μιάν άμφιβολία... και φοβόμουν μήπως σέ χάσω κι' εγώ σ' αγαπώ πολύ Τζαίημς! ΓΚ. ΜΑΡΙΝΟ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ

νιζομένον έλκύθρου, που σύρει μένος Άφρικανικός λέων. Τα έσοδα του Ζωολογικού κήπου έβδομαδιαίως, παρά τό μικρό τίμημα έκάστης κούρας φθάνουν τάς 400 λίρες.

Στό Ζωολογικό κήπο του Λονδίνου, ή καλύτερη τέρψις των παιδιών είναι να επιβαίνουν του είκοι υπομονητικώτατα, ένας έξημερω έσοδα του Ζωολογικού κήπου

Συνάμα είναι και καλότεροι όλων των άθλητών της Άγγλιας.

***Την 17ην ή 18 Αύγουστου συναντώνται έν Νέα Υόρκη οι πρωτοπυγμάχοι Ζόε Λούις και Μάξ Σμέλιγκ

2126

Τὸ σκοτάδι ἦταν πυ-
κνὸ, κι' ἡ θάλασσα,
τοῦ ἀπλῶν ὁρῶν πέρα,
τακρυὰ, φαινόταν πιὸ
σούρη κι' ἀπὸ τὸν οὐρανὸν.

Ἦταν ἡ ὥρα πού τὰ νερά—λόγω τῆς παλιρροίας—εἴ-
αν τραβηχθῇ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, δταν μιὰ εὐθυμῆ πα-
ρέα ἀπὸ ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποῦχαν βαρεθῇ τὸ χορὸ, εἴ-
αν ἔρθε νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους στὴν ἔρημη ἀμ-
μουδιά.

Ξαφνικά ἕνας ἀπ' τοὺς νέους εἶπε:

—Κυττάτε κεῖ πέρα, μπροστά μας, βλέπετε μιὰ σκιὰ;

—Ἀλήθεια, ποιὸς νᾶναι;

—Κανένα ρωμαντικός δίχως ἄλλο, ἔκανε ἓνα ἀπὸ τὰ
κορίτσια, ἀφοῦ τριγυρνᾷ τέτοιαν ὥρα μόνος του μέσ' στὸ
σκοτάδι.

—Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε; Εἶπε κάποια.

Ὅλοι τότε ἀρχισαν νὰ τρέχουν πρὸς τὴ σκιὰ, γελών-
τας καὶ ξεφωνίζοντας, δταν ὁ ἕνας ἔπεφτε ἐπάνω στὸν ἄλ-
λο, καθὼς τὸ σκοτάδι καὶ τὸ ἀνώμαλο τοῦ ἐδάφους, τοὺς
μπόδιζαν νὰ προχωροῦν ἐλεύθερα.

Ὁ ἀγνωστος, πού ἤθελαν νὰ φτάσουν, προσπάθησε νὰ
οὐς ἀποφύγει.

Κατάρθωσαν ἐν τούτοις νὰ τὸν πλησιάζουν, κι' ἕνας
πρὸ τὴν παρέα, βγάζοντας ἓνα ἡλεκτρικὸ φαναράκι ἀπ' τὴ
σέπη του, τᾶναψε ξαφνικά, κι' ἐφώτισε τὸ πρόσωπο τοῦ
γνώστου.

—Μπα! ὁ Τζιμμι! φώναξαν τότε ὅλοι ἐκπληκτοί. Τὶ κά-
εις ἐδῶ Τζιμμι; Πότε ἔφθασες; Γιατί δὲν ἦρθες νὰ χορέψουμε;

Οἱ ἐρωτήσεις ἔπεφταν βροχή ἐνῶ ἐκεῖνος ψιθύριζε.

—Ἀφήστε με. Ἀφήστε με μόνον! καὶ προσπαθοῦσε νὰ
οὐς ξεφύγει.

Ἐκεῖνοι ὅμως πιάσθηκαν ἀπὸ τὰ χέρια κάνοντας ἓνα
κύκλο γύρω του κι' ἀρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν πάλι.

—Ὅχι, θάρρης μαζί μας. Κάποια ἐρωτοδουλειὰ θᾶναι
τὴ μέση. Λοιπὸν, ἢ θὰ μᾶς διηγηθῇς τὴν ἱστορία σου, ἢ
θὰ σὲ παρακολουθώμες διὰ τῆς βίας.

Ὁ Τζιμμι τοὺς κύτταξε σὰ χαμένος. Ἐπειτα, σὰν ἡ καρ-
διά του νᾶταν πλημμυρισμένη ἀπὸ τὸ μυστικὸ του, καὶ νὰ
ἢ μπορούσε νὰ τὸ κρατήσῃ πιά, ἀρχισε νὰ διηγῆται ἃ
ἐλπισμένα χωρὶς νὰ σκέπτεται ἂν αὐτὴ ἢ εὐθυμῆ παρέα
ἢ συμμεριζόταν τὸν πόνο του.

—Ναι, γιὰ μιὰ ἀγάπη πρόκειται. Γιὰ μιὰ μεγάλη ἀγά-
πη. Πέριον στίς διακοπὲς εἶχα ἔρθε ἐδῶ μ' ἓνα συνάδελ-
φο, κι' εἶχα γνωρίσει ἓνα θαυμάσιο πλάσμα. Μιὰ κοπελ-
ίτσα ὁμορφὴ καὶ συμπαθητικὴ, μὲ τὴν ὁποία δὲν ἀργήσα
νὰ ἀρραβωνιασθῶ. Δὲν τὴν ξέρατε σεις. Ἦταν ἀπὸ μιὰ
ἐκτὴ πόλη τῆς Σκωτίας. Ἦταν εὐθυμῆ, ἀγαπητὴ, καλὴ
καὶ μὲ λάτρευε.

Στάθηκε γιὰ λίγο, ἀνάπνευσε βαθεῖα καὶ συνέχισε μὲ
τὸν ἴδιο μελαγχολικὸ τόνον φωνῆς.

—Εἶχε μόνον ἓνα μεγάλο ἐλάττωμα: ἦταν τρομερὰ ζη-
λιάρικα. Μόλις μ' ἔβλεπε νὰ μιλάω μὲ μιὰν ἄλλην γυναῖκα—
ταὶ γρηά κι' ἀσήμαντη νᾶταν—ἀγρίευε. Τὸ βλέμμα τῆς γι-
νᾶταν σκληρὸ καὶ τὸ πρόσωπό τῆς κατάχλωμο.

—Φάνυ, τῆς ἔλεγα ἐγὼ, πρέπει νὰ γιαιτρευθῇς ἀπ' αὐτὸ
ἢ φοβερὸ αἶσθημα. Ἀλλοιῶς θὰ εἶσαι πολὺ δυστυχισμένη
τῇ ζωῇ σου. Μὴ ξεχνᾷς διὸ θάμαστε ἓνα μοντέρνο ἀν-

δρόγυνο, καὶ πὼς θὰ
ἴδωμε στὸ Λονδῖνο, ὅ-
που οἱ συνθήκες τῆς κο-
ινωνικῆς ζωῆς, θὰ μᾶς ἀ-
ναγκάζουν συχνὰ νὰ χω-
ρῶμε καμμιά φορά τίποτε
ἐπιτόλεια φλέρι... Ἐγὼ
ἔχω ἄλλες γυναῖκες καὶ
μὲ ἄλλους ἀνδρες.

—Θὰ προσπαθῶ! ἔ-
λεγε ἀπαντοῦσε αὐτὴ μ'
τὴ λυπημένο χαμόγε-
λο. Τότε ἐγὼ τῇ γέμι-
ξα φιλιὰ καὶ γινόταν
ἀπὸ εὐθυμῆ ὅπως πρῶ-
τα. Ἐνα βράδυ τῆς
ἔλεγε:

—Φάνυ θὰ ἐπιχειρή-
σω μιὰ δοκιμὴ γιὰ
τὴν γιαιτρευθῆς σιγά—
σιγά ἀπ' τὴ ζήλεια σου.
Ἐννοῶ, ὅλη τὴν ἡμέρα,

Ο ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ

θὰ φερώμαστε ὁ ἕνας
στὸν ἄλλον σὰ νᾶμαστε
δυὸ ξένοι. Ἐσὺ θὰ προ-
σπαθῇς νᾶσαι εὐγε-
νικός καὶ ἐγὼ θὰ πει-
ρασθῶ νὰ γίνω ὁμοί-
ωτός σου.

νικιὰ μ' ὅλους τοὺς σακλοὺς νέους, πού σὲ περιτριγυρί-
ζουν, κι' ἐγὼ θὰ κάνω κόρτε στίς γυναῖκες πού μὲ γλυκο-
κυττᾶνε. Καὶ εἰς φροντίσῃς, μ' ὅλα αὐτὰ, νὰ μὴ στενοχω-
ρηθῇς, οὔτε νὰ χάσῃς τὸ κέφι σου.

Μὲ κύτταξε τότε στὰ μάτια μὲ ἀμφιβολία, σὰ νὰ ρώ-
τούσε ἂν αὐτὴ ἢ πρότασή μου συμβιβάζοταν μὲ τὸ μεγα-
λο ἔρωτα πού ἔλεγα πὼς εἶχα γι' αὐτήν. Μ' ἀγαποῦσε ὁ-
μως τόσο, πού θάκανε ὅ,τι κι' ἂν τῆς ζητοῦσα. Ἐτοί δέχ-
θηκε τὴν πρότασή μου χωρὶς καμμιά ἀντίρρηση.

Ὅπως λοιπὸν, εἶχαμε συμφωνήσει, τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ
πρωὶ τὴν χαιρέτησα στὴν παραλία κι' ἔπειτα, μόλις μᾶς
πλησίασε κάποιος γνωστός μας νέος, τὴν ἄφησα μαζί του
καὶ πῆγα νὰ συναντήσω ἓνα γκρουπ ἀπὸ ἄλλα κορίτσια.
Ἐπῆρα τὸ μπάνιο μου μαζί τους, ἐνῶ ἡ Φάνυ πέρα
ἦταν μὲ μιὰ ἄλλη παρέα καὶ τέλος τῆς χαιρέτησα κι' ἔφυ-
γα, χαρὶς νὰ συναντήσω τὴ Φάνυ. Ὅλο τὸ ἀπόγευμα ὁ-
μως, δὲ βγήκα ἀπ' τὸ δωμάτιό μου. Μὰ τὴν ἄλθθαι, αὐτὸ
τὸ παιγνίδι πού εἶχα προτείνει, ἀρχίζει νὰ μὴ μοῦ γουστᾷ-
ρη οὔτε μένα. Γιὰ νὰ μὴ φανῶ ὅμως ὅτι κι' ἐγὼ, ὅπως κι'
αὐτὴ, πειραζόμενον μὲ τὸ νὰ βλέπω νὰ τὴν κυττάζουν ἄλ-
λοι νέοι, τὸ βράδυ, δταν μετὰ τὸ δείπνο μὲ πλησίασε ἡ
Τζόαν Κοννερ—ξέρετε ποιά ἐννοῶ, αὐτὴ τὴν πλουσία κι'
ὁμορφὴ ζωντοχήρα—τὴν ἐκάλεσα νὰ χορέψωμε ὅλους
τοὺς χορούς, τὸν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλο, μαζί...

Ἦμουν βέβαιος πὼς κι' ἡ Φάνυ θὰ ἀκολουθοῦε τὸ
παράδειγμά μου. Ἐντούτοις δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ γυρί-
σω νὰ κυττάξω πρὸς τὸ μέρος τῆς.

—Αὔριο, πρωὶ—πρωὶ σκεπτόμουν μόνον, θὰ τρέξω κον-
τά της, θὰ τὴν ἀγκαλιάσω καὶ θὰ τῆς ὑποσχεθῶ πὼς ποτὲ
πιά δὲν θὰ κυττάξω οὔτε θὰ μιλήσω μὲ ἄλλην γυναῖκα. Ἡ-
ἐλεα νὰ τὸ κάνω ἀμέσως μάλιστα, ἀλλὰ ὁ ἐγωισμός μου
μὲ συγκρατοῦσε. Γύρισα τὸ κεφάλι μου τότε πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς, γιὰ νὰ τῆς χαμογελάσω ἐνθαρρυντικά. Εἶδα ὁ-
μως τότε πὼς εἶχε φύγει. Οὔτε στὴν πλοῖα τοῦ χοροῦ, οὔ-
τε στὸ τραπέζι τῆς βρισκόταν πιά.

Πῆγε νὰ κοιμηθῇ, ἦταν πολὺ κουρασμένη, μοῦ εἶπε ὁ
πατέρας τῆς.

Ἐτρεξα ἀμέσως καὶ κτύπησα στὴ κἀμαρά της νὰ τὴν
καληνυχτίσω τοῦλάχιστο. Ἀλλὰ δὲν ἔλαβα καμμιά ἀπάν-
τησιν ἀπὸ μέσα.

—Θὰ τὴν πῆρε ὁ ὕπνος, σκέφθηκα, τὴν καὶ μενοῦλα.

Πὼς φαντάστηκα ὅμως πὼς ἡ Φάνυ μπορούσε νὰ πάη
ἡσυχά νὰ κοιμηθῇ μετὰ ἀπὸ τὸν πόνο πού θὰ εἶχε ἀισθᾶν
θῆ, βλέποντάς με νὰ φλερτάρω μὲ μιὰν ἄλλην γυναῖκα; Δὲν
μπορῶ ἀκόμα νὰ τὸ ἐξηγήσω. Τὸ βέβαιον εἶναι πὼς χωρὶς
καμμιά ἀνησυχία πῆγα κι' ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ. Καὶ μόνον
τὴν ἄλλῃ μέρα, κατὰ τὰ χαράματα, δταν ἀκουσα κραυ-
γὴς καὶ ὀδυρμούς πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο, νύτθηκα βιαστι-
κά, ἔτρεξα κάτω, κι' εἶδα τὴ μικρὴ μου Φάνυ νεκρὴ μέσ'
στὰ χέρια τῆς μητέρας τῆς.

Τὴν ὥρα τῆς παλιρροίας εἶχε τρέξει πρὸς τὸ κύμα, ἀ-
φῆθη νὰ τὴν παρασύρῃ κι' οἱ βαρκάρηδες εἶχαν βρῇ τὸ
πτώμα τῆς τὴν ὥρα πού πῆγαιναν γιὰ ψάρεμα.

Ἐνα δάκρυ ἔλαμψε στὰ μάτια τοῦ Τζιμμι. Τὸ
σκοῦπισε μὲ τὸ μαντή-
λι τοῦ κι' ἐσυνέχισε:

—Ὅλοι ἀποροῦσαν
καὶ ἀναρωτιόντουσαν
ἂν τυχαίως τὴν εἶχε
παρασύρει τὸ κύμα ἢ
ἂν εἶχε ἀποκτονῇ.
Κι' ἂν συνέβαινε τὸ τε-
λευταῖο, τότε ποῖς λό-
γος τὴν ὤθησε σ' αὐτό;
Ἐγὼ ὅμως ἤξερα πὼς
εἶχε ἀποκτονῇ, ἐγὼ
ἤξερα τὸ λόγο πού τὴν
ὤθησε καὶ σὰν τρελλὸς
ἔπεσα ἐπάνω τῆς κι' ἀρ-
χισα νὰ φιλάω ἀπελπι-
σμένα τὸ ὥχρό τῆς προ-
σώπακι πού τὰ μά-
τια του ὀρθάνοιχα φαί-
νόταν σὰν νὰ μὲ κυττά-
ζαν μ' ἓνα πικρὸ, κρυ-
φὸ παράπονο. Τρεῖς μέ-

ρες δὲ βγήκα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου. Ἐπειτα, δταν ὁ φίλος
μου μοῦ εἶπε πὼς τέλειωσε ἡ ἀδεία μας κι' ἔπρεπε νὰ γυ-
ρίζαμε στὰ σπίτια μας, τὸν ἄφησα νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ τὰ
πράγματά μου κι' ἔφυγα μαζί του χωρὶς νὰ καταλαβαίνω
τί κάνω. Ὅλο τὸ χρόνο, πῆγαινα στὸ γραφεῖο, γύριζα
σπίτι, ζοῦσα σὰν αὐτόματο. Ἀλλὰ ἡ σκέψη μου ἦταν ὅλο
μαζί μὲ τὴν μικροῦλα νεκρὴ, πού γὰ εἶχα σκοτώσει.

Ὁ Τζιμμι σάπασε καὶ κύτταξε μπρὸς του, μὲ τὸ βλέμμα
ἀπλανές, σὰ νὰ μὴν ἔβλεπε τίποτε γύρω του, τίποτε ἄλλο
ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κύμα, πού πέρα, μακρυὰ, ὑπουλά, σιγά, σιγά
ἀρχίζει νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ἀκρογιαλιά.

Ὅλοι οἱ φίλοι του στέκονταν κι' αὐτοὶ ἀμίλητοι, συγι-
νημένοι ἀπ' τὰ λόγια του. Δὲν ἔβλεπαν τί νὰ ποῦνε.

Ἐξάφνα, τὸν εἶδαν νὰ ὀρμᾷ ἀκάθεκτος πρὸς τὰ ἔμπρὸς
καὶ νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ κύμα, πού ὀλοένα φού-
σκωνε καὶ προχωροῦσε πιὸ γρήγορα πρὸς τὴν ἀκτὴ.

—Τζιμμι! τοῦ φώναξαν τρομαγμένοι καὶ μόλις πέρασε
ἡ πρώτη ἐντύπωση ἀρχισαν νὰ τὸν κυνηγοῦν ξεφωνίζον-
τας: Τζιμμι, πού πᾶς; γύρισε πῶς.

Ὁ Τζιμμι, ὅμως, ἔτρεχε πολὺ πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτούς.
Καὶ ἡ ἀπόστασις πού τὸν χώριζε ἀπ' τὸ κύμα ὅλο καὶ

Στὴν Ἀβησσυνία τὸ ἔτος ἀρχί-
ζει ἀπὸ τὴν 1η Σεπτεμβρίου σύμ-
φωνα μὲ τὸ ἡμερολόγιό μας, ἐνῶ
ἐκεῖνο τῶν ἀβησσυνιακῶν εἶναι μιὰ δια-
φορὰ 7 χρόνων, 8 μηνῶν καὶ 10 ἡμε-
ρῶν ἀπὸ τὸ γρηγοριανόν, γιὰ τὸ ἄβησ-
συνὸ ἰσχυρίζονται πὼς ὁ Χριστὸς
γεννήθηκε 7 χρόνια, 8 μήνες καὶ 10
μέρες ἀργότερα ἀπ' ὅ,τι γράφει ἡ
ἱστορία.

*** Γνωρίζετε ὅτι καὶ οἱ μυῖγες
εἶναι χρήσιμες στὴ βιομηχανία; Μ'
αὐτὲς καὶ μὲ τῆς σκάρτες κλωστὲς
τῶν ὑφαντηρίων κατασκευάζεται μιὰ
πολὺ καλὴ ποιότητος χαρτιοῦ ἀλλη-
λογραφίας.

*** Ἐνας ἐπιστήμων βρῆκε ἓνα
πολὺ περίεργον τρόπο νὰ καθορίσῃ τὴν
ἡλικία τῶν ψαριῶν. Μ' ἓνα φακὸ κυτ-
τάζει μέσα στὰ αὐτιά τους καὶ ἀπ'
ἐκεῖ ἐξακριβώνει τὴν ἡλικία τους.

*** Δυὸ ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες
κατάρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν πὼς τὰ
ἐντομα, μιλοῦν μεταξύ τους σὲ δια-
φόρους μάλιστα διαλέκτους, ἀναλόγως
τῆς περιφέρειας πού κατοικοῦν. Ἰσως
νὰ πρόκειται γιὰ ἡχοὺς πού χρησιμο-
ποιοῦν γιὰ νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ
τους κι' οἱ σοφοὶ ἀμερικανοὶ λέγουν
πὼς μιλοῦν.

*** Στὴ Νότιο Ἀμερικὴ ὑπάρχει
ἓνα εἶδος βατράχων πού δταν γεννῶν-
ται εἶναι μεγαλύτεροι εἰς ὄγκον ἀπ'
δταν φθάσουν στὴν... ὀριμότητα!
Φαντάσθητε λοιπὸν ἂν κάτὶ τὸ παρό-
μοιο συνέβαινε στοὺς ἀνθρώπους!

*** Ἡ Σκωτλανδὸν Γιάρντ ἔχει τρεῖς
Σέρλοκ Χόλμς... θηλυκοὺς! Μὲ τὴν
διαφορὰ ὅμως πὼς δὲν καπνίζουν
πίπα.

*** Πῶς, λέτε, νὰ ἐκρησμοποιηθῇ
γιὰ πρώτη φορά τὸ πετρέλαιο; Πρὶν
ἀκόμη διαδοθῇ ἡ χρῆσις του, στὰ 1849
ἕνας φαρμακοποιὸς σκέφθηκε νὰ με-
ταχειριθῇ τὸ πετρέλαιο γιὰ νὰ θερα-
πεύσῃ ἓνα σωρὸ ἀρρώστειες. Κι' ἀκρι-
βῶς ἐπρόκειτο γιὰ ἓναν φαρμακοποιὸ

*** Στὸ θαλάσσιο νερό ὑπάρχει πεν-
ταπλάσιο χρυσάφι ἀπὸ τὸ ὕψος. Οἱ ὠκεανοὶ
ἀντιπροσωπεύουν τὶς πιὸ πλούσιες
πηγὲς μεταλλείων τοῦ μέλλοντος.

*** Ξέρετε ὅτι σὲ κάθε 100 βρέφη
ἀντιστοιχοῦν δυὸ διδύμα; Καὶ ξέρετε
πὼς ἡ Ἰρλανδία εἶναι ἡ χώρα πού
γεννιοῦνται τὰ περισσότερα διδύμα
γιατὶ σὲ κάθε 72 βρέφη ἀντιστοιχοῦν
δυὸ ζεύγη... διδύμων;

*** Ἡ ταραγμένη θάλασσα ἡσυ-
χάζει μὲ τὸ λάδι ἀλλὰ τὸ μέσον αὐτὸ
στοιχίζει πολὺ. Ὁ ἀνεμὸς γλυστρά ἔ-
πάνω στὸ λάδι καὶ δὲν σηκώνει τὸ
νερό.

*** Στὴν ἔρημο τῆς Λιβύης πολλὰς
φορὲς ἡ ἄμμος... μουγκρίζει χωρὶς νὰ
φυσᾷ ἀνεμὸς. Γι' αὐτὸ τὴν ὀνομάζουν
«τραγουδιστὴ ἄμμος». Σ' ὅλον τὸν κό-

μίκραινε.

—Τρέξετε γρήγορα πρὸς τὰ πίσω, φώναξε τότε ὁ Ντρός-
σελ, πού εἶδε πὼς ὅλοι τοὺς ἀρχισαν νὰ κινδυνεύουν. Κι'
ἐνῶ τὰ κορίτσια ἤθελαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ κυνηγητό,
τ' ἀγόρια διὰ τῆς βίας τὰ τράβηξαν πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά
ἐνῶ ἔτρεχαν κι' αὐτοὶ σὰν τρελλοὶ, γυρίζοντας μόνον τὰ κε-
φάλια τους πότε—πότε πίσω, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Τζιμμι, νὰ
τὴν ἔλπιδα πὼς ἴσως θὰ μετανοοῦσε καὶ θ' ἀπεφασίζε, νὰ
σωθῇ. Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν πιά τίποτε ἄλλο παρὰ τὴ μαύρη
τρικυμμένη θάλασσα, πού κυλοῦσε πεφλάζοντας πρὸς
τὴν ἀκτὴ...

Εἰδοποίησαν ἀμέσως τοὺς βαρκάρηδες νὰ τρέξουν νὰ
τὸν σώσουν. Δυστυχῶς, μ' ὅλες τῆς προσπάθειές τους, μόνον
τὸ πτώμα κατάρθωσαν νὰ βροῦν.

—Περίεργο, ἔκανε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς. Πέρυσι, ἀκριβῶς, σὰ
σήμερα, εἶχαμε τὰ ἴδια μὲ μιὰ κοπέλλα!

—Ναι, ἦταν ἡ Φάνυ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του, τὸν πληρο-
φόρησε τότε ἓνα ἀπ' τὰ κορίτσια, ποδητὰν πολὺ εὐαίσθητο,
καὶ ξέσπασε σ' ἓνα νευρικὸ κλάμμα.

FAITH RICH.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

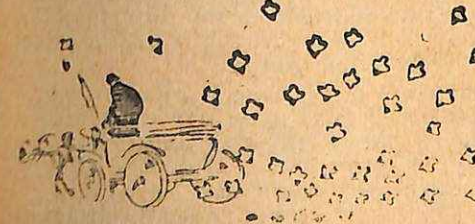
σμο ὑπάρχουν 70 εἶδη «τραγουδι-
στῶν ἄμμων».

*** Ὅταν μερικοὶ ἄνθρωποι, κι'
ἰδίως ἐργάτες ὑφίστανται ὀρισμένα ἃ
τυχήματα τὴν ὥρα τῆς δουλειᾶς τους,
δὲν ποῖνουν τὴν ἴδια ἀποζημίωση,
καὶ τοῦτο διότι δὲν ὑπάρχει ἕνας διε-
θνὴς ἐπίσημος πίνακας ὁ ὁποῖος νὰ
καθορίζει τῆς ἀποζημιώσεως αὐτές. Π.χ.
μια νεαρὴ πλύστρα ἀπὸ τὸ Σόρεντιτς
ἢ ὁποία ἔχασε τὸ δάκτυλό της τὴν ὥ-
ρα τῆς δουλειᾶς της, πῆρε ὡς ἀποζη-
μίωση μόνον 4 λίρες. Ἀντιθέτως, τὴν
ἴδια ἐποχὴ, μιὰ ἀμερικανίδα πού ἀπέ-
κοψε τὸ δάκτυλό της λόγω μιᾶς συν-
θλίψεως τοῦ σ' ἓνα σιδηροδρομικὸ
βαγόνι, εἰσπράξε μιὰ ἀποζημίωση
4.440 λιρῶν! Ἐνας φανοκόρος τοῦ
Κόρσαλτον, παρυσυρῆς ἀπὸ ἓνα αὐ-
τοκίνητο κι' ἔσπασε τὸ πόδι του. Κα-
τόπιν τὸν ἐγχείρησαν καὶ τοῦ τὸ ἔκο-
ψαν. Γιὰ τὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ αὐτοῦ πῆρε
ἀποζημίωση 1.071 λίρες. Ἀντιθέτως
ἓνα παιδάκι ἀπὸ τὴν Καλιφόρνια, τὸ
ὁποῖο παρέσυρε τὸ τράμ καὶ τοῦκοψε
τὸ πόδι πῆρε μιὰ ἀποζημίωση 4.440
λιρῶν.

Φαίνεται διὸ τὰ χέρια ἀξίζουν περισ-
σότερο ἀπὸ τὰ πόδια.

*** Ἐνας μινεσότος μηχανικός ἀπὸ τὸ
Βόλντιγκαν τῆς Κομητείας Σούρρεϋ,
ἀποζημιώθηκε 6.000 λίρες ἐπειδὴ ἔκο-
ψε τὸ χέρι του.

Πρὶν ἓνα χρόνο μιὰ χήρα στὸ Λον-
δῖνο πῆρε ὡς ἀποζημίωση γιὰ τὸν
βλαῖο θάνατο τοῦ συζύγου της 11.500
λίρες. Τὸ δυστύχημα προξενήθηκε ἀπὸ
τὴν ἀπροσεξία ἐνὸς ἀμαξῶ. Ἐπίσης
κι' ὁ γυῖός της ἀποζημιώθηκε μὲ 1.500.
Στὴν Ἀμερικὴ ἡ ἀξία ἐνὸς συζύγου
βρίσκεται σὲ ψηλότερο ἐπίπεδο. Ὅταν
ὁ Φράνκ Ρήντ, ἐργοστασιάρχης χαρ-
τονένιων βαλιτσῶν, ἔπεσε θύμα ἐνὸς
σιδηροδρομικοῦ δυστυχήματος, τὸ
Ἀνώτατο Δικαστήριον ὑποχρέωσε τὴν
ἐταιρία νὰ καταβάλλῃ στὴν οἰκογένεια
τοῦ παθόντος 20.300 λίρες.

Η ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ ΒΑΡΩΝΗ

Πώς να θυμάστε την κλοπή που έγινε τόν Φλεβάρη του 1920 μέσα στο τραίνο του Σαίν Ζερμαίν. Έκείνη την εποχή αυτή η υπόθεση δεν έκανε μεγάλο κρότο. Οι κλοπές στα τραίνα δεν ήταν ακόμη πολύ της μόδας και τα πολιτικά γεγονότα απορροφούσαν όλη την περιέργεια και το ενδιαφέρον του κοινού.

Ωστόσο, οι αστυνομικές στήλες των εφημερίδων της επομένης, έγραψαν αρκετές λεπτομέρειες: 'Η βαρώνη ντε Λωνκούρ είχε αποκοιμηθεί στο διαμέρισμά της στο βαγόνι, όπου, βρίσκόντουσαν κατά την αναχώρηση του τρένου από το Σαίν Ζερμαίν και δυο νέοι. Κατά την άφιξη στον σταθμό του Σαίν Λαζάρ, η βαρώνη βρέθηκε μόνη στο διαμέρισμά της και είδε με τρόμο πως της έλειπε η τσάντα της. 'Η σάκκα της πλουσίας βαρώνης περιείχε κοσμήματα και τραπεζογραμμάτια.

Την ίδια μέρα που δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες αυτή η είδηση, ανήγγειλαν, κατά τις δέκα το πρωί, την βαρώνη ντε Λωνκούρ στον κεντρικό ταμιά της εταιρίας ο 'Ερμής', που ασφαλίσει έναντι κλοπής. Είπε μια πολύ σοβαρή εταιρία και τα γραφεία της καταλαμβάνουν τρία πατώματα σ' ένα ωραίο μέγαρο της λεωφόρου 'Ομάν.

'Η νεαρή κυρία δήλωσε την τρυφερότητά της, έδειξε στον κεντρικό ταμιά τα άρθρα των εφημερίδων και παρουσίασε το συμβόλαιο της ασφαλείας. 'Ο υπάλληλος είπε πως, κατά την γνώμη του, όλα ήταν εν τάξει, και έπρεπε να αποζημιωθεί χωρίς καμιά δυσκολία.

— Βέβαια θ' αποζημιωθώ

αλλά τότε; Είχα στη σάκκα μου, μαζί με τα κοσμήματά μου και όλα μου τα διαθέσιμα χρήματα. Τα είχα αποσύρει χθές από την τράπεζα γιατί φεύγω απόψε για τη Νίκαια. Δεν έχω άλλα χρήματα, καταλαβαίνετε;

— Θα σάς τα εμβάσουμε στη Νίκαια, είπε εγγενέστατα ο ταμίας. Πάντα φροντίζει η εταιρία μας να πληρώνη το γρηγορώτερο, γιατί αυτό είναι για μας η καλύτερη ρεκλάμα. Θέλουμε οι πελάται μας να είναι ευχαριστημένοι και να μιλούν μ' ένθουσιασμό για την εταιρία μας χρειάζονται όμως μερικές διατυπώσεις. Δεν θ' αργήσουμε, σε μια βδομάδα θα έχετε τα χρήματά σας.

— Σε μια εβδομάδα! φώναξε απελπισμένη η νεαρή γυναίκα. Δεν είναι δυνατό γρηγορώτερα;

— Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε να σάς ευχαριστήσουμε κυρία βαρώνη 'Ισως και σε πέντε, ημέρες.

— Πολύ δύσκολο, πολύ δύσκολο. Φαντασθήτε τη θέση μου, κύριε: δεν έχω άλλα διαθέσιμα, πρέπει να φύγω απόψε για τη Νίκαια και ούτε βρίσκεται κανείς από τους συγγενείς μου στο Παρίσι να με εύκολύνει. Είναι δυνατό να ιδώ τον κ. Διευθυντή;

— Να σάς οδηγήσω πολύ ευχαρίστως, κυρία βαρώνη

'Ο κ. Διευθυντής ήταν ένας κομψοτάτος κύριος, αρκετά νέος ακόμη και κομικώτατος. Μόλις άκουσε τ' όνομα της κυρίας βαρώνης βρήκε το πιο γλυκό του χαμόγελο για να την υποδεχθεί κι' όταν αντίκρουσε το γοητευτικό πρόσωπο της κομψής αριστοκράτιδος, έσιαξε σαν αυτόματα τα μαλλιά και τον λαιμό της. 'Όταν πιά χτύπησε τα ρουθούνια του το λεπτό άρωμα της γοητευτικής βαρώνης, νόμισε ο δυστυχισμένος πως του άνοιχτηκε κιόλας το σαλόμι της. 'Άκουσε θρόνος, με απερίγραπτη ευγένεια και λεπτότητα, την επισκέπτριά του.

— Για να σάς αποδείξω την καλή θέληση της εταιρείας και ιδιαίτερας την επιθυμία μου να σάς φανώ χρήσιμος, κυρία βαρώνη, είπε ιπποτικώτατα ο διευθυντής, θα σάς στείλωμε απόψε, το απόγευμα, τις διακόσιες χιλιάδες στο μέγαρό σας.

— Πολύ καλά, σάς ευχαριστώ... Πρέπει όμως να τηλεφωνήσω στον θυρωρό ν' ανοίξει το διαμέρισμά μου, γιατί οι υπηρέται έφυγαν πριν από μένα στη Νίκαια.

— Με συγχωρείτε για την ενόχληση, είπε ο διευθυντής.

— Παρακαλώ, δεν είναι τίποτε, αποκρίθηκε η βαρώνη... Είχα μερικές κούρσες να κάνω... Δεν πειράζει, θα αναβάρω

λω μερικές για άλλη φορά, αυτό είν' όλο.

— Δεν είστε βλέπω ολοκληρωτικά ικανοποιημένη.

— Μά όχι, δεν πειράζει. μην ενοχλείσθε περισσότερο, είπε η νεαρή κυρία.

— Για να ιδούμε, για να ιδούμε... Πώς θα μπορούσαμε ν' αποφύγετε αυτή την ενόχληση. Κύριε Μινιέ, είπε στον ταμιά, έχετε διαθέσιμα χρήματα να πληρώσετε την κυρία;

'Ο ταμίας σκέφτηκε.

— Μπορώ να δώσω μιά επιταγή... 'Η κυρία θα την εξαργυρώσει πριν από το μεσημέρι.

— Δεν στέλνεται καλύτερα κάποιον στην τράπεζα;

— Δεν πειράζει, θα πεταχθώ εγώ ή 'Ιδια, είπε η κυρία.

— Μά όχι! Μπορούμε να στείλουμε έναν υπάλληλο. Μόλις είναι πέντε λεπτά από εδώ. 'Όπου να σάς φέρουν τα χρήματά, ο κ. Μινιέ θα έτοιμάσει την απόδειξη της εξοφλήσεως.

'Η βαρώνη έμεινε μαζί με τον διευθυντή, του οποίου ο ένθουσιασμός ήταν απερίγραπτος όταν τον κάλεσε στο πρώτο της τσάι μετά την επιστροφή της από τη Νίκαια. Μόλις αποτελείωσε τις θερμές του ευχαριστίες για την μεγάλη

αυτή τιμή έφθασε ο ταμίας μετά τραπεζογραμμάτια και την απόδειξη. 'Η κυρία ντε Λωνκούρ υπέγραψε.

— Αυτή τη φορά θα είμαι προσεκτικότερη, είπε βάζοντας τα χρήματα στη τσάντα της.

'Εφυγε κατόπιν μέσα σε μια αποθέωση λεπτών δρωμάτων και φρού-φρού της ολομέταξης τουαλέτας της.

— Θα μάς φέρη όλη την αριστοκρατία στα γραφεία μας, είπε ο διευθυντής στον ταμιά του. Με κάλεσε και στο τσάι! πρόσθεσε με αυταρέσκεια κα' μ' ένα χαμόγελο που έλεγε πολλά.

Τ' απογευματινά φύλλα έδιναν συμπληρωματικές πληροφορίες για την κλοπή του τρένου. 'Όταν έριξε

μια ματιά ο ταμίας αναπήδησε από το κάθισμα. 'Η βαρώνη ανέφερε στους δημοσιογράφους με κάθε λεπτομέρεια τα πράγματα που της έκλεψαν, τα κοσμήματά της, τα χρήματά κι' ένα πορτοφόλι... ποδοχε μέσα το ασφαλιστήριο συμβόλαιο.

— Τι σημαίνει αυτό; φώναξε ο ταμίας. Και όμως μάς τό έδειξε το ασφαλιστήριο...

'Ετρεξε με την εφημερίδα στον διευθυντή του. 'Εκείνος κιτρίνισε, κι' ανήσυχος είπε.

— Μη πητέ ακόμη τίποτε, κύριε Μινιέ, και ειδοποιήστε τον σωφέρ μου.

'Υστερα από δέκα λεπτά βρισκόταν στην διεύθυνση, που ανέφερε το συμβόλαιο της κυρίας βαρώνης κι' όπου ο θυρωρός του είπε.

— 'Η κυρία πάει να χάσει το νού της. Φέραμε και τον γιατρό, γιατί κόντευε να λιποθυμήσει.

— Και όμως βγήκε το πρωί έξω!

— Τι λέτε, κύριε; Είναι ακόμη στο κρεβάτι.

'Ανέβη την είδε, και τάχασε. 'Ητανε τουλάχιστον είκοσι χρόνια μεγαλύτερη, πολύ κοντή και δεν θύμιζε διόλου την γοητευτική κυρία που τον επισκέφθηκε το πρωί.

'Η εταιρία δεν μπόρεσε ναχη αντίρρηση και ξαναπληρώσε το ποσόν στο πραγματικό θύμα. Μόνο που αυτή τη φορά ο ταμίας, και προπάντων ο κομικώτατος κ. Διευθυντής, έξασαν για πάντα το γλυκό τους χαμόγελο.

— Μωρέ θράσος! φώναξε ο διευθυντής όταν έμειναν μόνοι οι δυο άνδρες. Κατάλαβες, φίλε μου; Δεν της έφτασε που έκλεψε τα κοσμήματά και τα χρήματά, είχε το θράσος να τα ξανακλέψη άλλη μια φορά όλη κι' από μας! 'Αντε κατόπιν νάχης έμπιστοσύνη στις γυναίκες.

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Η ΑΝΘΕΟΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ
ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ
ΒΡΑΒΕΙΟ ΝΟΜΠΕΛ

ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑ ΝΤΑ ΡΙΜΙΝΙ

(Συνέχεια)

Μετρούσε τις στιγμές, περιμένοντας να αλοθανθή το σκάφος να πλαγιάζει από τη μία πάντα.

Τέντωνε τ' αυτιά του για ν' ακούση το πάφλασμα του νερού, που θάπλημμυρούσε, από το ρήγμα, την καρδιά.

'Αθέλητα ένοιωσε την επιδερμίδα του ανατριχιασμένη.

Τα χέρια του και τα πόδια του άρχισαν να μυρμηγκιάζουν.

'Αναλογίστηκε το φριχτό θάνατο που θάβρισκε, άλυσσοδεμένος καθώς ήταν.

Το αλμυρόπικρο νερό να τον πνίγη.

Το σκοτεινό βυθό της θάλασσας!

'Εκλεισε τα μάτια και περίμενε.

Μά το καράβι, ούτε έγερνε, ούτε πλημμύριζε από νερά.

Μόνο τα πήγαινε—έλα, στην κουβέρτα, εξακολουθούσαν κι' αντηχούσαν βροντρές, ξερές, βιαστικές οι διαταγές.

Σε λίγο η πόρτα του κελλιού ήταν βρισκόταν απομονωμένος τριζε στους σκουριασμένους χρμούς της κι' εμφανίστηκε η Ζουανίττα με τη Μίρτζα.

Τό ήμερέμενο θηρίο έδειχνε ανήσυχος, ανταριασμένο. 'Η Ζουανίττα, χωρίς να το αποτεινεί το λόγο, το έβριζε να λάνγνο βλέμμα και χτυπώντας τις απαλάμες της φώναζε:

—Ματτέο, Γιουζεπίκο!

Δυο πανύψηλοι γεροδεμένοι άντρες, που θα περίμεναν έξω από την πόρτα, μπήκαν μέσα και στάθηκαν ο ένας δεξιά κι' ο άλλος αριστερά του Πάολο αμίλητοι.

Τα πρόσωπά τους, τα γυμνά τους μπράτσα και πόδια μοιάζανε μπρούτζινα.

Τ' ακατάστατά τους μαλλιά, άγριεμένα από την άρμυρα, τ' αν φρύγανα, φρύδια τους και τ' άκουρα κι' απεπιποίητα μαύρα γένεια τους, τους έδιναν μιάν αλλόκοτη άγριότητα.

'Η Ζουανίττα έκανε ένα βήμα προς τον Πάολο.

—Σήκα, άρχοντόπουλο, του είπε σε τόνο προσταγής, ενώ ένα χαρούμενο χαμόγελο ζωγραφιζόταν στα σαρκώδη χείλη της.

'Η μορφή της άστραφτε, από μιάν άγρια ευχαρίστηση. Τα μάτια της λαμποκοπούσαν, σαν τα μάτια του πεινασμένου, που παρακολουθούν το στρώσιμο ενός πλούσιου τραπέζιου.

Οι κινήσεις της είχαν μιάν έλαφράδα και μιάν άρμυρα, που πρόδινε την έσώτερη χαρά της.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—'Ο Πάολο Μαλατέστα σταλμένος από τον τερατωδώς άσχημο και ξεγοφιασμένο άδερφό του Γκιόβανι στη Ραβέννα, για να του φέρη τη Φραντζέσκα ντε Πολέντα, που επρόκειτο να γίνη γυναίκα του, συναντά στο δρόμο τη μέλλουσα νύφη του, και χωρίς να ξέρη ποιά είναι, την έρωτεύεται. 'Η Φραντζέσκα του ανταποδίδει τον έρωτά του νομίζοντας πως είναι ο άντρας που της προωρίζανε. 'Ο Πάολο όταν μαθαίνει την αλήθεια, θέλει να την ανακοινώση στην Φραντζέσκα στο δρόμο που τη συνοδεύει προς το Ρίμινι, μά δεν προφταίνει γιατί τους ρίχνονται ληστές. 'Ο Πάολο τους κατατροπώνει, μά πληγώνεται και μένει άναίσθητος. 'Ο Γκιόβανι άνυπομονεί και στέλνει το μικρότερο άδελφό του Μαλαεστίνο, ο οποίος μόλις συναντά τη Φραντζέσκα την έρωτεύεται, κι' έπειδή τη βλέπει να κρατά στην άγκαλιά της τον λιγοθυμισμένο άδελφό του, ορκίζεται να τον σκοτώση. Την ίδια όρκο κάνει και για τον Γκιόβανι. 'Ο Πάολο φεύγει κατά διαταγή του άδελφού του, τη βραδυά του γάμου της Φραντζέσκας, πέφτει στα χέρια της κουρσάρας Ζουανίττας, που τον είχα γαπήσει και φύλαγε να τον πιάση. Του έμυστηριεύεται τον πόθο της, κι' όταν ο Πάολο άρνήται, εκείνη άγριεμένη του δηλώνει, πως θα τον κάνη όπωσδήποτε δικό της. * * * 'Η Φραντζέσκα ύφίσταται την άγάπη του άνδρός της και περιμένει καρτερικά τον γυρισμό του άγαπημένου της. 'Ο Μαλαεστίνο όμως της επιτίθεται, και μιά νύχτα, που ο Γκιόβανι λείπει σε πόλεμο, μπαίνει στο δωμάτιό της, λέγοντας πως είναι πρόθυμος να της πουλήση για μιά νύχτα άγάπης, μιά γραφή του Πάολο, που έπεσε στα χέρια του. Κάποιος άγνωστος, όμως, τον παρασέρνει στο σκοτεινό διάδρομο, όπου πέφτει και βγάζει το μάτι του μ' ένα κομμάτι της λείδας του σπαθιού του. Λαβωμένον τον περιποιείται η Φραντζέσκα, κι' αυτός σε μιά στιγμή τρέλλας ρίχνεται να την σκοτώση, μά κάποιος χέρι τον σπρώχνει και τον αφήνει λιπόθυμο. * * * 'Ο Πάολο ύφίσταται μαρτύρια από την κουρσάρα, που θέλει να τον κάνη δικό της. Είκοσι μέρες από τη νύχτα της αιχμαλωσίας του, μιάν αυγή, ξυπνάει από τη βύθισή του από ένα απότομο τράνταγμα της γαλέρας. Νομίζει πως το καράβι τρακάρισε κάπου.

—'Αύστε τον!

'Ο Πάολο της έριξε μιά έθρηνη ματιά, μά δεν ξέσφιξε τα χείλια του.

'Υστερα άφησε το κεφάλι του, να γείρη στον ώμο του κι' έκλεισε τα μάτια.

'Η Ζουανίττα, άνάτρεμη δλη, άπλωσε το μπράτσο της και περνώντας το μακρυδάχτυλο χέρι της, στη ραχοκοκκαλιά της Μίρτζας—που έδειχνε φανερά σημεία άνησυχίας, άνοιγοκλεινοντας τα ύγρα ρουθούνια της και χτυπώντας με τη νευρώδη ούρά της, τα πλευρά της—είπε στους δυο ναύτες που στεκόταν σαν αγάλματα, και πρόσμεναν τις διαταγές της:

—'Αύστε τον!

Τα σκουριασμένα λουκέττα τρίζανε γκριτζανιστά, και οι άλυσίδες, που τον κρατούσαν σφιχτοδεμένο, άνασκελα, στο ύγρο σανίδωμα, λύθηκαν με μιάς και γδούπησαν στο πάτωμα.

'Ο Πάολο άνασηκώθηκε με πολύ κόπο.

—Πιάνοντας τον τοίχο και σκαλώνοντας τα μουδιασμένα δάχτυλά του, στά χοντρά σιδερα που συγκρατούσαν τις άλυσίδες, ώρθώθηκε κι' έφερε το δεξί του χέρι στον άτσαλένιο κρίκο που ήταν περασμένος γύρω από το λαιμό του.

'Η Ζουανίττα, έβγαλε, χαμογελώντας, από τον κόρφο της ένα μικρό κλειδί, τον πλησίασε, ξεκλείδωσε τον κρίκο και τον πέταξε με δύναμη στην άλλη άκρη του κελλιού.

'Υστερα, μισοκλείνοντας πονηρά το μάτι, του είπε με τη βαθεία τραγουδιστή φωνή της.

—'Αρχοντα, Πάολο Μαλατέστα, το πρώτο βράδυ, που ξαναϊδωθήκαμε ύστερα από χρόνια, σου υποσέθηκα κάτι. Κράτησα το λόγο μου: Το καράβι μου βρίσκεται φουνταρισμένο μπροστά σ' ένα παραδεισιακό νησί! Χαμογέλα μου λοιπόν. Πέσουμ' ένα λόγο.

'Ο Πάολο σταύρωσε τα χέρια του και κάνοντας ένα βήμα πίσω στήριξε την πλάτη του στον τοίχο και την κύταζε διάφορα.

'Η Ζουανίττα έχωσε τα νύχια της στο δέρμα του άγριμίου, που ως εκείνη τη στιγμή, εξακολουθούσε να το χαϊδεύη.

'Η Μίρτζα γύρισε απότομα το κεφάλι της και ξεσκεπάζοντας τα σουβλερά της δόντια, ούρλιασε υπόκωφα.

'Η πανέμορφη κουρσάρα δάγκωσε για μιά στιγμή τα χείλη της και, ξεσφίγγοντας τα δάχτυλά της γύρισε στους δυο ναύτες και με φωνή βροντερή τους είπε κοφτά.

—'Όπως είπαμε. Οι δυο σας μόνο. Και γρήγορα. Πολύ γρήγορα. Δε μπορώ να περιμένω.

'Εκανε μιά απότομη στροφή και τραβώντας με λύσσα

την λεπτή αλυσίδα της Μίριτζας. Έφυγε με το κεφάλι ψηλά, με κινήσεις κοφτές, σαν αυτόματο.

Τό ημερωμένο αγρίμι, μουγκρίζοντας υπόκωφα, την ακολούθησε με το βαρύ ρυθμικό του βάδισμα.

Όταν ο Πάολο έμεινε μόνος με τους ναύτες, έλυσε τα μπράτσα του κι' αφήνοντάς τα να πέσουν σαν τανάλλες σφίχτηκαν γύρω από τα μπράτσα του.

—Εμπρός. Ό,τι έχετε να κάνετε, τελειώστε το μιά ώρα αργότερα!

Πήγε να κάνει ένα βήμα προς την έξοδο, μά δυο χέρια σαν τανάλλες σφίχτηκαν γύρω από τα μπράτσα του.

—Δέν προστάξεις έλόγου σου! μούγκρισε μέσα από τα δόντια του ο ένας ναύτης, ρίχνοντάς του μιά άγρια ματιά.

Και γυρίζοντας προς τον άλλον ρώτησε σε ημερώτερο τόνο.

—Νά πάω μπροστά;

—Τράβαι! απάντησε ο άλλος.

Και όταν ο πρώτος διευθύνθηκε προς την έξοδο, ξεφύγοντας έλαφρά το μπράτσο του Πάολο, ο δεύτερος ναύτης, του ψιθύρισε κοντά σ' αυτό:

—Υπομονή, άρχοντι Μαλατέστα!

Ο Πάολο παραξευεύτηκε με τα λόγια αυτά, που είπώθηκαν γοργά, μά σ' έναν τόνο ύποπτης.

Προνοητικός όμως και καχύποπτος δέν τ' απόδειξε.

—Λοιπόν, ρώτησε αγέρωχα, κυττάζοντας τον πρώτο ναύτη, που βρισκόταν πιά στο κατώφλι της πόρτας, τι διατάζετε, κύριοι κουρσάροι;

Ο ναύτης, που βρισκόταν στο κατώφλι της πόρτας γύρισε άγριεμένος.

Ο άλλος όμως του έκανε ένα νόημα και του είπε μ' ένα γουργουρητό χοντρού γέλιου:

—Ε, Ματτέο, μην ξεχνάς πως ο σκλάβος από δω, είναι το μεράκι της κυράς. Τό λοιπόν, λίγα λόγια. Κι' αν νιώθεις την καρδιά σου άρθύμνη, σύντροφε, βρές κάποιον άλλον να ξεσπάσης. Τράβα εμπρός και σου τόν βολεύω εγώ μιά χαρά.

—Εσύ, θαρρώ πως πρέπει να μαζέψης τα λόγια σου Γκιουζεπικό, απάντησε ο άλλος

σουφρώνοντας τα φρύδια και ρίχνοντας μιά άστραφτερή ματιά στο σύντροφό του. Ότι κάνει ή κυρά είναι καλά κανωμένα. Αν έχης αντίρρηση της τό λές και σε κρεμάει στο άλμπουρο. Αν πάλι δέν έχης, βούλωστο το άπόλωτο και κάνε ότι σε πρόσταξε.

Υστερα, γυρίζοντας προς τον Πάολο, τον κύτταξε περιφρονητικά, από την κορφή ως τα νύχια και κάνοντας έναν πήδο τόν ξανάδραξε από το μπράτσο, και τόν ανάγκασε να τόν ακολουθήση, μουρμουρίζοντας:

—Δέ μάς πέφτει έμάς λόγος για τό τι κάνει και τι δέν κάνει ή καπετάνισσα!

Ο Γκιουζεπικό τόν κύτταξε με μιάν έκφραση χαζή, που φαινόταν καθαρά ότι ήταν προσποιητή, και κούνησε επιδοκιμαστικά τό κεφάλι του.

Σέ λίγο ο Πάολο κι' οι δυο συνοδοί του βρισκόντουσαν πάνω στην κουβέρτα του καραβιού.

Ο Πάολο, που είχε ξεουνηθείς τις είκοσι μέρες της φυλακής του, τόν καθαρό αέρα, και τό πολύ φως, έκλεισε σφιχτά τα μάτια, κι' ένοιωσε τα πόδια του να παραλόουν.

Μιά ζαλάδα απότομη, τόν έκανε να στηριχτή στον Γκιουζεπικό.

Ο Ματτέο τόν κύτταξε με οίχτο και κουνώντας τό κεφάλι χασκογέλασε φωναχτά:

—Τούτος, Γκιουζεπικό, λιγοθύμησε σαν πρωτάρα νύφη. Κράτα τον καλά. Έγώ θα κατέβω πρώτος.

Και σπρώχνοντας τόν Πάολο, που άρχισε σιγά—σιγά να συνεφέρνη, στην άγκαλιά του Γκιουζεπικό, τινάχτηκε σαν πιθήκος, άρπάχτηκε από ένα παλαμάρι που κρεμόταν από τ' άλμπουρο, αιώρηθηκε για μιά στιγμή κι' ύστερα, άγκαλιάζοντάς το με χέρια και πόδια, γλύστρησε σε μιά βάρκα που βρισκόταν στη θάλασσα και φώναξε κρατώντας γερά τό παλαμάρι.

—Ε, Γκιουζεπικοί κατέβασέ μου τό λίγο θυμισμένο κοτόπουλο!

Ο Γκιουζεπικό δέν απάντησε.

Σήκωσε όμως τόν Πάολο κι' άγκαλιάζοντάς τον με προσοχή, οά να φοβότανε μήπως τόν πονέσει, άδραξε κι' αυτός τό σκονί, και με χίλιες προφυλάξεις, τόν κατέβασε στη βάρκα.

Τόν άκούμπησε προσεχτικά στην πρύμνη και πιάνοντας τό τιμόνι πρόσταξε μηχανικά.

—Όρτσα!

Ο Ματτέο, αφήνοντας τό παλαμάρι, άρπαξε τα δυο κουπιά κι' ή βάρκα, με λίγες άπλωτες, άκρυνε από τη μαύρη κουρσάρικη γαλέρα.

Ο Πάολο, πήρε μιά βαθειά ανάσα κι' άνοιξε σιγά—σιγά τα μάτια.

Τό θάμπος της ζάλης διαλύθηκε με μιά κι' έρριξε μιά ματιά τριγύρω του.

Σέ μιά απόσταση από πεντακόσιες ως έπτακόσιες όργυιές δεξιά του, άπλωνότανε ένα καταπραίνο ταντελλωτό άκρογιάλι.

Η θάλασσα ήταν βαθυπράσινη, με μικρά άναφρίστα, παιχνιδιάρικα κυματάκια, κι' ο ούρανός ήταν άνοιχτογάλανος, χωρίς ούτε ένα συνεφάκι.

Ο ήλιος, που είχε ψηλώσει, χρύσωνε τό έλαφρό ρυτίδωμα της θάλασσας, που έμοιαζε σαν ήδονικό άνατρίχιασμα, κι' έκανε τη δεντροφυτεμμένη άκρογιάλια ν' άχνιζε.

Η ζέση ήταν κι' όλος αίσθητή.

Πλήθια γλάροι, γεμίζοντας με τις στριγγές κραυγές τους και τα βουερά φτερουγίσματά τους, τόν άγέρα δίνανε μιά νότα ζωντάνιας στη γαληνεμένη θάλασσα και στο μακρυνό καταπραίνο άκρογιάλι, που φαινόταν έρημο.

Καμιά πενήνταριά μπόγια πιό μπρός και δεξιότερα από τη βάρκα του Πάολο, μιά άλλη βάρκα, πολύ μεγαλύτερη, με μιά πλούσια πτυχωμένη κατακόκκινη τέντα, που γυάλιζε όλομέταξη στον ήλιο, έσκιζε τη θάλασσα σά σάλτα και διευθυνότανε προς την άπέναντι στεργιά.

Ο Γκιουζεπικό, κρατώντας σφιχτά τό τιμόνι, έσκυψε προς τόν Πάολο, που άνέπνεε βαθειά τόν καθαρό άγέρα της θάλασσας, και του είπε κλεφτά, ψιθυριστά:

—Άρχοντόπουλο, ότι και να σου τύχη, να ξέρης πως θα είμαι πάντα κοντά σου. Κι' αν τό καλέση ή ανάγκη θα σε διαφευτέψω!

Ο Πάολο, που είχε κι' όλος ξεχάσει τα προηγούμενα παρηγορητικά λόγια, που του είχε ψιθυρίσει μέσα στο κελλί του ο Γκιουζεπικό, ξαφνιάστηκε πάλι με την καινούργια του κουβέντα.

Άμέσως όμως λογάρισε πως ήταν πιθανόν να τοβση νε καμιά παγίδα, ή πανέμορφη κουρσάρα.

Τό χαμόγελο, που άρχισε να μισανόλην τα χέλια του, έσβυσε με μιάς, τα φρύδια του ένώθηκαν καθώς, ρυτιδώθηκε κατακόρυφα τό μέτωπό του, κι' έρριξε στο συνομιλητή του ένα πλάγιο, έρευνητικό βλέμμα.

Τό ήλιοκαμένο πρόσωπο του ναύτη όμως, μ' όλη την άγριάδα που τοβδιναν τα μαύρα, άνάκατα μαλλιά, τα πεταχτά φρύδια και τα γένεια, έδειχνε τόση ελικρίνεια και τα μάτια του, τόν άτενίζανε με τόση άφωσίωση, που ο Πάολο ριψοκινδύνευε μιά σιγαλή έρώτηση.

—Ποιός είσαι λοιπόν;

—Ένας κουρσάρος σαν τους άλλους! χειρότερος, ίσως από τους άλλους! απάντησε στον ίδιο χαμηλό τόνο ο ναύτης.

Ο Πάολο τοβρριξε άλλη μιά πλάγια ματιά και είδε τα χαρακτηριστικά του τραβηγμένα, σαν από κάποια βαθειά πίκρα.

Πέρασαν αρκετές στιγμές σιγής.

Σέ λίγο πάλι, ο Γκιουζεπικό έσκυψε σ' αυτό του Πάολο, και του ψιθύρισε γρήγορα—γρήγορα, λαχανιασμένα.

—Η άρχοντοπούλα ντά Πολέντα, πήρε μαζί της, στο Ρίμινι, τις γυναίκες της ακολουθίας της;

Ο Πάολο τοβρριξε ένα βλέμμα γεμάτο άπορία κι' άπάντησε, ν' άπάντησή.

Η έρώτηση του ναύτη του φάνηκε τόσο παράξενη που του ξαναξύπνησε όλες του τις ύψψεις.

Μιά μικρή, βαρειά, σιγή.

Τό πάφλασμα τών κουπιών που βυθίζόντουσαν με δύναμη, τό φλοισβημα του νερού, που άφριζε καθώς σκιζόταν από την καρύνα της βάρκας, τό κρώξιμο ενός κοντινού γλάρου και ύστερα πάλι ο Γκιουζεπικό ξανάσκυψε στο αυτό του Πάολο για να ξαναρωτήσει:

—Άκουσα την καπετάνισσα, που έλεγε, κλαίγοντας, πως αγαπάς τη Φραντζέσκα ντά Πολέντα. Είναι αλήθεια άρχοντά μου;

Ο Πάολο έκλεισε τα ματοβλέφαρά του, για να κρύψη ένα δάκρυ που θρόμπισε στα μάτια του.

Τώρα, που δέν τόν βάραιναν οι άλυσσιδες, που τό στήθος του φούσκωνε από τό άλμυρό, μυρωδάτο, άγέρι της πλατειάς θάλασσας, ο πόνος του για την αγαπημένη του τράνευε και του σπάραξε την καρδιά.

Κι' ξανατλημένος, καθώς ήταν, από τα δεσμά, και τα μαρτύρια τών είκοσι ημερών της σκλαβιάς του, δέ μόρεσε να συγκρατήση τα δάκρυά του.

Έγειρε τό κεφάλι του προς τό στήθος του και δάγκωσε τα χέλια του, για να μπορέση να συγκρατήση τό λυγμό, που φούσκωνε τό λάρυγγά του.

Ο Γκιουζεπικό, που τόν παρακολουθούσε μ' ένα βλέμμα, γεμάτο συμπάθεια, παρετήρησε την άλλαγή αυτή.

Κούνησε με συμπόνια τό κεφάλι του, και είπε πονεμένα:

—Όστε είναι αλήθεια!

Ο Ματτέο, άφωσιωμένος στο δούλεμμα τών κουπιών, δέ μπορούσε να ακούση τη συνομιλία τους.

Τους είχε γυρισμένες τις πλάτες και σε μιά στιγμή μάλιστα, συνεπαρμένος από την όμορφιά της θάλασσας, άρχισε να τραγουδά, κρατώντας τό ρυθμό τών κουπιών, ένα νοσταλγικό ναυτικό τραγούδι, που άνιστορούσε τόν πόνο μιάς μικροπαντρεμένης που της πήρε τόν καλό της τό γαλάζιο κύμα, για να τόν πάη σε μακρυνά άκρογιάλια, όπου τόν περιμεναν άλλες άγκαλιές και άλλες άγάπες.

Ο Γκιουζεπικό, άφισε να περάση λίγη ώρα, για ν' άλαφρώση ο Πάολο την πίκρα του με τα δάκρυα, κι' ύστερα, σκύβοντας πάλι του σιγαλοθύρισε:

—Ο πόνος σου είναι και πόνος μου, άρχοντά μου.

Τόν κύτταξε σά μάτια με συμπόνια, κι' άρχισε με σιγαλή φωνή, αλλά γοργά, σά να φοβότανε μήπως δέν πρόφτανε να τελειώση, να του διηγιέται την ιστορία του.

—Και γώ λείπω μακριά από την καλή μου. Σ' ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο νησί, γεννήθηκα. Είδα τό φως σ' ένα παράλο χωριό κι' εκεί μεγάλωσα, κι' έμαθα μιά τέχνη. Έκει άγάπησα. Δούλευα σκυλίσια, για να μπορέσω να μαζέψω λίγο βιός κι' έτσι να πάρω στην καλή μου. Έξω από τη δουλειά μου, δέ γνώριζα ούτε κρασί, ούτε καυγάδες, με τ' άλλα παλληκάρια του χωριού. Μ' αγαπούσαν όλοι κι' όλες, με καλοτύχιζαν, για την κοπέλλα που θάπερνα, όταν, μιά νύχτα καταιγίδας, που τα κύματα άντάμωναν τόν ούρανό, πάτησαν κουρσάροι τό χωριό μου.

Όσοι μπορούσαν να κρατούν άρματα, χτυπήθηκαν με τα σκυλιά. Τό αίμα, έβαψε κάθε πέτρα και λιθοράκι, μέσα στο χωριό. Λαβώθηκε. Οι κουρσάροι, νικητές, πήραν τις κοπέλλες του χωριού, έβαλαν φωτιά κι' έφυγαν. Μαζί με τις άλλες πήραν και την καλή μου. Έγώ χαροπάλαισα βδομάδες και βδομάδες, κι' όταν συνέφερα, ήμουν άλλος άνθρωπος. Τό μακελιό έκλεινης της νύχτας είχε σκοτώσει μέσα μου, τόν νοικοκύρη, τόν δουλευτή. Ήθελα να έκδικηθώ. Με την πρώτη ευκαιρία, που μου παρουσιάστηκε, μπάρκαρά σ' ένα κουρσάρικο καράβι. Τέσσερα χρόνια τώρα, πνίγω τη λύσσα μου, στο αίμα ανθρώπων που σκοτώνω. Ξαχνιέμαι μόνο στο πιότη,

—Πέφτει ή νυχτιά... Πόσο βαρειά του άπόφεγγου ή γαλήνη! —Τά ύστατα μύρα μοναχά τα σκότη ανατριχιάζουν, τόσο άπαλά, όσο να μην κλαίν τη δρόσο τους οι κρίνοι.

—Νεράϊδες φαίνουν στα κλαριά τους ίσκιους και ξομπλιάζουν με άστρινες πούλιες τό πυκνό πέπλο, που ή νύχτα άπλώνει...

—Τά ύστατα μύρα μοναχά τα σκότη αναστενάζουν,

τόσο άλαφρύ, που δέν ήχει κι' ή πένθιμη ή άνεμώνη σε θλιβερό καμπάνισμα τό στενάγμο, που σβύνει...

—Σ' έκσταση, ή νύχτα, αισθάνεται μεστή σιγή ένα άηδόνι

στη σμαραγδένια αλόρα του, να πίνει απ' τη γαλήνη, προσμένοντας, όσο να βγει τόλόγιομο φεγγάρι, φόντο άσημί στο θλιβερό τραγούδι του να γίνει,

και σκληραίνω όσο πάω και περισσότερου την καρδιά μου, καθώς πολεμάω νυχτόμερα με τό στοιχειό της θάλασσας. Πριν τρεις μήνες, τις ημέρες που πέθανε ο καπετάνιος μας, κι' άφισε στο πόδι του τη Ζουανίττα, έμαθα από κάτι σύντροφους, πως ή καλή μου, πουλήθηκε σ' ένα παζάρι σκλάβων σε κάποιο λιμάνι της άνατολής, κι' από άφέντη σ' άφέντη κατάληξε στο άρχοντικό του άρχοντα ντά Πολέντα στη Ραβέννα. Όρκίστηκε να την ξαναπάρω πίσω. Κι' αν θυμάται την πρώτη άγ'άπη της, κι' αν δέν της πέτρωσαν την καρδιάτά βάσανα της σκλαβιάς, θα την πάρω να πάμε στην πατρίδα μας, να χτίσωμε μιά καλύβα και να ξεχάσωμε ότι μάς έγραψε ή Μοίρα μας να υποφέρωμε τόσα χρόνια.

Ο Γκιουζεπικό σταμάτησε ξαφνικά τη διήγησή του, σά να τούχε κοπή αναπαυτεχα ή μιλιά.

Ο Πάολο, που παρακολουθούσε μ' έξαιρετικό ένδιαφέρον τη διήγησή του ναύτη, τόν κύτταξε βουβός.

Μέσα στα μάτια του, τα μισοσκεπασμένα από τα δασιά του φρύδια, που είδε να περνάνε, καθώς μιλούσε, πότε άστραπές μίσους, και πότε άπαλές άναλαμπές τρυφερότητας, άπλώθη ξαφνικά μιά θολούρα.

Ο σκληρός έκείνος άντρας είχε βουρκώσει με την άνάμνηση της άγάπης του.

Ο Πάολο, συγκινημένος, τόν ρώτησε.

—Πως την λένε την καλή σου;

—Σμαραγδή!

Ο Γκιουζεπικό, άφου πρόφερε τ' όνομα της αγαπημένης του, σχεδόν μέσα στο λάρυγγά του, πήρε μιά βαθειά ανάσα, σά να πνιγόταν, και ρώτησε με φωνή σιγαλή, που δέν παράλλαζε από στεναγμό:

—Τη γνώρισες;

—Ναι!

—Είναι στο Ρίμινι, μαζί με την κυρά της;

—Ναι. Βρίσκεται πάντα κοντά στην Φραντζέσκα. Πάντα πλάι της, σαν ίσκιος της. Είναι ή πιό πιστή, ή πιό αγαπημένη της.

Τά μάτια του Γκιουζεπικό ξεθόλωσαν μονομιάς, όπως, ξαστερώνη, ύστερα από τα πρωτοβρόχια, ο ούρανός, όταν οι άπότομες ριπές του άνέμου σαρώνουν τα μολυβιά σύγνεφα.

Ένα δυνατό φως άνάλαψε στις σκοτεινές του κόρες.

Ο Πάολο, βλέποντας την χαρά του τυραννισμένου εκείνου ντύτη, έξακολούθησε στον ίδιο τόνο, τούς έπαίνους του για τη σκλάβια Σμαραγδή, που μόλις την είχε προσέξει, στο λίγο διάστημα της παραμονής του στη Ραβέννα και στο ταξίδι του γυρισμού.

—Η Σμαραγδή, φλε μου, έπese σε καλά χέρια. Ο θεός, που δέν άφινει τούς αδυνάτους και τούς δυστυχισμένους, της έδωσε για κυρά, την πιό καλή, την πιό ευγενικά άρχοντοπούλα της Ιταλίας. Μά κι' έκείνη πληρώνει με άφωσίωση την άγάπη και την καλωσύνη, που της δείχνει ή Φραντζέσκα. Είναι τό αντίστυλι στις πίκρες της κυράς της, ο άπόηχος τών στεναγμών της.

Ο Γκιουζεπικό, άκούγοντας τα παίνια για τη Σμαραγδή, ένοιωσε ένα παράξενο συναίσθημα να τόν πλημμυρίζη.

Ένας λυγμός χαράς φούσκωσε τό στήθος του και, προσπαθώντας να τόν καταπνίξη για να μην άκούση ο σύντροφός του, άρχισε να βήχη τόσο παράτονα και τόσο κωμικά, που ο Ματτέο, ξαφνιασμένος, γύρισε, παρατώντας τα κουπιά.

Βλέποντάς τον, να κάνει σαν τρελλός, και ν' άναταράζεται όλος από τόν κωμικό βήχα του, ο Ματτέο χτύπησε με κέφι τα γόνατά του και του άστειεύτηκε, γελώντας με την καρδιά του.

—Μήπως, καθώς έχασκες, σοι μπήκε κανένα γλαροπούλι στο στόμα; Πές μου κι' έμένα τό άστείο που σ' έκανε να ξεκαρδιστής! (Άκολουθεί)

ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΙΔΟΥ Ο ΚΟΜΠΟΣ!

Όταν ο βασιλεύς της Γαλλίας Φραγκίσκος Α' έπρόκειτο ν' αναλάβει την άτυχη έκστρατεία της Παβίας, κατά την όποιαν συνελήφθη αιχμάλωτος, συνεκρότησε μέγα πολεμικό συμβούλιο, όπως άποφασίση κατά τίνα τρόπον θα εισήρχετο ο γαλλικός στρατός εις την Ιταλία. Πολλοί όδοι έπρωτάθησαν, ότε ένας τρελλός, ο γελωτοποιός του Φραγκίσκου Τριβουλέτος, διακόπων τους στρατηγούς, έφώναξε γνωστικώτερος και προφητικώτερος από όλους:

— Πιστεύετε, κύριοι, ότι είπατε σπουδαία πράγματα και όμως κανείς από σάς δεν έθιξε το ουσιώδες σημείον.

— Ποιό είναι το σημείο αυτό;

— Όλοι έσυμφωνήσατε ως προς τον τρόπο που θα εισέλθετε εις την Ιταλία, αλλά κανείς δεν μάς είπε πως θα εξέλθετε!

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ

Ένας από τους μεγαλειότερους ήθοποιους της Γαλλικής Κωμωδίας, άπαγγέλλων τον ρόλο του και χάσας το νήμα του λόγου του, εστάθηκε σύζυλος στην φράση:

«Ήμουν τότε στην Ρώμη...»

Προσπάθησε νά θυμηθί την συνέχεια, έζήτησε βοήθεια από τον υποβολέα, αλλά βλέπων ότι και αυτός ήταν άφηρημένος, έστράφη τότε προς αυτόν και συνεπλήρωσε την φράση του ως έξης:

— Λέγε, λοιπόν, βλάκα, τί έκανα τότε στη Ρώμη;

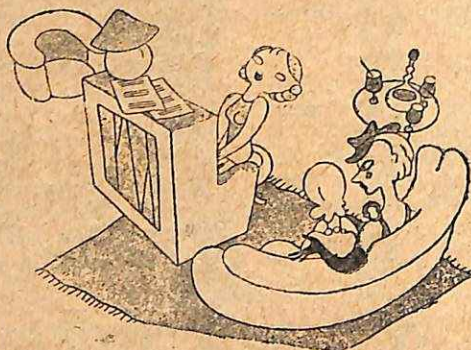
ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΚΑΝΕ

Ό ο στρατάρχης Λυωτέ εις τά άπομνημονεύματά του αναφέρει και το έξης: «Ήτο λοχαγός και είχε αναλάβει την φρούρηση, κατά την εκτέλεση γυμνασίων, μιας γεφύρας, ήτις υπετίθετο ότι είχε καταστραφή υπό όβιδος. Αι φνης βλέπει ένα ύπαξιωματικό της στρατιωτικής Σχολής, ανήκοντα εις την αντίπαλον Στρατιάν, νά διέρχεται άτάραχος την γέφυρα.

— Έ, ύπαξιωματικέ, του φωνάζει ο Λυωτέ. Αυτή ή γέφυρα υποτίθεται ότι δεν ύπάρχει. Έχει καταστραφή υπό όβιδος.

— Κι' εγώ, άπαντά ο ύπαξιωματικός, δεν την διέρχομαι πεζός. Υποτίθεται ότι διέρχομαι υπό αυτήν, κολυμβών!

Ό ύπαξιωματικός αυτός ήτο ο κατόπιν στρατηγός Γκουρώ.

ΠΑΙΔΙ ΜΑΛΑΜΑΙ..

Δυό κόμητες, παλιοί φίλοι, συναντώνται μετά καιρό, σε κάποιο πλοίο, με το όποιο ταξιδεύουν χάριν αναψυχής κι' αρχίζουν συζήτηση για τά παιδιά και τά ελαττώματά τους.

— Σεις, έχετε παιδιά; ρωτούν τέλος έναν άλλο ταξιδιώτη που σιωπά.

— Μάλιστα, έχω ένα γυιό.

— Έχει ελαττώματα;

— Όχι, κανένα.

— Σας συχαίρω... Δεν καπνίζει λοιπόν ο γυιός σας;

— Μέχρις ώρας εύτυχώς δεν έχει άγγίξει τσιγάρο.

— Μπράβο! Και χαρτιά; Παίζει χαρτιά;

— Όύτε τά ξέρει καθόλου..

— Μήπως ξενοχτάει με παληογυναίκες;

— Τι λέτε τώρα! Κοιμάται από τις 7.

— Εύγει! Μι ή αυτό το παιδί είναι σωστός θησαυρός... Και... τι ηλικίας είναι;

— Όχτώ μηνών!

ΕΥΓΕΝΕΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Κάποια νύχτα, που ο λόρδος Στάκερσον, έπιασε επ' αυτοφώρω ένα

κλέφτη που είχε μπει στο μέγαρό του, με το μαχαίρι που κρατούσε στα χέρια, τούκοψε το δεξιο άυτί.

— Βοήθειαι βοήθειαι με σκοτώνουν! κραύγασε τρελλός άπ' τον πόνο ο κλέφτης.

— Τι κάνεις έτσι μωρέ; του άπάντησε ο λόρδος. Καλά σου κάνω άφοβό μου κλέβεις τά χρήματά μου!

— Τά χρήματά σου; Κι' άζει νά με σκοτώσης γι' αυτά; Νά, πάρτα.

Και του τά πέταξε στο πρόσωπο.

Απαθέστατα τότε ο λόρδος, του έτεινε το κομμένο άυτί στο χέρι και είπε.

— Έγώ είμαι εύγενέστερος από εσένα. Νά, πάρε τ' άυτί σου, στο δίνω στο χέρι, δεν στο πετώ..

ΟΧΙ ΠΑΙΖΟΥΜΕΙ..

Ένας γέρο τσιγκούνης εύγενής, για νά μη στερηθί των χρημάτων που θάδινε για προίκα της κόρης του, που θα τάπερνε μαζί μ' αυτήν ο γαμπρός, της έλεγε.

— Καλό είναι, βέβαια, κόρη μου, νά παντρευθής, αλλά πολύ καλύτερο θά είναι νά μείνης έλεύθερη.

Και ή κόρη εύφυσέτατα.

— Άς κάνω πατέρα μου πρώτα το καλό, και μετά βλέπουμε για το καλύτερο.

ΛΟΓΙΚΗ ΑΠΟΡΙΑ

Ό Κικέρων έσιχαίνετο φοβερά τους ρητορικούς πλεονασμούς. Μιά ήμέρα λοιπόν που ένας ρήτωρ άγορεύων ένώπιόν του είπε, μεταξύ άλλων, τη φράση: «αυτός ο άνθρωπος, τον ό ποιόν ή μητέρα του έβάσταξε έννεα μήνας στην κοιλιά της» ο Κικέρων δεν άντεξε και διακόποντάς τον τον ρώτησε.

— Καλά, και τους άλλους ανθρώπους όι μητέρες των τους έβάσταξαν στίς... τσέπες των;

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ένας ήγεμονίσκος μεσαιωνικού Ιταλικού κρατιδίου, συγκειμένου από μία πόλη και μόνο, διέταξε ένα ξένο νά έγκαταλείψω το «Κράτος του» εντός 24 ώρων.

— Η Ύψηλότης του είναι λίαν γενναίφρων, παρηγόρησε ο ξένος. Για νά έγκαταλείψω το Κράτος του μου άρκει μία ώρα και αυτός μου δίδει έκοσι τέσσερες.

— Δύο μόνο δεν είχαν κάνει αυτά τά έγκλήματα. Σ' αυτούς ο Πούσκιν χάρισε τη ζωή.. Οι άλλοι δύο βγήκαν ανάμεσα σε τέσσερες στρατιώτες.

— Από κει πήγαμε στην κάμαρα που φύλαγαν τον Καρέφ.

— Πώς σε λένε; Μά πρώτα σήκω όρθιος!

— Μιχαήλ Μπρόνσκι.

— Λες ψέμματα! Ξέρουμε πως ή οίκογένεια του τσάρου έξετελέσθη στο σπιτιού έμπορου Ίπάτιεφ στο Αικατέρ-ρινμπουργκ. Τά πτώματα μεταφέρθηκαν στο μέρος που λέγεται «Τέσσερ' άδελφια», κι' εκεί τάκαψαν με βιτριόλι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Εδώ και δεκαπέντε χρόνια... Μιά άπ' τις τελευταίες αναλαμπές της ρούσικης άντεπανάστασης

Δεν είμαστε πολλοί οι λευκοί που τολμούσαν νά τά βάλουν με τους μπολσεβίκους. Δεν κάναμε τίποτα. Μιά τρύπα στο νερό. Πιάσαμε μονάχα τον Ίβαν Καρέφ, και αυτό ήταν κάτι.

Τον Καρέφ, «τον άνθρωπο του σπιτιού του Ίπάτιεφ». Όσο για το σπίτι του Ίπάτιεφ, εκεί μέσα σκότωσαν κρυφά τον τσάρο μας και τους δικούς του. Ίούλιο του 1919.

Κι' ο άνθρωπος που φώναξε πυρ ήταν ο Καρέφ.

Αυτά για νά καταλάβετε την συγκίνησή μας σάν μπήκε ξαφνικά ο Κραβένσκο ο στραβομάτης, στο σπίτι της Ζόιας Ζοϊέβνας πουμάστε μαζεμένει, και μάς είπε:

Στη Μογγολία ή άντεπανάσταση άπλώνεται. Πιάσαν τον Καρέφ. Όλοι γυρίσαμε και κυτάξαμε τον άρχηγό μας, τον Πούσκιν. Αυτός σηκώθηκε, και έκανε το σταυρό του.

— Το βράδυ ξεκινάμε όλοι για κει πέρα... είπε μονάχα.

Για τον τσάρο που σκότωσαν. Για την άγια Ρωσία.

Κι' έμεις σκύσαμε τά κεφάλια και σταυροκοπηθήκαμε. Τό ταξίδι με τη μικρή μπουϊκ του Πούσκιν βάσταξε μέρες. Γιατί τον Καρέφ τον κράταγαν μυστικά αιχμάλωτο στο χτήμα του Τά—Φού, πλώ άπ' τά έλη της Μογγολίας.

Σε μία μεγάλη κάμαρα, έντεκα άνθρωποι στέκονταν όρθιοι, ένώ έντεκα λευκοί κοζάκοι με το δάχτυλο στην σκανδάλη τους φύλαγαν. Έκανε κρύο..

— Γδυθήτε! διέταξε ο Πούσκιν... Όλοι!.. Έμπρός!

Υπάκουσαν... Τά εφορέματά τους σχημάτισαν σωρό.

— Γυρίστε προς τον τοίχο! Ξαναδιέταξε ο Πούσκιν... Σηκώστε τά χέρια! Άκουμπήστε τα στον τοίχο!

Τους κύταξε προσεκτικά, και με το μαστίγιό του, άγγιξε επτά.

— Έσεις κάντε ένα βήμα!

Έμπρός!

Αυτοί οι επτά είχαν χοντρά κι' άπεριποίητα χέρια έργατη. Ό Πούσκιν τους ρώτησε έναν έναν.

— Χωριάτης αϊ;

— Μάλιστα έξοχώτατε!

— Από ποδ;

— Άπ' το Όμοκ!

— Γιατί πήγες μαζί τους;

— Δεν μπορούσα νά κάνω άλλοιώς... θά με τούφεκιζαν.

— Καλά. Φεύγα άπ' την γραμμή... Ντύσου.

— Και σύ; είπε στον άλλον..

Χωριάτης και σύ;

— Μάλιστα έξοχώτατε..

— Γιατί βρέθηκες μ' αυτούς;

— Είχα παιδιά... γυναίκα... έπρεπε νά φάνε.

Έτσι ο Πούσκιν έβγαλε άπ' τη γραμμή έφτά ανθρώπους. Τους έφτά πουχαν χέρια μαυρισμένα και άπεριποίητα..

— Είστε έλεύθεροι... τους είπε. Για το θεό και για την παλιά Ρωσία, όσοι θέλουν νά μοιραστούν την πίκτη μας και τό ψωμί μας, άς σηκώσουν τό χέρι. Θά τους δώσουμε όπλα. Πέντε το σήκωσαν. Μείνανε τέσσεροι άνθρωποι τώρα. Οι τέσσεροι με τά λευκά χέρια.

Μά τώρα ή φωνή του Πούσκιν, έγινε σκληρή κι' άπότομη.

— Είστε οι άρχηγοί, έσεις, αϊ;

Έπειτα γυρίζοντας στην συντροφιά των ανθρώπων με τά μαύρα χέρια, τους ρώτησε:

— Κυτάξτε καλά αυτούς τους τέσσερες. Μπορεί νά μου όρκισθί κανένας από σάς—στο σταυρό άπάνω—πως δεν σκότωσαν ποτέ γυναίκα ή παιδί; Θά τους χάρισω τό τε τη ζωή.

Δύο μόνο δεν είχαν κάνει αυτά τά έγκλήματα. Σ' αυτούς ο Πούσκιν χάρισε τη ζωή.. Οι άλλοι δύο βγήκαν ανάμεσα σε τέσσερες στρατιώτες.

— Από κει πήγαμε στην κάμαρα που φύλαγαν τον Καρέφ.

— Πώς σε λένε; Μά πρώτα σήκω όρθιος!

— Μιχαήλ Μπρόνσκι.

— Λες ψέμματα! Ξέρουμε πως ή οίκογένεια του τσάρου έξετελέσθη στο σπιτιού έμπορου Ίπάτιεφ στο Αικατέρ-ρινμπουργκ. Τά πτώματα μεταφέρθηκαν στο μέρος που λέγεται «Τέσσερ' άδελφια», κι' εκεί τάκαψαν με βιτριόλι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΚΟΚΚΙΝΗ ΝΥΧΤΑ

Και εσύ είσαι όΚαρφέ που διεύθυνε όλα αυτά.

— Όχι! λέγομαι Μπρόνσκι!

— Άν είσαι ο Μπρόνσκι, δεν θάχης σημάδια στην πλάτη και θάχης στο πόδι σου πέντε δάχτυλα σάν όλο τον κόσμο.

Ένας κοζάκος τούσκισε με το μαχαίρι του την καζάκα. Η πλάτη, του ανθρώπου ήταν σημαδεμένη άπ' το κιοϋτο.

— Είσαι ο Καρέφ! Βγάλε τις μπότες σου!

Άπ' το πόδι του έλειπε ένα δάχτυλο. Τότε μπήκε στην μέση κι' ο Κραβένσκο ο στραβομάτης.

Τολμάς νά λές, σκύλε, πως δεν είσαι ο Καρέφ; Μούβγαλες τό μάτι με το μαστίγιό σου όταν σουπα: Δολοφόνοι και κακούργοι σάν καί σένα, είναι άνάξιοι νά κυβερνήσουν ένα άγιολαό. Μά έγνοια σου, και θό μου τόπληρώσης Καρέφ.

Άπ' την αϋλή άκούστηκαν τέσσερες πυροβολισμοί. Ό Καρέφ με μίσος που μύλις κατόρθωνε νά μισοκρέψη είπε.

— Έσιώ, εγώ είμαι ο Καρέφ... Κι' έπειτα;

— Διηγήσου πως έγινε ή εκτέλεση.

— Δεν ήμουν μπροστά... Δεν ξέρω... Έκείνη τη νύχτα έλειπα... Σάν γύρισα κατά τις τρείς, ο Καλέμιν που φύλαγε σκοπός έξ' άπ' το σπίτι, μούπε: τράβηξαν μέσα τουφεκιές Δεν μούπε γιατί. Όυτε και τον ρώτησα. Μέσα οι άν-

τρες έπλεναν τό πάτωμα του ύπογειού..

Ένα φορηγό έφευγε σε λίγο..

Τό φορηγό που πήγαινε στα «Τέσσερ' άδελφια»;

— Δεν ξέρω. Μπορεί νάταν κι' αυτό... Ξέρω γώ!

Ψέμματα! φώναξε ο στραβομάτης. Τον είδα στο φορηγό π'άϊ στο σωφέρ.

Ό Πούσκιν διέταξε κι' έφεραν τους αιχμαλώτους.

— Είδατε ποτέ τον άνθρωπον αυτόν νά κάνει καλό; Κανένας δεν άπάντησε. Ό Πούσκιν κύτταξε τη Ζόια Ζοϊέβνα.

— Ναι... Έκαμε αυτή.

— Ναι... είπαμε ο στραβομάτης, ο Λέκινς και γώ.

Ναι... είπαν κι' οι αιχμάλωτοι.

Ό Πούσκιν στράφηκε στον Καρέφ.

— Άκουσε; όλοι σε καταδικάζουν.. Πέθανε σά γενναίος!

Ό Καρέφ πήρε το ρεβόλβερ που του δινε άρχηγός μας, και πριν προφτάση κανείς μας νά τον έμποδίσω, σημάδεψε τον Πούσκιν, και τράβηξε.

Ένας κρότος ξερός άκούστηκε... τό δπλο ήταν άδειο.

— Ήθελα νά σ' άφίσω μία τελευταία διέξοδο. Άν φερνόσουν τίμια, θά σου χά-

ριζά τη ζωή... Πάρτε τον.

Σε λίγο, μία δημοβροντία άκούστηκε.. Ό Πούσκιν ρίγησε.

— Θεέ μου, κάνε νά μη πολεμάνε πιά ρώσοι με ρώσσους μουρμούρισε. Κι' έπειτα, γυρίζοντας σε μένα, πρόσθεσε.

— Πες νά μας έτοιμάσουν πέντε άλογα. Τ' αυτοκίνητό μου μεταφέρει τους πληγωμένους.

Όταν φύγαμε, θάταν τέσσερες τό πρώι. Ό Μογγολικός άνεμος φύσαγε δαιμονισμένα. Τραγικό ταξίδι μέσ' στην άπεραντη πεδιάδα, την έρημη και παγωμένη. Οι πληγωμένοι ύπόφεραν φριχτά, γι' αυτό κι' άναγκαστήκαμε νά γυρέψουμε άσυλο σε μία Μογγολική παγόδα. Δεν είχαμε μαζί μας παρά λίγο τσάι, και τό ρακι άπ' τά παγούρια μας. Αυτό ή-πιαν κι' οι πληγωμένοι. Τραγική νύχτα που περάσαμε στην έρημη παγόδα. Έμεις μία φούχτα «Λευκοί» που τόλμησαν νά τά βάλουν με τό μπολσεβικό σίφουνα.

Οι πληγωμένοι βογγούσαν. Και ή Ζόια Ζοϊέβνα, ή μόνη γυναίκα της συντροφιάς, για νά νά γλυκάνη τον πόνο τους, έλεγε σιγανά τό νανούρισμα της Στέππας.

— Για μάς χτυπάνε οι καμπάνες του χωριού. Για μάς χτυπάνε στα ξένα ζώμα, Μά οι καμπάνες του χωριού, έμάς καλούνε.

Άλλοίμονο Ζόια Ζοϊέβνα! Κανένας μας δεν έσαναγύρισε στο χωριό, κι' άδικα χτυπάνε οι καμπάνες.

Με πρώτη εύκαιρία, όλοι περάσαμε στα σύνορα. Δεν άστετευόταν ή Τσέκκα. «Για δύο άπό μάς χτυπούσανε κιό-λας οι καμπάνες. Ό θάνατος εκλείσε τό μοιαιδικό μάτι του στραβομάτη, κι' ή Ζόια Ζοϊέβνα πέθανε στην ξενιτιά, μα-κρυνά άπ' τά θολά νερά του Δνειστερου. Και κανένας από μάς δεν θά πεθάνη στην πατρίδα... Στην Ρωσία την άγια και μακρυνή.

ΟΟRΛΙΕΝ JOYVH

ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΕΩΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ—ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ Νο 1

Και τώρα ως έρθουμε στην 'Αμερική. Πολλοί από τους αναγνώστες μας θα μ'ας ρωτήσουν τι απέγινε η Εύα Ουόλκιν ή «γυναίκα γκάγκστερ Νο 1» που στα 1934 εμφανίσθη μυστηριωδώς αφού έγραψαν επί δλόκληρα χρόνια οι έφημερίδες γι' αυτή.

Σήμερα, ένας δημοσιογράφος κατάρθωσε να σηκώσει τον πέπλο του μυστηρίου που την περιέβαλε.

Η Εύα όταν ήταν είκοσι έτών, ωραιοτάτη και πολύ έξυπνη, άρχισε να συναναστρέφεται την άριστοκρατία κι' εκεί εβρίσκε τα θύματά της: οι κλοπές της και οι απόπειρές της ήταν περιέργες αλλά και πρωτότυπες, σε στυλ... άριστοκρατικό. Η μόνη της χυδαία επιχείρηση ήταν εκείνη που έγινε στη «Τρανσπασιφίκ Μπάνκ» όταν κράτησε επί μια ώρα ακίνητους μπροστά στο φιλντισένιο πιστόλι της τους έπτά υπαλλήλους του θησαυροφυλακίου. «Ας έλθουμε όμως στα 1934. Το βράδυ της 7ης Μαρτίου τα σαλόνια του «Κοντινεντάλ-Σπάρτα» Ότέλ» έδέχοντο τους προσκεκλημένους για τους άρραβώνες της μίς Γκελτρούλδης Χάσι, κόρης έ-

φοπλιστού, με τον συνταγματάρχη Σλίσι. Ανάμεσα στις γυναίκες καλλονές που έφιγουράριζαν και προσείλκυον τα βλήματα του κόσμου, έλαμπε μια νέα είκοσι πέντε χρόνων ξανθή και λεπτή, που είχε αναγγελθί με τ' όνομα Μίς Εύα Ουόλκιν από το Ντε-τρόιτ. Φορούσε ένα απλουστάτο λευκό φόρεμα που έταίριαζε με την ιδιοφυΐα της, κι' ένα γιγάντιο ρουμπίνι, δεμένο σε μια αλυσίδα από πλατίνη ήταν το μόνο της κόσμημα, που έλαμπε έπάνω στον αλαβάστρινο λαιμό της.

Ενώ λοιπόν η γυναίκα αυτή ήταν μόνη στη βεράντα του εβδομηκοστού πατώματος, ένας άνθρωπος την πλησίασε και κάθισε κοντά της. Εκείνη του έριξε μια ματιά κι' άνεγνώρισε τον Μπόμπ Μόλινγκ, μηχανικό.

— Σεΐς, Μπόμπ;
— Ναί, μίς Εύα. Τι κάνεις; Έδώ; Μήπως σ'ας ένοχλώ, μήπως περιμένετε κανέναν;

— Όχι, Σ'ας όρκίζομαι. Άλλά σ'ας πορακαλώ να με αφήσετε μόνη.

Ο Μπόμπ απέσύρθη κατσουφιασμένος. Η Εύα ή γυναίκα που αγαπούσε περίμενε κάποιον άλλον;

Μια άνελεπτη ζήλεια τον έκυρψε, κι' αποφάσισε να την κατασκοπεύσει. Σε λίγο, την είδε να μπαίνει σ' ένα δωμάτιο. «Θα την περιμένη ο έραστής της» σκέφτηκε ο νέος.

Ο ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΛΗΣΤΗΣ
Η ζήλεια κορυφώθηκε μέσα του

και τον έσπρωξε μέχρι του σημείου να γυρίσει το χέρι της πόρτας και να την άνοιξη την ίδια στιγμή δυο πιστολιές τον έρριξαν στο πάτωμα. Είπε την γυναίκα μπροστά του να κρατήσει δεξί της χέρι το πιστόλι που κάρνιζε ακόμη ενώ το αριστερό της είχε ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο. Στο διάδρομο άκούστηκαν βήματα και πριν ξεψυχήσει ο Μπόμπ φώναξε:

— Εύα! Δόσε μου το περιδέραιο! Έγώ το έκλεμα... και σ'αυ μέλιδες!

Η στιγμή εκείνη ήταν φοβερή. Η Εύα βρέθηκε σε μεγάλο δίλημα. Λυπήθηκε τον άνθρωπο που σκότωσε και π' αγαπούσε κρυφά και συγκινήθηκε από τα ήπιονικά του λόγια κι' έτσι πήρε το περιδέραιο στο δεξί της χέρι, του το πέταξε και έχασκε.

Όστερα από δυο δλόκληρες ώρες που περίμενα πίσω από την πόρτα του χειρουργείου, η Εύα είδε να περνά από μπροστά της ένα φορείο. Πήδησε στο λαιμό του γιατρού και με φωνή πνιγμένη στο κλάμμα ρώτησε:

— Γιατρέ, τον σώσατε;

— Ό άλλος σήκωσε τους ώμους.

— Ποιος ξέρει. Πολύ δύσκολα βγάλαμε τη σφαίρα και έχασε πολύ αίμα.

— Σ'ας έξορκίζω, σώστε τον! Δεν μπορεί να τον σώσετε; Μιά μετάγγιση αίματος; Είμ' έτοιμη να δώσω το δικό μου.

— Τον αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ;

Αυτόν ένα τιποτένιο γκάγκστερ;

— Ό! Σώστε τον. Σ'ας έξορκίζω!

— Καλά. Θα προσπαθήσω.

Το αίμα της Εύας έφερε καλό αποτέλεσμα κι' ο Μπόμπ έγινε πολύ σύντομα καλά. Δυστυχώς, υπήρχε κι' έν' άλλο πρόσωπο που δεν άφινε το δωμάτιο του Μπόμπ: ένας αστυνομικός.

Η Εύα όμως δεν έδινε σημασία. Μόλις θά γινόταν καλά ο Μπόμπ τότε θά ήξερε να μιλήσει.

Κι' έτσι όταν ένα πρωί ο γιατρός είπε πως ο Μπόμπ μπορούσε ν' αφήσει την κλινική, η Εύα έτρεξε στον έπιθεωρητή και του διηγήθηκε όλη την αλήθεια. Ό αστυνομικός χαμογέλασε.

— Δεν σ'ας συνέλαβα για να σ'ας άφισω κοντά του; ή παρουσία σας ήταν αναγκαία. Ό αστυνομικός δεν ήταν εκεί για τον Μπόμπ που είναι

έννας από τους πιο επικίνδυνους γκάστερ, αλλά για σ'ας!

— Λοιπόν, συλλάβετέ με.

— Όχι, δεν θά το κάνω άπληντσε ο άλλος. Οι παθόντες δεν υπέβχλλον μήνυση. Άλλά ή θέση σας είναι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

πολύ δυσάρεστη. Πηγαίνετε να το πείτε πως πρέπει να φύγετε, μακριά, εκεί που κανείς δεν σ'ας ξέρει: βοηθήστε τον να ζήσει με την αγάπη σας. Το άξιζει...
— Μά... πιστεύετε... είπε δακρύζοντας ή γυναίκα... πως μ' αγαπά ακόμη, ύστερα απ' αυτό;..
— Είμαι άπολύτως βέβαιος πως ή αγάπη σας θά του έξαγνίσει το παρελθόν του.

Την ίδια στιγμή ο έπιθεωρητής έπιασε το κουδούνι. Μπήκε ο Μπόμπ Μόλινγκ κι' άγκάλιασε την Εύα που της τ'α συγχώρεσε όλη.

Λίγες μέρες άργότερα τέλεσαν τους γάμους τους κι' έφυγαν να ζήσουν σε μίαν άλλη πόλη, ήσυχοι και εύτυχεις.

Οι γυναίκες—γκάγκστερς είναι πάντα γυναίκες και ξέρουν να βρίσκουν στον έρωτα την έξαγνισή του παρελθόντος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΕΙΡΑΤΕΣ

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

Παράλληλα προς τις γυναίκες γκάγκστερς, που αυξάνονται και πληθύνουν...

ται στην άμερική, έχουμε και γυναίκες πειρατές.

Και λέγοντας αυτό δεν έννοούμε τις πειρατίνες που έδρασαν... περίφημα κατά τον 18ον αιώνα και ίδιως στις άκτες της Άμερικής, όπως ή Άννα Μπόννευ και ή Μαίρη Ρήντ, που διεκρίθησαν για το θάρρος, την σκληρότητα και την αλμοβασία τους και που συλληφθεύσαι άπηγχονίσθησαν κατά το 1720.

Μιλούμε για τις Κινέζες πειρατίνες, που λιμαίνονται τα Κινέζικα παράλια και διαθέτουν σπολικούς ταχυάτων μικρών πλοίων, δεν διστάζουν να κουρσέψουν μεγάλα έπιβατικά ευρωπαϊκά άτμόπλοια.

Η ΠΕΙΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΚΙΑΚ

Τελευταίως μιά συμμορία Κινέζων πειρατών μ' έπικεφαλής δυο γυναίκες, συνέλαβε παρά το Άμμού το άτμόπλοιο Λογκιάκ, της άκτοπλοίας, που ήρχετο από τον λιμένα του Φουτσέου και έπληραν από τους έπιβάτες του 50.000 λίρες σε χρήματα, κοσμήματα,

τι από την χορά του!..

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!...

Στον Άλφονς Άλλαι άρεσε να αυτοκαλήται «δάσκαλος της αίσιοδοξίας».

Μιά μέρα λοιπόν που είδε το ζωγράφο Κολντάν μελαγχολικό,

— Τι συμβαίνει; τον ρώτησε.

— Έχω πολλά χρέη, που δεν μπορώ να πληρώσω.

— Και γι' αυτό στενοχωρείσαι; Άφησε τη μελαγχολία δια τους πισωτάς σου, καυμένη μου.

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Μετά την καταστροφή του γιγαντιού άεροπλάνου «Μάξιμος Γκόρκυ»,

ή Κυβέρνησις των Σοβιέτ άνοιξε κατάλογο έράνων προς άντικατάστασή του.

Αι έισφοραί υπήρξαν τόσαι, ώστε άντιένος θά ναυπηγηθούν τέσσαρα «Μάξιμος Γκόρκυ», φέροντα τον διακριτικόν τους αριθμόν 1, 2, 3, 4. Όταν άνήγγειλαν εις τον Γκόρκυ το αποτέλεσμα του έράνου, είπε:

— Δεν έσπευσα ποτέ διτι έχω τόσας έκδόσεις εις τον ούρανόν.

ΗΡΩΪΣΜΟΣ

Ό Μάριος προς το φίλο του:

— Ήμουν στη Μεσσηνή όταν έγινε εκείνος ο τρομερός σεισμός.

— Εφοβήθης πολύ;

— Όχι. Ή γή έτρεμε περισσότερο από μένα.

ΜΕΤΑΞΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

— Τι σκέπτεσαι;

— Τίποτε. Καί σύ;

Το σμόκιν μου και ό-λίγα έπιπλα το ύσπιτιούμου, ίσως δέ δεν άφίσω τίποτε άν έξακολουθώ ν' άνμήςητούν έργα μου.

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

χρυσάφι κι' άσπμι.

Η έπίθεσις έγινε ξαφνικά, από 20 δθεν έπιβάτες, που μ' έπικεφαλής μιά γυναίκα, έπρότειναν τα περιστροφά τους κατά των λοιπών έπιβατών που έτρομοκρατήθησαν. Άφου οι λησται έγιναν κύριοι του πλοίου έδωκαν το σύνθημα κι' άλλοι 20 πειραταί, προελθόντες από πλοίαρία που το παρακολουθούσαν, έιήδθησαν σ' αυτό. Έσσε-ρες έπιβάται που θέλησαν ν' άντίσταθούν, έφονεύθησαν άμέσως...

Άμα ή διαδικασία της ληστείας έτελειώσε, ή άρχηγία εκάλεσε τον άδελφόν ένός τών φονευθέντων, τον διεβεβαίωσε πως αυτός δεν είχε να φοβηθί τίποτε και τοϋδωκε ένα μάτιο δολλάρια, να φροντίση για την κηδεία τ' άδελφού του. Η άλλη άρχηγία παρουσιάσθη μετά πενήντημερον, όταν οι πειραταί έφεραν το πλοίο στο κρησφύγετό τους και άπεβίβάσθησαν στην ξηρά, έγκαταλείποντες το έλεύθερο.

Μιά παρόμοια πειρατεία έγινε λίγο πριν, επί του πλοίου «Σούι Άν» παρά το Χόγκ Κόγκ, έπίσης από πειρατίνα.

— Τίποτε.

— Τέλος πάντων ποτέ δεν έχεις μίαν ιδέα πρωτότυπη. Με άντιγράφεις πάντα.

ΕΠΙΣΗΣ

— Έδέχθη το μυσιστόρημά σου ό έκδότης;

— Ό νεαρός συγγραφέυς.— Όχι.

— Τι σοϋ είπε;

— Μοϋ είπε: «Θα σοϋ ήμουν εύγνώμων, φίλε μου, εάν κατάρθωνες να δώσης το μυθιστόρημά σου εις τον άντικρυνόν έκδότην, που με συναγωνίζεται.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Μετά την ιατρική εξέταση:

— Γιατρέ δεν είμαι καθόλου καλά.

Έν τούτοις μιά ώρα με έξετάζετε και δεν φαίνεται να ήύρατε τίποτε. Τι έχω τέλος πάντων;

— Ό ψυχίατρος. — Έχετε μόνο μία μικρή νευρική ταραχή.

— Και τι να κάμω;

— Να μένετε σε σκοτεινό μέρος, να μην καπνίζετε, να μην διαβάζετε, να μη πηγαίνετε στο θέατρο και στον κινηματογράφο. Άποφεύγετε τις επισκέψεις, και πρό παντός προσπαθείτε να διασκεδάσετε.

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

— Έποϋλνες τίποτε έως τώρα;

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

— Πώς...

Γυναίκες γκάγκστερς! Είναι πια γνωστό πως υπάρχουν παντού και μπορούμε ν' αναφέρουμε και μερικά ονόματα: Νάγκουα Μπενγκουόρο, ό ληστής με φουστάνι που έχει εις βάρος της έντεκα καταδικαστικές αποφάσεις για φόνο και πού δικάστηκε κι' έκτελέστηκε τον περασμένο Μάιο στη Βουδαπέστη. Μαιτάμ Σανώ, ή αίνιγματική γυναίκα, που βρέθηκαν στη Βίλλα της του Ότέιγ τα πάτωμα όκτω άνθρώπων! Αυτές άρκοϋν για την Εύρωπη. Η Άσία πάλι έχει δυο περίφημες γυναίκες λησταρχίνες. Η μίς είναι ή ωραιοτάτη Γκόννο-Ντάν, που την έπωνομάζουν «καταραμένο κρινό» και που διαθέτει δλόκληρο στολίσκο για να ληστεύη τα καράβια που κάνουν τη γραμμή από το Ναγκασάκι στο Φοϋ Τσεϋ και Τιέν Τσιν.

Η δεύτερη είναι ή Βικραμαντίτια Κάθα, ή «μαχαίρωστρα», που είναι ή άρχηγία των «Σάτλεϋ-Βεταλά» που στη γλώσσα μας θά πη οι δαίμονες του Σάτλεϋ.

Είναι γνωστό, πως στο Ινδοστάν υπάρχει το έθιμο να εκθέτουν επί τρεις ημέρες τους νεκρούς πριν να τους μεταφέρουν στον Πύργο της Σιωπής, για να τους φάνε τα άγρια πουλιά διότι εκεί κρύνουν περιττό να θάψουν τους νεκρούς τους.

Σ' αυτές τις τρεις ημέρες ο νεκρός παραμένει έπάνω από τον οικογενειακό τάφο, στολισμένος μ' όλα τα πολύτιμα άντικείμενά του και τον φυλάνε τα «τέσσερα στοιχεία»: ένας βραχμάνος που συμβολίζει τη φωτιά, μιά γυναίκα που αντιπροσωπεύει τη Γή, ένας άνδρας που είναι το νερό και μιά κοπέλλα που συμβολίζει τον αέρα.

Όταν λοιπόν βρεθούν τα «τέσσερα στοιχεία» μαχαίρωμένα και ο νεκρός ξεγυμνωμένος από τα πολύτιμα στολίσια του, τότε ξέρουν πως από κεί πέρασε ή Σάτλεϋ-Βεταλά. Το περιεργον όμως είναι πως κανείς δεν άγνοεί τη γυναίκα εκείνη που παρυσιάζεται τακτικά στις γιορτές του Ντελή και Λαχώρ, στολισμένη με τα πιο άξιοθαύμαστα κοσμήματα. Άλλά ποιος τόλμα να μιλήση όταν ξέρη ότι μόλις άνοίξη το στόμα του, θά δεχθή άμέσως στη ράχη την κρύα λεπίδα ένός μαχαίριου που έπάνω

σ' αυτή είναι κεντημένος ένας χαμαιλέων, το έμβλημα της Σάτλεϋ!

σ' αυτή είναι κεντημένος ένας χαμαιλέων, το έμβλημα της Σάτλεϋ!

σ' αυτή είναι κεντημένος ένας χαμαιλέων, το έμβλημα της Σάτλεϋ!

σ' αυτή είναι κεντημένος ένας χαμαιλέων, το έμβλημα της Σάτλεϋ!

σ' αυτή είναι κεντημένος ένας χαμαιλέων, το έμβλημα της Σάτλεϋ!

σ' αυτή είναι κεντημένος ένας χαμαιλέων, το

ΕΝΑ ΜΙΣΟΣ ΜΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Και, επανέλαβαν το δρόμο τους με γρήγορο βήμα, αφού απέμακρύνθησαν λίγο από το δάσος.

Αλλ' ο Δαλά πάντοτε φοβότανε την επίθεση των έρυθροδέρμων, και πάντοτε έκυτταζε γύρω του μήπως ιδί τι-ποτε το ύποπτο. Και πραγματικώς σε κάποια στιγμή διέκρινε έναν που δεν έπρό-λαβε να κρυφτεί.

Ειδοποίησε τους άλλους για το νέο τρομερό κίνδυνο που τους απειλούσε, κι' απέφασαν να ξαναμπούν εις το δάσος, όπου θα μπορούσαν ν' άμυνθούν καλλίτερα.

Φυσικά εκεί θα τους άπει-λούσαν κι' άλλοι κίνδυνοι, από μέρους των άγριμων.

Αλλ' αότη τη στιγμή ή άπειλή των έρυθροδέρμων ήταν πιά μεγάλη και πιά άμεση και χωρίς να διστάσουν περισσότερο μπήκαν μέσα στο δάσος, κι' άρχισαν να τρέχουν και πάλι προς το έσωτερικό του.

Στην άρχή προχωρούσαν με εύκολια, άλλ' έπειτα ή πο-ρεία τους γινότανε δυσχερέ-στερη και τέλος, έφθασαν σ' ένα σημείο όπου το σκοτάδι ήταν βαθύ.

Κάπου — κάπου άκούγαν παραδόξους θορύβους, αλλά δεν μπορούσαν να έννοήσουν άν τους προξενούσαν οι έρυ-θρόδεροι που τους κατεδίω-καν, ή θηρία που έτοιμάζον-το να τους έπιτεθούν.

Όπως άποτέ έπρεπε να σταματούσαν. Και γιατί είχαν κουρασθή, άλλ' άκόμη και γιά ν' άμυνθούν, άν οι διώκτες των τους είχαν άκολουθήσει έως εκεί.

Εδιάλεξαν τότε κατάλλη-λα δένδρα, κι' ο καθ' ένας τους άνέβηκε στη θέση που ώρισθη γι' αυτόν. Έτσι έχο-μάτισαν ήμικύκλια και θα μπορούσαν να βάλουν τους έρυθροδέρμους μεταξύ δύο πυρών.

Προσεκτικοί, και με τὰ δ-πλα τους έτοιμα έπερίμεναν, έξαιρετικά άνήσυχoi τάρ-α.

Από ποδ μπορούσαν να περιμένουν βοήθεια; Και είναι μόν άλήθεια ότι οι άλλες φυλές των έρυθροδέρμων ήταν άλιγότερο άγριες και έχθροι εκείνων που τους κατεδίωκαν, αλλά στην έγκαιρο επέμβασή τους, δεν μπορούσαν να χουν σοβάρες έλπίδες.

Ένα από τὰ μεγαλύτερα έλαττώματα των Ιθαγενών του έσωτερικού της Βραζιλίας — γράφει Άμερικανός έρευνήτης — είναι ή άκράτητος ροπή των προς τὰς θηρία-ς και την αίματοχυσία! Τους είναι αδύνατον να ζήσουν έπ-πολύ έν ειρήνη. Διά τούτο εύρίσκονται εις διαρκή πόλεμο με τους γείτονάς των και με τους ανθρώπους των άλλων φυλών. Ο πόλεμος όμως αυτός συνήθως διεξάγεται άνε-σήςμως και κατά μεμονωμένα άτομα. Όσάκις ένας Καρα-γιά, λόγω χάριν, συναντήση όπουδήποτε ένα Καγιάπος τόν σκοτώση ή θα έπιχειρήση τουλάχιστον να τόν κά-χωρίς καμιά ιδιαίτερα άφορμή.

Τό ίδιο θα κάνη και ένας Καγιάπος μόλις συναντηθή με ένα Καραγιά.

Αμφότεροι αί φυλαί αύται είναι κοινοί έχθροι με τὰς Σιαβάντες, τούς άγριωτέρους έρυθροδέρμους που όπου-χουν, οι όποιοι είναι και άνθρωποφάγοι. Έπίσης μερ-έκ των Καγιάπος είναι άκόμη και σήμερον άνθρωποφά-γοι. Οι πλείστοι όμως εξ αυτών έχουν έγκαταλείψει τὸν

τρόπαιον αυτό θημιον.

Ένα άλλο μεγάλο επίσης έλαττώμα των είναι ή κλε-πτομανία.

Δέν κλέπτουν όμως παρά ώρισμένα πράγματα και υπό ώρισμένες προϋποθέσεις.

Τὰ πράγματα αυτά συνήθως είναι τὰ φαγώσιμα και ο καπνός. Και αυτά όμως, έφόσον δεν έχει κάμει άρχην να τὰ μεταχειρισθή ο Ιδιοκτήτης των, είναι ιερά και άπαρα-βίαστα!

Μπορεί λ. χ. να άφήση κανείς ένα κουτί άθικτο με πού-ρα. Κανένας έρυθρόδερος δεν θα τολμήση ποτέ να άπλώ-ση άπάνω τους χέρι. Μόλις όμως πάρης ένα έστω μόνο πούρο από μέσα, το κουτί θα κενωθή έντός όλίγων λεπ-τών, ως διά μαγείας.

Η Ιατρική μεταξύ των έρυθροδέρμων είναι πράγμα ά-γνωστον. Κατ' αντίθεση προς άλλους άγρίους, οι όποιοι γνωρίζουν την χρήσιν διαφόρων Ιαματικών βοτάνων, οι Καγιάπος δεν γνωρίζουν κανένα θεραπευτικόν φυτόν ή μέσον.

Γνωρίζουν μόνον την παρασκευήν των δηλητηριωδών φυτικών ουσιών εις τὰς όποιās έμβαπτίζουν τὰ βέλη των.

Η δηλητηριώδης ένέργεια των ουσιών αυτών είναι ά-ποτελεσματικωτάτη και τὸ παραμικρότερον δέ τραύμα με δηλητηριώδες βέλος προκαλεί βέβαιον θάνατον! Τὸ μόνον θεραπευτικόν των μέσον είναι να ρίπνυνται εις τὸ ποτάμι όσάκις φλέγονται από τὸν πυρετόν.

Η ήθική των, είναι άμεμπτος και ύποδειγματική. Γενι-κώς έπικρατεί ή μονογαμία. Κάθε άνδρας έχει μιά μόνο γυναίκα.

Μπορεί όμως να την αλλάξη πολύ εύκολα. Αυτό έν τούτοις συμβαίνει πολύ σπανίως.

Πρό πολλών έτών έζούσε μιά κόρη έρυθρόδερος, ή ό-ποία διεκρίνετο διά την ώραιότητά της. Όταν ήλθε εις ώραν γάμου, της εξέλεξαν ως σύζυγον τὸν καλλίτερο της φυλής. Πρός γενικήν όμως έκπληξη ή νέα ήρνήθη να νυμ-φευθή και έδήλωσε ότι έπιθυμεί να μενη παρθένος. Οι έ-ρυθρόδεροι, οι όποιοι θεωρούν την κατάσταση της άγα-μίας ως παρά φύση και τρέφουν άπερίοριστο περιφρόνηση προς κάθε άγαμον, είτε γυναίκα, είτε άνδρα, αφού προσε-πάθησαν καταλώς να την μεταπείσουν, την άφηκαν στο τέ-λος ήσυχον.

Οι Καγιάπος, άνδρες και γυναίκες, είναι γυμνοί όπως έγεννήθησαν! Έν τούτοις ή ήθική μεταξύ των είναι άνα-πτυγμένη εις βαθμόν αξιοθαύμαστον. Οδδέποτε κατά την μεταξύ αυτών διαμονή μου παρετήρησα την παραμικρή χειρονομία ή κίνηση που θα μπορούσε να χαρακτηρισθή ως άπρεπής και από τὸν αὐστηρότερο κριτή.

Η έπίδερμίδα των, όπως και των Καραγιά, είναι χαλ-κόχρους. Πολύ συχνά όμως και μάλιστα όταν πρόκειται να κάμουν καμιά μεγάλη κυνηγετική έκστρατεία, ή να έορτάσουν κανένα σπουδαίον γεγονός ή να μεταβούν να πολεμήσουν με καμιά γειτο-νική φυλή, βάφονται κατακόκ-κινος με χυμό των καρπών του φυτού ούρούκου.

Οι Καγιάπος όπως και οι Καραγιά έχουν τρυπημένο τὸ κάτω χέλος των και έχουν περασμένο μέσα ένα ξύλο μήκους τριών μέχρι πέντε έ-κατοστών. Η μόνη μεταξύ αυτών διαφορά που άποτελεί και τὸ διακριτικόν των γνώ-ρισμα είναι ότι οι Καραγιά έχουν χαραγμένο επάνω σε κάθε παρειά τους από ένα μικρόν κύκλον μεγέθους πεντοφράγκου.

Οι Καγιάπος, άνδρες και γυναίκες, έ-φόσον είναι άγαμοι, φορούν ένα είδος καλτσοδέτας καμωμένης από χόρτα. Μό-λις παντρευτούν ή καλτσοδέτα άφαι-ρείται.

Διεπίστωσα ότι πλείστοι εξ αυτών ή-ταν μονόφθαλμοι. Αυτό δεν προέρχεται από άτυχήματα, αλλά φαίνεται από καμ-ιά άγνωστη άρρώστεια. Τὰ παιδιά όταν γεννώνται έχουν άμφότερους τούς οφθαλ-μους.

μους των έν πλήρει τάξει. Μόλις όμως θθάσουν εις την έφηβικην ήλικία χάνουν έξήντα επί τοίς εκατό τὸν ένα οφ-θαλμόν!

Οι Καγιάπος καθώς και οι γείτονές των Καραγιά πιά-νουν με τὰ δάχτυ-α των ποδιών των με τόσην εύκολία, με δση και με τὰ δάχτυλα των χεριών των. Όσάκις θέλουν να πιάσουν κάτι από χάμω ποτέ δεν σκύβουν! Τὸ πιάνουν με τὸ πόδι των και τὸ φέρνουν στο χέρι των, ακριβώς ο-πως οι πύθκοι! Τὰ δάχτυλα των ποδιών των έν τούτοις ά-νατομικώς δεν διαφέρουν από τὰ δικά μας. Η εύχέρεια των αυτή είναι μάλλον άποτέλεσμα έκγυμνάσεως.

Ο χορός των είναι έντελώς παιδικός και όσοι συμμετέ-χουν δεν έγγίζονται διόλου μεταξύ των, ούτε με τὰ άκρα των δακτύλων των!

Ανδρες και γυναίκες παρατάσσονται στη σειρά, άνά ένας άνδρας και μιά γυναίκα, εις άπόσταση μισού μέτρου ο ένας από τὸν άλλον και σχηματίζουν έτσι ένα μεγάλο κύκλο, αναλόγως τὸν αριθμὸν των χορευτῶν.

Και ο χορός άρχίζει. Όργανον μουσικόν ούτε ένα, ούτε τὸ πλέον πρωτόγονον! Ο κάθε χορευτής είναι συγχρόνως και μουσικός και όλοι μαζί τραγουδούν κάτι που θα φαν-τάζονται, ότι θα είναι τραγούδι, αλλά που δεν έχει τίποτα τὸ μουσικόν ή τὸ αρμονικόν. Είναι μιά απερίγραπτος κα-κοφωνία, άγρίων φωνῶν, ούρλιασματων και ύλακῶν, διότι καμιά άλλη λέξη δεν μπορεί να άποδώση καλλίτερα τούς λαρυγγισμούς τίν Καγιάπος!

Η κίνηση συνίσταται εις άνεβοκατέβασμα ρυθμικόν των χεριῶν που κτυπούν τὰ πλευρά με άρκετή δύναμη, και εις ρυθμικά κτυπήματα των ποδιῶν επί τοῦ έδάφους.

Ο κύκλος όλος των χορευτῶν κινείται στην άρχή σι-γά, ύστερα όλονέν ταχύτερα και στο τέλος καταντά ένας δαιμονιώδης στροβιλισμός που προκαλεί τὸν ίλιγγον.

Έκείνες που άπολαμβάνουν περισσότερο τὸ χορὸ είναι οι γυναίκες. Στριφογυρίζουν σαν μαινάδες και ώρύονται έκκωφαντικώς.

Εις τούς έρυθροδέρμους γενικώς ή δσφρηση είναι άνε-πτυγμένη εις τόσο βαθμό όσο και εις τούς κυνηγετικούς κύκλους. Έπίσης άνεπτυγμένα εις ύπατον βαθμόν είναι και ή άκοή και ή δράση!

Ανεβασμένοι επάνω στα δένδρα, έπερίμεναν με ύπο-μονή και άγωνία, κι' έπρόσεχαν και στὸν παραμικρότερο θόρυβο.

Αλλά δεν φαίνότανε τίποτα. Πέρασε άρκετή ώρα κι' όμως οι διώκτες τους δεν είχαν παρουσιασθή, πράγμα που τούς έδωσε την έλπίδα, ότι δεν θα τους άναζητούσαν έως εκείνο τὸ σκοτάφυγί τους.

Ήταν φανερό ότι οι άνθρωποφάγοι δεν τολμούσαν να τους άναζητούσαν σ' εκείνο τὸ δάσος, γιατί φοβόνταν, ή ότι θα έχάνοντο, ή ότι θα τους έσπάρασσαν τὰ θηρία.

Υστερα από άναμονή ώ-ρων πολλῶν, ήσυχασαν κά-πως και έδειπνήσαν πρό-χειρα.

Τροφές είχαν έλάχιστες, αλλά νερό δεν είχαν καθό-λου και ή δίψα άρχισε να τους βασανίζει.

Ο μικρός Τζάκ, που ήταν άνεβασμένος στο ίδιο δέν-δρο με τὸν Δαλά, προσεφέρ-θη να πάη αυτός να βρῇ μιά πηγή γιά να φέρη νερό, άλλ' ο μαύρος τὸν επέπληξε.

—Θέλεις φαίνεται να χορ-τάσης τὰ θηρία τοδεῖτε. Κά-θησε λοιπόν στη θέση σου, και θα τὸ κανονίσωμε... Νά... πρόσεξε...

(Ακολουθεῖ)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΑΠΟ
ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΟ «ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ»
ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΟΙΚΕΟΙ ΜΑΣ ΧΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι η Νίτσα, χλωμή με βαθείες ρυτίδες πάνω στο κούτελο, κυττάζει άφηρημένα έξω από τον ανοιξιάτικο ουρανό, ενώ απ' το μυαλό της περνούν ένα σωρό σκέψεις, που της πληγώνουν την ψυχή.

Δίπλα στο κρεβάτι κάθονταν δυο γρηούλες, την κυττάζουν με συμπόνια και κάθε τόσο της λέν και κάνα δυο λεξούλες για να της δώσουν θάρρος.

Η Νίτσα τις άκουε χωρίς να δίνει απάντηση, μονάχα που και πού, κουνάει το κεφάλι της. Σε μια στιγμή χλώμιασε περισσότερο, τα δάχτυλά της σφίχτηκαν με δύναμη πάνω στα σεντόνια και αφήνοντας μια δυνατή φωνή έκλεισε τα μάτια της και έμεινε άναυστη.

Η ιστορία της ήταν πολύ συνηθισμένη. Ένα φτωχό κορίτσι αυτή, που ζούσε απ' τη δουλειά του, πίστεψε στα λόγια ενός κομψοντυμένου νέου, που την περίμενε κάθε βράδυ στη γωνιά του δρόμου. Τον άκουε σαν μέσα σ' ένα βάλι, να της ψιθυρίζει ένα σωρό λόγια, για αγάπη, για μια έρωτική φωλιά, για ένα μικρό χαριτωμένο μπεμπέκο, και μισόκλεινε τα μάτια της νοιώθοντας μια απέραντη ευτυχία. Καί ένα βράδυ, που τα λόγια του και το λίγο κρασί που είχε πιεί την έκαναν να ξεχαστεί περισσότερο, το δόθηκε. Έζησαν και οι δυο τους μερικές μέρες άκοιτους, όπως ονειρο, με ένα βράδυ η Νίτσα ένοιωσε πως θα γινόταν μητέρα. Έπληγε να τον συναντήσει με την Ιβέα πως ή ελπίσες αυτή θα τον έκανε και εκείνον ευτυχισμένο, μόλις όμως τάκουσε, κάθε άλλο έδειξε παρά πως ευχαριστήθηκε. Όσοι δέν είπε τίποτα, μονάχα εκείνο το βράδυ ήταν πιδ ψυχρός μαζί της από τις άλλες φορές και νόμιζε πως δέν έβλεπε την ώρα που θα ξεχωρίζονταν.

Από τότε δέν τον ξανάδε. Έπεσε σε μια μεγάλη άπελπισία. Θέλησε να σκοτωθί, μα ή γιατί σκέφθηκε πως δέν είχε τί δικαιώμα να στερήσει τη ζωή, από ένα πλάσμα που δέν είχε φταίξει σε τίποτα ή γιατί πέρασε απ' το νοή της καμιά άλλη Ιβέα, δέν πραγματοποιήσε την πρώτη σκέψη. Και τώρα που είχε φτάσει ή στιγμή που θα γινόταν μητέρα, σκεπτόταν με άπελπισία πως ή ζωή θαταν γι' αυτήν και για το παιδί της σωστό μαρτύριο.

Κάτι δυνατά κλάμματα την ξύπνησαν. Κυττάξε δίπλα της και είδε ένα μικρούλο μπεμπέκο να την κυττάζει με τα μισόκλειστα μάτια του κλαίοντας. Συγχρόνως μια πολύ γλυκιά της φωνή, της ψιθύρισε πίσω από τ' αυτί.

— Θά με συγχωρήσεις άραγε Νίτσα; "Ω, μη μιλάς γιατί κευράζεσαι. Θές να μάθεις πως έγινε αυτό το πράγμα; να με ξαναδής δηλαδή κοντά σου; Είναι πολύ απλό. Σήμερα ήρθε και με βρήκε ή Νινόν, αυτή που τόσο πολύ αγαπάει και τους δυο μας. Μοίπε πως σου είχα φερθεί πολύ άσχημα, πως δέν ήταν σωστό αυτό που είχα κάνει και πως έπρεπε να ξαναγυρίσω κοντά σου γιατί σε λίγο θα γινόντου πατέρας. Δέν ξέρω πως έγινε το πράγμα, μα ή τελευταία της αυτή πληροφορία μ' άνεστατώσε. Σηκώθηκα και την

ακολουθήσα άμέσως. Και τώρα, Νίτσα, είμαι ευτυχισμένος γιατί σε βλέπω καλά και γιατί έφερεις στον κόσμο ένα χαριτωμένο μπεμπέκο. Άν ήθελες να με συγχωρήσεις Νίτσα, πόσο άμορφα θα μπορούσαμε να ζήσουμε.

Τόν κυττάζει μ' άπορία μη μπορώντας να πιστέψει σε μια τόσο μεγάλη ευτυχία και σαν σταμάτησε εκείνος να της μιλά, μισόκλεισε τα μάτια της και άφισε να ζωγραφιστεί πάνω στο πρόσωπό της ένα χαμόγελο.

Έκείνος κατάλαβε από την έκφραση που πήρε πως τα είχε ξεχάσει όλα, και τρελλός απ' την πολλή ευτυχία την άγκάλιασε και κόλλησε τα χείλη του στα δικά της.

Ο Μπέμπης με τις φωνές του, έρχόταν να συμπληρώσει τώρα την ευτυχία τους.

ΤΑΚΗΣ ΓΕΡΑΓΑΛΑΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΦΙΛΙ

Δειλά, δειλά, και παθιαρικά, άργοψιθύριζαν δυο κοράλλινα χείλη, την θεϊκή, που τόσο γλυκούς άναπαυμούς φέρει, λέξη.

— Σ' αγαπώ.

Σφιχταγκαλιασμένοι οι δυο τους, καθισμένοι στην ύγρη, βελουδένια, και καταπράσινη λόχη, σιγοψιθύριζαν λόγια έρωτικά. Η τοποθεσία γύρω τους, ήταν μαγευτική! Η άτμόσφαιρα ήταν πλημμυρισμένη από τις μεθυστικές ερωτικές των λουλουδιών. Πεταλούδες με υλρία κτεπητά χρώματα, πετούσαν με το τρελλό πέταμά τους πάνω στα άνθη ρουφώντας το γλυκό νέκταρ. Οι γαρδένιες, με τα άρωμα σαν ψεύτικα, κάτασπρα άνθη, άνέδιδαν την συνδυασμένη το περιβάλλον, μεθυστική εὐδία τους. Οι μαργαρίτες, ψηλές, περήφανες, βερυολυγούσσες, πέρα δώθε, το λαοτιχένιο λυγρό κορμάκι τους στην άνάκληση χούευντα πνοή του μπάτη, Γιούλια, κρυφα μοσχομυρωμένα ροδάλογιτών—λογιτών λουλουδιών άνέδιδαν το θεαπέσιο άρωμά τους!

Και πάνω απ' όλα αυτά, η πρόβαλλαν δυο θεϊκά, σαν καθάρια ούρα, γαλιάνια τια γαρνιρισμένα με άρωμα σπαθωτά φρούδια, και σκιασμένα από μρκρυά πυκνά μακλαδα, ένα γλυκό στομάχι με δυο κοράλλινα, χείλη, στο ούρανό τους χαμόγελα άφιναν να φαίνεται ή δεισιδεία των μαργαριταρέων δοντιών, μια άπαλή, βελούνη, και σιελινή σταράτη πιδερμίδα, άρωμα κατάξαςάν τις χρυσές πρωινές άκρες του ήλιου, μαλλιά, και

Κλείνω τα μάτια στ' άπαλό ήλιοφώς του δειλινού και στην άχνή χρυσόσκονη που ολόγυρά μου φτάνει, βλέπω μορφές περαστικές, ονειρού άλαργινού, κάποιες μορφές που αγάπησα μα τώρα έχουν πεθάνει... "Ω, νάτηνε! Με γήτεψε στα χρόνια τα παλιά κι' ήταν ασύγκριτα γλυκό κι' άρωμα τ' άνάβλεμά της. Μα κι' άλλος της έχάιδεψε μια νύχτα τα μαλλιά και γώ πια δέν ξανάφερα στα χείλια τ' όνομά της!... Τώρα, θλιμμένη με κυττάει, παραπονετικά, μιάν άλλη που μου χάρισεν ευτυχισμένες ώρες, τρελλά φιλιά, χαϊδέματα, λογάκια έρωτικά... "κι' οι θόμησης με φέρουννε σε σκέψεις πενθοφόρες... Κλείνω τα μάτια μου στ' άχνό ήλιοφώς του δειλινού, και τα θλιμμένα όράματα θαμπά ξαναπερνάνε, χαρές μου διαβατάριχες που πλάνεψαν το νοή και τώρα με πληγώνουννε βαθειά και με πονάνε!..

ΟΛΜΟΣ ΠΕΡΑΝΘΗΣ

γελική, φωνή, συνδυασμένα σ' ένα άρωμα κουκλιτικό σπατάκι! Τα χείλη των ένώθηκαν σ' ένα άτελειώτο, δειλινό, φιλι. Το πρώτο έρωτικό φιλι! Η πρώτη χαρά ζωής!

Γλυκόλαλο άηδόνι έστάθη άπέναντι μέσ' στη φουντουστιά των άγριοτριανταφυλλιών, ψάλλοντας με την ράνια του φωνή, τον έρωτικό ύμνο! Το πρώτο έρωτικό φιλι!

ΕΜΜ. ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

Διάφορες συμβουλές, για να μακιγιάρεσθε άρωα.

Πριν άποφασίσετε πως θα μακιγιαρισθίτε, και τι κτένισμα θα κάνετε, κυτταχθίτε καλά μέσα σ' ένα καθρέφτη, ώσαν να είστε ένα ξένο πρόσωπο.

Τότε θα ιδίτε ίσως πως έχετε άρωα μάτια, μικρή μύτη κι' ένα άρκετά καλό στόμα.

Πρώτα, πρώτα πρέπει να τονίσετε περισσότερο την έκφραση των ματιών σας με ένα έπιδέξιο μακιγιαρίσμα. Μη σκέπτεσθε καθόλου πως έχετε άσχημη μύτη, πρό παντός αν πρόκειται αυτή ή σκέψη να χαλάσει τη διάθεσή σας. Πρέπει να μάθετε έπίσης να κάμετε το στόμα σας εύρεστον, άποφεύγοντας κάθε λυπημένη έκφραση.

Αν μωρήτε να λέτε εϋθυμα λόγια, αν μωρήτε να μάθετε να χαμογελάτε σαν την Μύριαμ Χίπκινς και να γελάτε σαν την Τζόαν Μπλόντελλ, τότε, άποσδήποτε κι' αν είναι φιασμένο, το στόμα σας, θα φαίνεται χαριτωμένο. Τα μαλλιά σας έπίσης είναι σπουδαίος παράγων όμορφιάς.

Πολλοί έχουν την αντίληψη πως άφοψ διαλέξετε ένα χαρακτηριστικό κτένισμα πρέπει να το κάμετε συνεχώς και να μην ακολουθίτε την έκástοτε μόδα.

Υπάρχει όμως και μια άλλη αντίληψη που είναι έντελως μοντέρνα. Δηλαδή πρέπει να αλλάζετε διαρκώς το κτέ-

Τα μάτια το βράδυ πρέπει να σπινθηροβολούν. Γι' αυτό το σκοπό ή Ρώσella Χιούντσον κάνει έπιθέματα από βαμβάκι βουτηγμένο σε τονωτικό για τα μάτια ή σε διάλυση από βορικόν όξύ, επί δέκα λεπτά της ώρας.

μα, για το πρωί δέ και άνη.

ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΟ Ν° Ο ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ «ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΛΠΟ», ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΥΠΟ ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Κάθε άναγνώστρια του «Πανθέου» μπορεί να ζητά συμβουλές σχετικά με την καλλονή ή παθήσεις του δέρματός της. Θα άπαντούμε με μεγάλη ευχαρίστηση. Παρακαλούμε μονάχα να περιγράφουν όσο το δυνατόν άκριβέστερα εκείνα που θέλουν και να δίνουν κάθε σχετική πληροφορία, που μπορεί να βοηθήσει στο σχηματισμό μιας θετικής γνώμης.

Όταν τα έρωτήματα υπερβαίνουν τα δύο, οι άναγνώστριές μας, παρακαλούνται να έσωκλείουν γραμματόσημο 5 δραχμών και την διεύθυνσή τους ώστε, αν κριθή άπαραίτητο, να λαμβάνουν ιδιαίτερη άπάντηση δι' έπιστολή.

Όταν ζητούν ιδιαίτερη άπάντηση άποσδήποτε, θα στέλνουν δρχ. 50.

«ΕΛΞΑΝ». Λάρισσαν.—Για να μη λάβετε άπάντησή μας θα πη ότι δέν έλήφθη ή σχετική έπιστολή σας. Έν πάση περιπτώσει, λάβετε την καλωσύνη να μās γράψετε αν ή έπιδερμίσ σας είναι ξηρά ή λιπαρά και ή άλλο σχετικό μ' αυτή θέλετε και θα σας άπαντήσωμε άμέσως.

«ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗΝ». Διά την πιτυρίδα σας συνιστούμε την σπείαλιτέ «Τριλυσίν» την όποια μεταχειρίσθε σύμφωνα με την οδηγία που περιέχει.

«ΜΑΡΙΑ ΝΙΝΟΝ». Έπειδή τα έρωτήματά σας είναι πολλά, δώσατέ μου διεύθυνσιν να σας γράψω ιδιαίτέρως.

«ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗΝ». Άστακόν.—Τό άνοιγμα των πόρων όφείλεται στη συνήθεια να πιέζετε το δέρμα για να βγούν τα μπιμπίκια, χωρίς μετά να το έπαλείψετε με κάτι άπολυμαντικό και στυπτικό. Έπί του παρόντος για να μετριασθί το κακό, και για να φύγουν τα σπυράκια κάνετε το έξης:

νισμά σας.

Έγώ προτιμώ την τελευταία. Πιστεύω πως με την άλλαγή έξασκείται κανείς στο να βρίσκη έντελως νέα και πρωτότυπα κτενίσματα.

Όταν πηγαίνετε σε κανένα γεύμα, κανένα χορό, ή όποιοδήποτε κέντρο, στο θέατρο ή τον κινηματογράφο, παρατηρήστε με προσοχή τι κάνουν, τι φορούν και πως μιλούν οι γυναίκες που κινούν το ένδιαφέρον των άνδρων. Μη ζήτε διαρκώς με τον έαυτό σας νομίζοντας πως τα ξέρετε όλα.

Μπορείτε πάντοτε να μάθετε κάτι νεότερο και καλλίτερο από μια άλλη γυναίκα.

Τά άρώματα.

Η Τζάννετ Γκαλύνορ μεταχειρίζεται δύο είδων άρώματα. Ένα έξωτικό κι' ένα από πολύ λεπτά άνθη. Βάζει κι' απ' τα δύο στα μαλλιά και στις άκρες των άυτιών της.

Ένα βαποριζατέρ είναι άπαραίτητο για το άρωμάτισμα των μαλλιών σας.

Για το βράδυ ή Πάτ Πάτερσον προτιμά ένα έξωτικό άρωμα την ήμέρα ένα άρωμα από (Άκολουθή)

τε το πρόσωπο με χλιαρό χαμομηλόνερο, το σκουπίζετε μ' ένα βαμβάκι και μ' ένα άλλο τρίβετε το πρόσωπο με την κάτωθι λοσιόν:

Sublimé 0,10 gr.
Resorcine 1 gr.
Chloral 2 gr.
Alcool 100 gr.

Αφήνετε να στεγνώσει καλά και κατόπιν, τυλίγετε στην άκρη μιας όδοντογλυφίδας ένα βαμβάκι και βουτώντας το στην κάτωθι άλοιφή, βάζετε λίγη σε κάθε σπυράκι προσεκτικά.

Campbre 0,10 gr.
Acide salicylique 0,10 gr.
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline)
Lanoline) 4 gr.

«ΑΝΤΙΝΟΗΝ». Άγρίνιον.—Για να σας συστήσω μια κρέμα χρειάζεται να μου γνωρίσετε αν έχετε έπιδερμίδα λιπαράν ή ξηράν, γιατί άλλη σύνθεση κρέμας απαιτείται για την πρώτη περίπτωση και άλλη για την δεύτερα.

«ΖΙΖΕΛΑ».—Για την περίπτωση που μου περιγράφετε μεταχειρισθίτε την έξης λοσιόν, με την όποιαν, άραιωμένη με ίσο νερό, έπαλείψετε μ' ένα βαμβάκι μια φορά την ήμέρα.

Alcool camphré 30 gr.
Teint. de benjoin 15 gr.
Eau de cologne 60 gr.
ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΤΙ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Οι αγαπητοί αναγνώσται του «Πανθέου» που μας τιμούν με την ευπρόσδεκτη πάντα συνεργασία τους, θα μας συγχωρήσουν, χωρίς άλλο, τη μικρή καθυστέρηση να τους απαντήσουμε σχετικά, έχοντας υπ' όψη ότι αυτή οφείλεται στην ανάγκη της εξοικονομώσεως λίγου χώρου, για την προτίμηση άλλης, επίκαιροτερης ύλης, όπως ο «διαγωνισμός μας»: «Ποιός έσκότωσε το λόρδο Σέυμοιρ» που με τόσον ένθουσιασμό υπεδέχθησαν κ.τ.λ.

Επίσης ως μας συγχωρή-

σουν για την παράλειψη της δημοσιεύσεως του «δελτίου δώρων» ή όποια αναπληρωθεί με το σημερινό, που ισχύει για δυό.

Και τώρα, ύστερ' απ' την απαραίτητη αυτή αίτηση συγχώρης, ως μας επιτρέπουν να τους παρατηρήσουμε ότι πολλοί, ασφαλώς εκ παραδρομής, παραλείπουν να τηρήσουν τόσον τους όρους περί συνεργασίας, όσον και της συμμετοχής εις το διαγώνισμα.

Και οχετικώς με τη συνεργασία, επαναλαμβάνουμε: Κάθε αναγνώστης του «Πανθέου», που ασχολείται με τη λογοτεχνία, έχει το δικαίωμα να στέλνει προς δημοσίευσιν έργα του πεζά ή έμμετρα, αρκεί να τηρεί τους ανωτέρω αναφερομένους όρους.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΠΑ. ΣΑΔ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΛΟΚΥΘΑΚΙΑ ΟΓΚΡΑΤΕΝ.— Πέρνομε μισή όκά κολοκυθάκια, 2-3 κουταλιές βούτυρο, λίγο άλευρι για το τηγάνισμα, μιά χούφτα τριμμένο τυρί, λίγη γαλέττα και άλατι. Πλένομε τα κολοκυθάκια, κι' άφού τ' άλατίσωμε λίγο από τις άκρες τους, τα κόβουμε ψιλές φέτες στρουγγυλές. Τα άλευρώνουμε και τα τηγανίζουμε. Φιάχνουμε σάλτσα Μπεσαμέλ (δηλαδή σε 200 δρ. γάλα βρασμένο λυώνουμε 4 κουταλιές βούτυρο και δουλεύοντας έως ότου πήξη, ρίχνουμε 3 κουταλιές άλευρι) και σ' αυτήν ρίχνουμε λίγο τυρί τριμμένο. Πέρνομε τότε ένα ταψάκι και το άλείφουμε εσωτερικώς με βούτυρο, το στρώνουμε με λίγη σάλτσα Μπεσαμέλ και επάνω τους τοποθετούμε μιά στρώση από τηγανισμένα κολοκυθία, τα όποια κουκκίζουμε με τριμμένο τυρί. Έπειτα βάζουμε άλλη στρώση από κολοκυθία, πάλι τυρί και έξασκουμε έτσι έως ότου τοποθετήσουμε στο ταψί όλα τα κολοκυθία. Κατόπιν πέρνομε τη σάλτσα Μπεσαμέλ και την χύνουμε όλη επάνω στα κολοκυθία και επάνω τους λίγο λυωμένο βούτυρο και γαλέττα. Έτσι τα στέλνουμε στο φούρνο να ψηθούν επί 15 λεπτά έως ότου ξανθίσουν. Τα παρουσιάζουμε στο τραπέζι μ' όλο το ταψί.

ΠΑΤΑΤΟΚΕΦΤΕΔΕΣ.— Πέρνομε μιά όκά πατάτες, 4 αυγά, 2 χούφτες τριμμένο τυρί 2-3 κουταλιές άλευρι και άλατοπίπερο. Βράζουμε τις πατάτες,

εις καθαρίζουμε και τις περνάμε από τη μηχανή του πουρέ. Βάζουμε τον πουρέ σε μιά λεκάνη και προσθέτουμε τ' αυγά, το τυρί,

Κάθε αναγνώστης μας, έχει το δικαίωμα να μας στείλει έργα του, έμμετρα ή πεζά με τους έξης όρους: α) Πρέπει να είναι γραμμένα ευανάγνωστα κι' από τη μιά μόνο μεριά του χαρτιού. β) Τα πεζά δεν πρέπει να υπερβαίνουν τη μιά στήλη, της τριστηλής σελίδας μας και τα ποιήματα τη μισή. γ) Κάθε έργο που θα στέλνεται για να κριθί, πρέπει να συνοδεύεται από ένα άμεταχείριστο πεντάδραχμο γραμματόσημο για κρίτρα.

Τα έργα των αναγνωστών μας, που έγκρίνονται—ή κρίση είναι βέβαια κάπως άσπληνη—δημοσιεύονται στη σελίδα: «ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ». Κάθε μήνα γίνεται έκλογη ανάμεσα από κείνα, που δημοσιεύθησαν, και ο συγγραφέας του καλύτερου καλείται να μας δώσει μιά δόκληρη σελίδα του, ή όποια δημοσιεύεται τιμητικά μέσα στην άλλη ύλη του περιοδικού, και πληρώνεται όπως και ή άλλη μας συνεργασία. Χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Θά δημοσιευθούν. Η λ. Ρωμ. Δυστυχώς δεν πρόκειται περί ποιήσεως, αλλά περί στιχοπλοκίας. Διαβάστε Παλαμά, Πορφύρα, Γρυπάρη, Μαλακάση κ.τ.λ. και άφού αντιληφθήτε καλά, πώς δίνουν τα νοήματά τους και και τις εικόνες τους, ξαναγράψετε. Βοήθησαν Λέγ. Αναμφισβήτητα έχετε το ταλέντο που χρειάζεται για ν' άνδειχθήτε. Σας λείπει όμως ή απαραίτητη τεχνική κατάρτιση, που δεν είναι δύσκολο ν' άποκτηθή. Μελετήστε άκόμα λυρικούς ποιητές και ιδιαιτέρως τη Μυρτιώτισσα και την Αιμιλία Δάφνη. Αν σας είναι εύκολο περάστε καμμιά Δευτέρα απ' το Τυπογραφείο, να σας υποδείξουμε τις μικρές διορθώσεις που χρειάζονται τα ποιήματά σας για νά γίνουν δημοσιεύσιμα.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΒΡΑΔΥ

Π Ε Μ Π Τ Η
Άρνι φασολάκια Κολοκυθάκια όγκρατέν
Πιλάφι—Τυρί—Φρούτα Σαλάτα—Φρούτα

Π Α Ρ Α Σ Κ Ε Υ Η
Μπάμιες γιαχνι Πατατοκεφτέδες
Έληές—Σαλάτα—Φρούτα Σαλάτα—Φρούτα

Σ Α Β Β Α Τ Ο
Ψάρι πλακι Μακαρόνια κιμά
Χόρτα—Φρούτα Σαλάτα—Τυρί—Φρούτα

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η
Μοσχάρι ψητό Κροκέτες με κρέας
Πατάτες τηγ. Τυρί—Σαλάτα Πουρέ πατ. Σαλάτα
Φρούτα—Παγωτό Φρούτα

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Α
Μπριζόλες—Τυρί Μαρίδες τηγανητές
Σαλάτα—Φρούτα Χόρτα—Φρούτα

Τ Ρ Ι Τ Η
Ντολμάδες κλιματ. Όμελέττα τομάτα
Μακαρόνια—Τυρί—Φρούτα Τυρί—Φρούτα

Τ Ε Τ Α Ρ Τ Η
Μελιτζάνες γεμ. ρυζί Κολοκυθάκια σκορδ.
Σαλάτα—Φρούτα Κριθαράκι γιαχνι—Φρούτα

ρώνουμε ένα σανίδι πέρνομε μ' ένα κουτάλι απ' τη μάζα ή πλάθουμε, πανάρομε με γαλέττα και αυγό και τις τηγανίζουμε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΕΤΑΣΥ ΦΙΛΩΝ
—Έγώ το έδηλώσα. Δεν άναγνωρίζω πλέον τα χρέη της γυναικάς μου.
—Έγώ έκανα κάτι καλύτερο. Δεν άναγνωρίζω ούτε τα δικά μου.

Ο ύκοδεκαενός προς τον νεοσύλλεκτο.

—Λοιπόν είπαμε. Θά μείνης έδω φρουρός τη νύκτα επί τέσσερις ώρες.
—Τέσσερις ώρες; Δεν είναι πολλές;
—Και αν είμαστε στο Βόρειο Πόλο που ή νύκτα διαρκεί έξη μήνες τότε

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

τι θάλεγες;
—Είσαι ευχαριστημένος από την νέαν σου θέση;
—Βέβαια, υπό έμέ εργάζονται σαράντα υπάλληλοι τουλάχιστον.
—Σαράντα υπάλληλοι; Και πώς αυτό;
—Τό γραφείον μου είναι εις τό τέταρτον πάτωμα!

ΠΩΣ ΑΛΛΑΞΕ
Ο λόγος περί μιάς νεαρής ήθοποιού:
—Η Λίλη άλλαξε φωνή.
—Άδύνατο! Πώς αυτό;
—Άφησε τον τενόρο και πηγαίνει τώρα με τον βαρύτονο!
—Διατί, κυρία, νομίζετε ότι αλ φωτογραφία αυτή δεν σας όμοιαζου;

—Διότι όλες οι φίλες μου μου ζητούν μόνον αυτές. Και φυσικά αυτό το κάνουν για να με εκουτομπολεύουν.

Καλλιτεχνικά δεμένοι οι τρεις τόμοι του «ΠΑΝΘΕΟΥ» (1-26, 27-52 και 53-78) τιμώνται έκαστος δρχ. 125. (Εις τας έπαρχίας έπιβαρύνονται με δρχ. 25 λόγω ταχυδρομικών). Οι προσκομίζοντες εις τα γραφεία μας τα τεύχη λαμβάνουν τον τόμον χρυσόδετον αντί δρχ. 30. Προηγούμενα φύλλα του «ΠΑΝΘΕΟΥ» πωλούνται αντί δρχ. 4 εις τα γραφεία μας (Πολυκλείτου 18) και εις το περίπτερον του κ. Κ. ΓΕΡΟΝΤΙΑΝ (Όδός Πειραιώς 2 Όμόνοια).

ΚΥΡΙΕΣ εαν θέλετε να έχετε γρήγορα κάτασπρα και γυαλιστερά δόντια ακολουθήσατε τη συμβουλή μου.

Μεταχειρίζεσθε αυτή την ειδική όδοντόκρεμα ή όποια άφαιρεί τις κίτρινες κηλίδες.

Σεις που φοβείσθε να γελάσετε, έχετε ότι τα θαμρά και κτηνικά όντα μετασχηματίζονται άπό σεις σε κάτασπρα και γυαλιστερά άληθινα μαργαριτάρια, χάρις ή την ΚΟΛΥΝΟΣ.

Τ' άποτελέσματα είναι άπροσδόκια. Ένα μόνο βούρτσισμα με ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρας ή άποψη περί της σπουδαιότη- της άντισηπτικής αυτής κρέ- μης Η ΚΟΛΥΝΟΣ χρησιμοποιεί άριστα πρώτης ποιότητος μη

λαμβάνουσα υπ' όψιν την τιμήν αυτών.
Με μιά καταπληκτική ταχύτητα τα δόντια σας θα πάρουν μιά καινούργια λάμψη και λευκότητα που δεν είχαν ποτέ, τα δε ούλα σας θα έξυγειανθούν. Βεβαιώσατε σεις ή ίδιες το καταπληκτικόν άποτέλεσμα της ΚΟΛΥΝΟΣ.
Από σήμερα χρησιμοποιήσατε την όδοντοκρέμα
ΚΟΛΥΝΟΣ
ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΝΑΓ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν
Άγγλικών Κασμηρίων

ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τό κερδίζετε αν βάψετε μόνη Σας ένα περσινό Σας με τας Γερμανικάς Βαφάς **ARTI** αί όποιαί κάθε παλτό φόρεμα τό μεταβάλλουν σε καινούργιο. Δεν είναι ρεκλάμα· είναι πραγμα-
ΤΙΚΟΤΗΣ. Δοκιμάσατε για να πεισθήτε. Αί Βαφαί **ARTI** πωλούντα στα Φαρμακεία & Έμπορικά.

Μην αποφασίσετε να φωτογραφισθήτε πριν έπισκεφθήτε τό άτελιέ του μοναδικού καλλιτέχνη φωτογράφου

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΙΤΛΙΓΓΕΡ

Κολοκοτρώνη 57 Άθήναι
Ειδικότης εις τας μεγεθύνσεις
Απόδοσις φνσιογνωμίας τελεία
Κομμώσεις δωρεάν

Κατάστημα Καλτσών
Ν. Μ ΠΡΑΧΟΥ

Η πλουσιωτέρα συλλογή καλτσών, ποιότητες έξαιρετικά. Γυνακεία, άνδρικά, Παιδικά, κυλό-
τες και γάντια

Ευαγγελιστρίτσας—Άθηναΐδος (γυνία)

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «ΠΑΝΘΕΟΥ» που θα στείλη στα γραφεία (Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ από εκείνα που δημοσιεύουμε κάτω από τη «σελίδα του 'Αρχισυντάκτη» — όποιασδήποτε ημερομηνίας και αν είναι — θα πέρνει ένα από τα κάτωθι βιβλία

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ: ΒΕΡΘΕΡΟΣ
ΤΖΩΝ ΗΡΣΚΙΝ: Η ΦΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ
ΚΑΝΤΡΙΕ ΧΑΝΟΥΜ: ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ
(Ταχυδρ. δραχ. 1.50)

Σελίδες 112
> 190
> 100

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΛΕΞ. ΜΠΙΣΣΩΝ: Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ
ΑΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ: Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ
(Ταχυδρ. Δραχ. 4.50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ: ΝΑΝΑ
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ: ΤΟΣΚΑ
ΜΑΡΣΕΛ ΟΛΣΤΑΪΝ: Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ
ΑΛΕΞ. ΡΑΝΤΣΕΦ: ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ
ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ
ΕΠ. ΠΡΕΒΑΛΙΟ: Ο ΦΡΑ—ΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΛΗ ΜΟΥΖΑΦΕΡ: 30 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΝΟΥΧΟΣ
ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΥΡΣΕΛ: ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ
ΕΔΜΟΝΔ ΔΑΝΤΕΛ: ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ
Φ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Η ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΣΑ
Κ. ΑΤΤΙΚΟΥ: ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ
(Ταχυδρ. δραχ. 3)

Σελίδες 272
> 225
> 304
> 270
> 272
> 288
> 308
> 372
> 268
> 320
> 248
> 272

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ Τόμοι 2 Σελ. 772
ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ: ΓΕΦΥΡΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ
(Ταχυδρ. δραχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ Τόμοι 5 Σελ. 1104
(Ταχυδρ. δραχ. 11)
ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
Μόνον οι αναγνώστες των 'Επαρχιών
έπιβαρύνονται με τα ταχυδρομικά.

ΠΛΟΥΣΙΑ ΜΑΛΛΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Trilysin

Γιαρ' όλα τα καπρίτσια της μόδας, τα πλούσια μαλλιά παραμένουν το σύμβολον του σφρίγγους διά τον άνδρα και της ωμορφιάς διά την γυναίκα. Γι' αυτό ή μόδα των πλουσίων μαλλιών δεν θα αλλάξει ποτέ! 'Αφ' ότου ή έπιστήμη κατώρθωσε να ανακαλύψη το μυστικόν της θρέψεως των ριζών των τριχών, δυνάμεθα πλέον να υποβοηθήσωμεν την ανάπτυξιν των μαλλιών μας και να καταπολεμήσωμεν αποελεσματικώς την πιτυρίδα και την τριχόπτωσιν. 'Ο τρόπος είναι απλούστατος. Καθημερινή χρήσις του βιολογικού τονωτικού των μαλλιών.

ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Η πιτυρίδα εξαλείφεται
Η τριχόπτωση σταματά
Νέα μαλλιά αναφύονται

Ζητήσατε το έπιστημονικόν βιβλιάριον διά την περιποίησιν των μαλλιών σας. Θα σας το στείλωμεν δωρεάν

ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Έν 'Αθήναις 'Ακαδήμου 12 (έναντι Βρεφοκομείου). 'Υποκατάστημα έν Θεσσαλονίκη: Βαλαωρίτου 37 (Μέγαρον Βασιλόγλου, δαμ. αριθ. 8).

ΑΡΩΜΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥ

Όλα τα νεώτερα άρώματα προς 1.50 το γραμμάριον. Τό έξαιρετον όλων άρώμα MATINEE 2 δρχ. το γραμμάριον. Είς πολυτελή φιαλίδια δρχ. 57 έκαστον. Πούδρα MATINEE δρχ. 30. Κρέμα MATINEE δρχ. 20 Ρούζ προσώπου MATINEE δρχ. 17. Κραγιόν χειλέων MATINEE είκοσι-τετραώρου διαρκείας δρχ. 22. Όμοίως περιγιαντίναι, κολώνια άνθέων κρέμα είς χύμα και λοιπά είς καλήν ποιότητα και τιμές εύθηνάς. Μυροπωλείον «ΑΡΙΣΤΟΣ» οδός Περικλέους 31.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ του περιοδικού

ΓΟΙΝΘΕΟΝ

25 'Ιουλίου

Ίσχύει για 2

ΔΕΛΤΙΟΝ

Πρώτου διαγωνίσματος του Περιοδικού «ΠΑΝΘΕΟΝ»

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Γατρος

Μεταδοτικών και δερματικών Νοσημάτων

Οδός Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ίδιαίτερον διαμέρισμα δι' έκαστον άσθενή

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος—Παιδίατρος
Ορφέως 57—Τηλ. 26-569

ΘΗΝΑΙ